

«ΟΓΜΙΟΣ»
ΗΡΑΚΛΗΣ
ΚΑΙ ΓΡΑΦΗ
«ΟΓΚΑΜ»

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 800

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ καὶ Π. ΔΙΑΘΗΚΗ

“

Καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου,
Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν
Ἑλλήνων καὶ ψηλαφήσω
σε ὡς ρομφαίαν μαχητοῦ·
καὶ Κύριος ἔσται ἐπ’ αὐ-
τοὺς καὶ ἐξελεύσεται ὡς
ἀστραπή βολῆς... ”

[ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Θ' 13]

Ἡ ἄνοδος τῶν Δωριέων

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 'Αθήνα.
Τηλέφ.: 3223957, 9841655

Τα Γραφεία του Περιοδικού
λειτουργούν πρωινές ώρες
9.30-13.30 καθημερινά.

Ίδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
'Αχιλλέως - Μουσών 51
Παλαιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία-Ατελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Μάγερ 11, 'Αθήνα, τηλ. 5221792.
'Εκτυπώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΟΣ

- Τιμή αντίτυπου: 800 δρχ.
- Έτήσια συνδρομή: 8.000 δρχ.
- Οργανισμών κ.λπ.: 10.000 δρχ.
- Φοιτητών: 5.000 δρχ.
- Έξωτερικού: 50 δολλ. ΗΠΑ.
- Οί συνδρομές προκαταβάλλονται
τόν μήνα 'Ιανουάριο κάθε χρόνου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά εμβάσματα στη
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, 'Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση
κειμένων του «Δ», με την προϋ-
πόθεση ότι θα αναφέρεται
ρητώς η πηγή τους.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 7846:

Γλαῦκος-Έλληνισμός

Δ.Ι.Α.

ΣΕΛΙΣ 7877:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
Δρ. Κ.Ι. ΨΩΜΑΔΑΚΗΣ, Φ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ, Δρ. Μ.
ΔΑΝΙΚΑΣ, Δρ. Σ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΡΗΣ, Κ. ΝΑΛ-
ΜΠΑΝΤΗΣ, ΖΩΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ, Αρχιμανδρίτης ΠΙ-
ΤΟΣ ΧΟΡΤΑΤΟΣ, Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ, Γ. ΒΑΘΗΣ, Π.
ΚΑΡΔΑΣΗΣ

ΣΕΛΙΣ 7887:

Η άνοδος τῶν Δωριέων

ΑΛΚΕΤΑΣ

ΣΕΛΙΣ 7896:

Μακεδονικά

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 7899:

«Παλαιά Διαθήκη» και Έλληνισμός

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

ΣΕΛΙΣ 7899:

Ανθελληνικά και ἀπάνθρωπα

ΣΑΡΑΝΤΟΣ ΠΑΝ

ΣΕΛΙΣ 7908:

Αποδείξεις προτεραιότητας του Έλληνικού

Πολιτισμού έναντι του Αίγυπτιακού

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΟΥ

ΣΕΛΙΣ 7917:

Πιλᾶτος, Χριστός και Έβραιοι

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΣΕΛΙΣ 7918:

Ερωτήσεις πρὸς κ. Γ. Μπαμπινιώτην

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ 7921:

Γραφή Ogam, Όγμία Πύλη, Όγμιος Ήρακλῆς

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

ΣΕΛΙΣ 7931:

Η Ύβρις του Λόγου

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ:

ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 7915 • ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΚΑ:
σελ. 7885 • ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ: σελ. 7897 • ΑΙΣΙΜΑ
ΚΑΙ ΑΔΗΡΤΑ: σελ. 7919 • ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 7928
• Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ: σελ. 7931.

Γλαῦκος- Ἑλληνισμός

Ὁ Γλαῦκος, ὁ ὠραῖος ἔφηβος τοῦ Πλατωνικοῦ μύθου, ποῦ ἀφοῦ ἐγεύθη κάποιο δηλητηριῶδες βότανο, ἐμμανὴς γενόμενος «κατὰ Διὸς βούλησιν εἰς τὴν θάλασσαν ἑαυτὸν ἐξέρριψε», καὶ διαπλέοντας ἐπὶ αἰῶνες τὸ πέλαγος ὡς δαίμων, ἀθάνατος ἄλλ' «οὐκ ἀγήρως», ἔχασε τὸ ἔξοχο κάλλος του, κατεκαλύφθη σ' ὄλο του τὸ δέρμα ἀπὸ φολίδες, ὄστρακα καὶ ἄλλα θαλασσινὰ σκουπίδια καὶ ἔγινε «ἄλιος γέρων» ἀγνώριστος, φρικαλέος καὶ ἀποτρόπαιος τὴν θέαν, εἶναι — γιὰ νὰ λαλήσωμε ἐν παραβολαῖς — τὸ σύμβολο τῆς Ἑλληνικῆς Τραγωδίας τῶν τελευταίων δύο χιλιετιῶν.

Τὸ «βότανο» ποῦ ἐγεύθη ὁ Ἑλληνισμός εἶναι γνωστὸ καὶ περιεγράφη πιά σ' ὅλες τὶς φαρμακερές του ιδιότητες· ἡ δικαία ὀργὴ καὶ τιμωρία τοῦ Διὸς ἐπὶ τῶν κενῶν καὶ πνευματικῶν «μαστουρωμένων» κεφαλῶν ἀτέλειωτων γενεῶν Ἑλλήνων συνεχίζεται, ὅσο ἡ ἐπίδραση τοῦ δηλητηρίου παρατείνεται· ἡ ἀπίστευτη κατὰπτωση, παρακμὴ, ἀφασία καὶ ἐξαλλαγὴ τοῦ «Ὁραίου Ἐφήβου» σὲ τρισάθλιο «παράλλαμα», καὶ τερατογέννημα, καὶ θλιβερὴ γελοιογραφία τοῦ πανάρχαιου Κάλλους εἶναι τοῖς πᾶσιν ἀμέσως ὁρατὲς γύρω μας.

Ἀλλὶ καὶ τρισαλί μας, ἂν τὸ φαρμάκι μᾶς ἔχη προκαλέσει ἀνίατον ἐθισμόν· κι ἀλλὶ καὶ τρισαλί μας, ἂν δὲν ἐπιδιώξωμε μὲ τόλμη, ἀποφασιστικότητά καὶ θάρρος τὴν ἀποτοξίνωση, ὥστερα ἀπὸ τὴν ἐξιχνίαση καὶ διάγνωση τοῦ αἰτίου τῆς χρόνιας δηλητηριάσεως. Κι ἂν ἀκόμη ὁ Γλαῦκος-Ἑλληνισμός θεωρῇται δαίμων ἀθάνατος, ἡ ἔκπτωσή του ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο του καὶ τὸ θάψιμό του ἀπὸ τὰ περιττώματα τοῦ ἱστορικοῦ ὑπονόμου δὲν τοῦ συγχωροῦν παράταση μιᾶς ἄθλιας ἐπιβιώσεως· κι ἂν ἀποδειχθῇ ἀνίκανος ν' ἀπεξαρτηθῇ ἀπὸ τὶς ψυχοτρόπους οὐσίες ποῦ κυκλοφοροῦν στὸ αἷμα του, χίλιες φορὲς καλύτερο θὰ εἶναι γιὰ μᾶς νὰ τερματίσωμε ἐδῶ, ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα, τώρα, τὴν ἱστορικὴ μας ὑπαρξή.

Ἡ κάθαρσις τῆς δισχιλιετοῦς Ἑλληνικῆς Τραγωδίας βρίσκεται στὸ τέλος τῆς.

Δ.Ι.Α.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Χριστόφορος Κολόμβος, ένας Έλλην ευγενής

Κύριε Λάμπρου,

Είς τὰ «Αἵσιμα καὶ Ἀθήριτα» τοῦ τεύχους 133 τοῦ «Δαυλοῦ» σχολιάζεται μὲ ἀρίστην πρόθεσιν ἀσφαλῶς ἄρθρον τῆς «Μεσημβρινῆς» (10-11-92) περὶ τῆς ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. Φοβοῦμαι ἐν τούτοις, ὅτι τὸ σχόλιον, ὡς ἔχει, δημιουργεῖ ἐντυπώσεις ἐν μέρει λανθασμένες, ἐν μέρει ἀτελεῖς, ἐξ οὗ καὶ θεωρῶ ἀναγκαῖον νὰ κάμω ἐπ' αὐτοῦ τὶς ἐξῆς διορθωτικὰ καὶ συμπληρωματικὰ παρατηρήσεις:

1) Τὸ ἄρθρον τῆς «Μ» ἐγράφη, ὅπως διεπίστωσα, ὄχι ἀπὸ συντάκτην ποὺ ἀνέγνωσεν ὁ ἴδιος τὸ ἐκδοθὲν τὸ 1982 βιβλίον τῆς Ruth G. Durlacher-Wolper, ἀλλὰ βάσει στοιχείων ποὺ ἔδωσεν εἰς αὐτὸν ὁ ἐκ Χίου συγγραφεὺς κ. Γιάννης Περίκος, ὁ ὁποῖος τὸ μετέφρασε καὶ ἐξέδωσε εἰς τὴν Ἑλλάδα (1989).

2) Τὸ ἄρθρον τῆς «Μ», νομίζω, ὅτι ἀφήνει νὰ ἐννοηθεῖ σαφῶς, ὅτι ἡ συγγραφεὺς δὲν πρωτοτυπεῖ ἐντελῶς, ἀλλὰ «διατυπώνει τὴν πολυσυζητημένη ἐπαναστατικὴ θεωρία —ἀποτέλεσμα ἐρευνῶν τῶν τελευταίων τεσσάρων δεκαετιῶν— μὲ ἀτράνταχτα στοιχεῖα, ὅτι ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς ἦταν Ἕλλην τὴν καταγωγὴν». Πρέπει νὰ τῆς ἀναγνωρισθῇ ὁμῶς, ὅτι, ἐνδιαφερόμεῖσα διὰ τὸ θέμα τῆς καταγωγῆς τοῦ Κολόμβου ἤδη κατὰ τὸ 1955, εἰργάσθη ἔκτοτε ἐντατικῶς καὶ συστηματικῶς. Προκειμένου νὰ συλλέξῃ ἐπὶ τόπου στοιχεῖα, ἐπεσκέφθη πολλὰς χώρας, καθὼς καὶ τὴν Χίον (τὸ 1979). Ἡ ἐρευνὰ τῆς προσεκόμισε πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα νέα στοιχεῖα.

3) Εἰς τὸ ἄρθρον ὑπάρχουν καὶ ἀπόψεις περὶ τῆς σημασίας τῶν ἐπιθέτων *Colom* καὶ *Colombo*, ποὺ δὲν εὐσταθοῦν. Τὸ *colom* ἦτο πολὺ κοινὸν παρωνύμιον τῶν ναυτικῶν καὶ πειρατῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ κατὰ τὸ «Grand Larousse» σημαίνει (ἐκ τοῦ λατ. *colonus*) ἄτομον ἐγκαταλεῖψαν τὴν χώραν του, διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ μίαν γῆν, νὰ ἐμπορευθῇ εἰς ἀποικίας κ.τ.λ. Τὸ *colombo* ἦτο ἐπίσης κοινὸν ὄνομα εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἐσήμαινεν «καπετάνιος» (Δ. Σισιλιάνος). Ὁ «Κολόμβος» αὐτοαπεκαλεῖτο «Κριστομπὰλ Κολόν, Ναύαρχος τοῦ Ὠκεανοῦ». «Κολόν» καλοῦνται καὶ ὅλοι οἱ ἀπόγονοί του. Πῶς καὶ πότε τὸ Κολόν ἐγίνε Κολόμπο; Ἀκουσία παρανόησις ἢ ἐκουσία ἀπάτη;

4) Ὡς πρὸς τὸν χρόνον ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου τοῦ Δ. Σισιλιάνου, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τοῦτο ἐκυκλοφόρησεν εἰς δύο ἐκδόσεις, τὸ 1950 καὶ τὸ 1962. Πρέπει δὲ νὰ τονισθῇ ἐδῶ, ὅτι οὔτε ὁ Σισιλιάνος διεκδικεῖ τὰ πρωτεῖα. Ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτει τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ πραγματικοῦ πρωτοπόρου: «Ἀκριβεῖς καὶ πειστικὰς πληροφορίας παρέχει εἰς τὸ ἐξαίρετον καὶ ἐξαντλοῦν τὸ ζήτημα βιβλίον του ὁ πρό τινας ἀποβιώσας ὁμογενὴς Σεραφεῖμ Κανούτας. Τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπὸ τὸν τίτλον *Seraphim Canoutas: "Christopher Colombus. A Greek nobleman"* (Χριστ. Κολόμβος, ἓνας Ἕλλην ευγενής) ἐξεδόθη εἰς Ν. Ὑόρκην τὸ 1943. Τὸν σοφὸν μελετητὴν ἐνίσχυσε τότε εἰς τὴν ἐρευνά του ἡ Ἑλληνικὴ Πρεσβεία τῆς Οὐάσιγκτωνς, τῆς ὁποίας προῖστάμην». Δηλ. τοῦτο συνέβη ἀκριβῶς πρὸ πεντηκονταετίας, ὁρθῶς δὲ ἡ Durlacher-Wolper ὑπολογίζει εἰς 4 δεκαετίαι (μέχρι τοῦ 1982) τὴν διάρκειαν τῶν σχετικῶν ἐρευνῶν.

5) Ὁ Σισιλιάνος ἐπαναλαμβάνει βασικῶς μερικὰ τῶν σημαντικωτέρων

ἐπιχειρημάτων τοῦ Κανούτα, πρωτοτυπῶν κατὰ τὸ δι' ἀδιασείστων πράγματι ἐπιχειρημάτων ἀντικρούει καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑβραίου Madariaga διατυπωθεῖσαν ἄποψιν περὶ καταγωγῆς τοῦ Κολόμβου ἐξ οἰκογενείας ἐκ-χριστιανισθέντων Ἑβραίων τῆς Ἰσπανίας, τῶν γνωστῶν ὡς "Conversi".

6) Τὴν μονογραφίαν τοῦ Κανούτα γνωρίζει καὶ ἔχει μελετήσει καὶ ἡ Durlacher-Wolper. Μεταξὺ τῶν 13 συγγραφέων τῆς «Βιβλιογραφίας» τοῦ βιβλίου τῆς ὁ Κανούτας κατέχει τὴν 2αν θέσιν ἀπὸ ἀπόψεως συχνότητος βιβλιογραφικῶν παραπομπῶν τοῦ κειμένου εἰς αὐτόν.

7) Ἡ ἔφημερίς «Ἑστία» εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς ἱστορικῆς ἐπιφυλλίδος, ποὺ ἐδημοσίευσε τὸ 1981-82 εἰς 124 συνεχείας μὲ τίτλον «*Jean Charcot: Ὁ Κολόμβος καὶ αἱ ἐξερευνήσεις του*», περιέλαβεν εἰς αὐτὴν μετὰ τὸ κείμενον τοῦ Charcot εὐρυτάτην περίληψιν τῆς μονογραφίας τοῦ Κανούτα, ὡς ἀπαραίτητον ἀντίλογον πρὸς ὅσα ὁ Charcot ὑποστηρίζει περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Κολόμβου βάσει τῶν, δυστυχῶς, παγκοσμίως ἰσχυρότων.

8) Ἡ ἀνεύρεσις καὶ τινων ἑλληνικῶν γραμμάτων εἰς σημειώσεις τοῦ Κολόμβου τί περισσότερον προσθέτει εἰς τὸ «σκανδαλῶδες», θὰ ἔλεγα, ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον τὸ προκύπτει ἐκ τῆς ἐπισήμου ὑπογραφῆς του; Δύο δείγματα αὐτῆς παρατίθενται κατωτέρω:

α) Ἐκ τοῦ
Δ. Σισιλιάνου:

 ΧΡΟΦΕΡΕΝΣ

β) Ἐκ τῆς
Durlacher-
Wolper:

 : ΧΡΟΦΕΡΕΝΣ./

Ἡ χαρακτηριστικωτάτη βυζαντινὴ βραχυγραφία τοῦ πρώτου συνθετικοῦ τοῦ ὀνόματός του (Χριστο-, Χρο-), οἰκεία εἰς ἡμᾶς ἀλλὰ «ἀπλῇ ἰδιορρυθμία» διὰ τοὺς ξένους, νομίζω διὰ ἀρκεῖ αὐτὴ καὶ μόνη. Τὸ δεύτερον συνθετικὸν (-φόρος) γράφεται λατινικά: ferens [...].

12) Εὐχαρίστως ἐπανερχομαι, ἂν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, μὲ ἐκτενέστερον ἄρθρον ἐπὶ τῶν ἐνδείξεων, βάσει τῶν ὁποίων συσχετίζεται ὁ Χριστόφορος Κολόμβος πρὸς τοὺς Διςυπάτους Παλαιολόγους τοῦ Βυζαντίου.

Μετὰ τιμῆς

Δρ. Κων. Ἰ. Ψωμαδάκης

Ἱατρός

Χρυσίππου 14-18, Ἀθήναι (157-73)

Οἱ δύο ἄγνωστοι πλανῆτες καὶ τὸ Ἀλφάβητο

Κύριε διευθυντά,
Διάβασα στὸ τεῦχος 134 τὰ σχόλια τοῦ κ. Ἱπποκράτη Δάκογλου στὴν προγενέστερη ἐπιστολή μου, καὶ πράγματι χάρηκα, ποὺ ὁ ἐπιστολογράφος σας μὲ τιμᾷ μὲ τὴν τεκμηριωμένη ἀπάντησή του. Ὁφείλω λοιπὸν νὰ ἐξηγήσω καλῶτερα τὴν δική μου θέση.

Στὴν περίπτωση τῶν δύο μὴ εἰσέτι ἀνακαλυφθέντων πλανητῶν ὁ «Δαυλός» ἐξαπέλυσε (μὲ τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Δάκογλου) «πυρηνικὴ βόμβα» μέσα στὸ καμάρι τοῦ Ἑξουσιασμοῦ, τίς «θετικὰς» λεγόμενες ἐπιστήμες, τῆς ὁποίας, ὅπως νομίζω, ἐλάχι-

στοι συνειδητοποίησαν τὴν ἰσχύ. Θέλω νὰ πῶ, διὰ ἐδῶ μιλάμε γιὰ δύο ἐπὶ πλέον πλανῆτες μέσα στὸ ἡλιακὸ μας σύστημα (ὅχι ἔναν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο «καταπίνεται», παρ' ὅτι χαλάει τὴν εἰκόνα τῆς «ἀλάνθαστης ἐπιστήμης» — ἄλλως τε τὸν ψάχνουμε κι ἐμεῖς). Πῶς δὲν μπορέσαμε ἐμεῖς νὰ τοὺς βροῦμε, τὴ στιγμὴ ποὺ παρατηρήσαμε πολὺ μακρυνότερους γαλαξίες; Ποιὸς ἀμφισβητεῖ ἐξοπλισμὸ ἀξίας δισεκατομμυρίων δολλαρίων, καὶ ἰσχυρίζεται καινὰ, μελετῶντας Πυθαγόρα; [...].

Τοὺς δύο πλανῆτες προσωπικὰ τοὺς ἀνίχνευσα ἀπὸ τελειῶς διαφορετικὴ σκοπιά.

Δέν έχω τόσες γνώσεις από πλευράς επίσημης Αστρονομίας, όσες εύγενικά υπέθεσε ό κ. Δάκογλου ότι έχω (καί θά έπρεπε, διότι είμαι Φυσικός). Η δική μου θέση είναι, ότι ούτε λίγο ούτε πολύ οί δύο αυτοί πλανήτες, όπως και όλοι οί υπόλοιποι, όπως και τά δώδεκα ζώδια του ζωδιακού κύκλου, απεικονίζονται στο Έλληνικό αλφάβητο, στην άποκαλούμενη «κλασσική» μορφή του, με την σωστή τους μάλιστα σειρά. (Φυσικά όλ' αυτά αποδεικνύονται, δέν τά λέω, έπειδή ούτως έδοξέν έμοι). Πρώτα τά ζώδια, μετά οί πλανήτες. Ο "Ήφαιστος είναι τό κόππα (άμέσως μετά τό δμικρον και τό πι —"Ήλιος και Σελήνη—, έπομένως ό πρώτος στή σειρά πλανήτη από τό κέντρο πρός την περιφέρεια του ήλιακού μας συστήματος) και ό Πάν τό σαμπί. Τό κόππα με την μορφή του κεραυνού του Δία δείχνει καθαρά περί τίνος πρόκειται, και με την μορφή του «κιού» στο αλφάβητο τής Κύμης («λατινικό») δείχνει «κάτι», πού βρίσκεται επάνω στην περιφέρεια του ήλιακού δίσκου. Η εξήγηση του σαμπί δέν χωράει έδω. Τό ότι αυτά τά δύο σύμβολα δέν έχουν συνδεδεμένο φώνημα (δηλ. δέν έχουν φωνητική αξία) πρέπει επίσης «κάτι» νά μάς λέει (τήν δυσκολία τής ανακάλυψης των δύο αυτών πλανητών). Καί αυτά δέν είναι

τά μόνα μυστικά, πού κρύβονται στο Έλληνικό αλφάβητο.

Η θέση των πλανητών; Την θεωρώ λεπτομέρεια. Μπορεί νά έχω εγώ δίκιο, μπορεί κάλλιστα και ό κ. Δάκογλου. Για μένα μετράει τό γεγονός και μόνον, ότι οί πρόγονοι έχουν ακόμα πολλούς άσους στις χλαμύδες τους, και θά έχουν, μέχρι νά τό χωνέψη αυτό και ό τελευταίος έξουσιαστής του πλανήτη.

Τά παραπάνω δημιουργούν (αυτονόητη) υποχρέωσή μου νά γράψω ένα άρθρο, στο όποιο θά παρουσιάξω και θ' αναλύω τίς θέσεις μου [...]. Πάντως είμαι πρόθυμος άνά πάσαν στιγμή νά καταθέσω γραπτώς τίς σκεπτικές μου διαδικασίες, άρκεί νά έχω την άδεια του «Δαυλού» και την ύπομονή και συμπάρασταση συντακτών και άναγνωστών.

Μετά τιμής

Φώτης Γιαννούλας
Φυσικός-έπιχειρηματίας

Αντωνοπούλου 163, Βόλος - 382 21

Υ.Γ.: Αποστέλλω σέ συνημμένες φωτοτυπίες άποσπασματικές πληροφορίες, πού διαθέτω από διάφορες πηγές, περί των δύο αυτών πλανητών.

Η ανάπτυξη των Έλληνικών Σπουδών στις ΗΠΑ

Αξιότιμε κύριε διευθυντά,
Ίσως οί Έλληνες του έλλαδικού χώρου θά πρέπει νά κυττούν πιο συχνά τό τί γίνεται στο έξωτερικό και νά έμπνέονται από τον άγώνα πού δίδουν άλλοδαπεί άκαδημαϊκοί για την Έλληνική Ίδέα, για τον έλληνικό πολιτισμό, για τίς άνθρωπιστικές σπουδές. Έτσι, άς αναφέρω την πρόσφατη έκδοση των έργων του Αριστοτέλη και του Θεόφραστου από τον περίφημο έκδοτικό οίκο Loeb (Loeb Classical Library/ Harvard University Press, 1991) στις Η.Π.Α. Παρά τίς επίμονες επιθέσεις κατά των κλασσικών σπουδών, παρά τίς αντιδράσεις παντοειδών Ζακχαίων του πνεύματος, φαίνεται ότι οί κλασσικές σπουδές γνωρίζουν άνθηση στις Η.Π.Α., οί όποιες ως χώρα, δέν θάταν υπέρβολή νά τό πούμε, τείνουν νά κυριαρχήσουν και στον τομέα αυτόν.

Πράγματι, οί έλληνικές αξίες, ή έλληνικότητα, έχουν στις Η.Π.Α. τους ύποστηρικτές τους. Έτσι την έκδοση του δεύτερου τόμου του Μάρτιν Μπερνάλ «Μαύρη Αθηνά» την ύποδέχθηκαν οί κατεδαφιστικές κριτικές διαπρεπών κλασσικιστών (ίδε Emily Vermeule: "The world turned upside down" στο "New York Review of Books",

26 Μαρτίου 1992 και Mary Lefkowitz: "Not out of Africa" στο "The New Republic" 10 Φεβρουαρίου 1992).

Σε προηγούμενη έπιστολή μου στο περιοδικό σας («Η διανόηση των ΗΠΑ "Ξαναβρίσκει" την Έλλάδα», Δαυλός, Μάρτιος 1992, σσ. 7093-7094) είχα αναφερθή στην έξοχη επιθεώρηση Αμερικανών άκαδημαϊκών "Academic Questions". Η έν λόγω επιθεώρηση άσκει δριμεία κριτική στους προπαγανδιστές τής πολυφυλετικής κοινωνίας, στην όποια καμμία πολιτιστική παράδοση δέν θά υπερέχη τής άλλης και στην όποια οί κλασσικές σπουδές θάπρεπε νά λησμονηθούν πρός όφελος κάποιου νεφελώδους Αφροκεντρισμού. Οί "Academic Questions" στο πρόσφατο τεύχος τους, του Φθινοπώρου 1992, δημοσίευσαν τό έμπεριστατωμένο άρθρο του Stanley Alpert "African historiography: New myths for old" (σσ. 51-62), όπου αποδεικνύεται ότι οί νέγροι —έν αντιθέσει με όσα θέλει ή προπαγάνδα νά πιστεύουμε— δέν είχαν ποτέ τον ίδιο βαθμό ανάπτυξεως με τους λευκούς Εύρωπαίους. Στο ίδιο άρθρο τονίζεται, ότι βιβλία πού προσπαθούν νά παρουσιάσουν την κουλτούρα των νέγρων ως μιá από τίς

σπουδαιότερες τοῦ ἀνθρωπίνου γένους δὲν εἶναι παρὰ ψυχολογικὲς ἐκδηλώσεις μιᾶς διαφυλετικῆς διαμάχης παρὰ μιὰ σοβαρὴ συμβολὴ στὴν ἐπιστήμη.

Ἐλπίζω νὰ ἔδωσα στὴν ἐπιστολὴ μου αὐτὴ μιὰ μικρὴ γεύση τῶν ὧσων θαυμασιῶν λαμβάνουν χώρα στὶς Η.Π.Α. Θὰ παρα-

δειγματισθῇ ἀραγε καὶ ἡ δική μας πνευματικὴ ἡγεσία ἀπὸ τὴν μαχητικότητα τῶν Ἀμερικανῶν ἀκαδημαϊκῶν;

Μετὰ τιμῆς

Μιχαὴλ Γ. Δανίκας

Δρ. Μηχανολόγος Μηχανικὸς

Γενεύη, Ἑλβετία

Πρόταση γιὰ τὴν πανάρχεια Ἑλληνικῇ στὴν Ν. Ἰταλία

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Μὲ ἀφορμὴ δημοσίευμα τοῦ ἡμερησίου τύπου («Ἐλεύθερος Τύπος» 30/9/92) μὲ τίτλο «Ἡ Καλαβρία μιλάει Ἑλληνικά», τὸ ὁποῖο καὶ ἐπισυνάπτω, θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω ἀπὸ τίς στήλες σας τὴν πικρία τοῦ κάθε Ἑλλήνα γιὰ τὴν ἀδιαφορία τῶν κυβερνήτων τὴν Ἑλλάδα ἐναντὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ν. Ἰταλίας.

Μέχρι πρόσωπα ἐπιστεύετο, ὅτι πρόκειται γιὰ Ἑλληνες μεταβυζαντινῶν χρόνων, ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἰταλία καὶ «συνήντησαν» λατινικοποιηθέντα ὑπολείμματα τῆς Μ. Ἑλλάδος. Ἦδη μὲ τὰ ἄρθρα τοῦ συνεργάτου σας κ. Καλλιμάχου Διογένους (τεύχη 127, 128-129 τοῦ «Δαυλοῦ») ἀποδεικνύεται ἡ πανάρχεια ἑλληνικῇ παρουσία τῶν Ἑλλήνων στὴν Ἰταλία (Ἰταλία), ἀποικία Κυπρίων καὶ Μινωιτῶν Κρητῶν, ἡ ὁποία ἐμπλουτίσθηκε ἀπὸ ἄλλους Ἑλληνες σιγὰ σιγὰ, ἔτσι ὥστε ὁ ἀρχικὸς Πελασγικὸς πυρήνας, ποὺ ἱδρύσε ὁ Περραιβός, νὰ μετατραπῇ στὴν γνωστὴ Ἑτρούρια.

Στὴν περιοχὴ τῆς Νοτίου Ἰταλίας ὑπάρχουν μέχρι σήμερα ἑλληνοφῶνα χωριά (ἐπαρχίες Ἀπουλίας καὶ Καλαβρίας μὲ 16 χωριά καὶ κωμοπόλεις), ὅπου ὁμιλεῖται τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα «Γκρίκο» [...]. Τὸ ἰδίωμα Γκρίκο —γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Γερμανὸς Gerhard Rohlfs, ἐξέχων γλωσσολόγος, ἀπεφάνθη πὼς ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν χρόνων τῆς Μ. Ἑλλάδος— ἐκπλήσσει μὲ τίς ἰδιομορφίες καὶ τὴν προφορὰ του. Ἔχει συγγένεια μὲ νησιώτικες ἑλληνικὲς διαλέκτους. Μεταβιβάζεται προφορικὰ ἀπὸ τὴν μία γενιὰ στὴν ἄλλη, γιὰ τὴν δὲν διδάσκεται στὰ σχο-

λεῖα. Γιὰ τὴν γραφὴ τοῦ χρησιμοποιεῖται τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο.

Σήμερα μόνο ὁ μισὸς πληθυσμὸς τῶν ἑλληνοφῶνων περιοχῶν καταλαβαίνει καὶ ὁμιλεῖ τὴν διάλεκτο Γκρίκο. Ἡ διάσωση τῆς εἶναι μέλημα αὐτῶν τῶν αὐτοχθόνων Ἑλλήνων, ποὺ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν ἀσβεστὴ τὴν ἑλληνικὴ ἐστία μὲ τὴ γλῶσσα τους. Ἕνας καλόγηρος συνέλεξε καὶ κατέγραψε λαϊκὰ ἄσματα, ἀλλὰ πέθανε καὶ αὐτός. Ἐκτοτε ἡ προσπάθεια ἔχει λάβει τὴν κατιοῦσα.

Ἐχοντας ἐντρυφήσει μὲ προσοχὴ στὰ συλλαβάρια ποὺ παρέθεσε ὁ κ. Καλλιμάχος Διογένους (τεύχη 124, 125 καὶ 126 τοῦ «Δαυλοῦ»), θὰ ἤθελα νὰ προτείνω στοὺς ἐπιθυμοῦντες νὰ βοηθήσουν στὴ διατήρηση τῆς Γκρίκο καὶ συνάμα στοὺς νοσταλγοὺς τῆς ἐπιστροφῆς μας στὶς ρίζες ἕνα πείραμα. Συγκεκριμένα, τὴ δυνατότητα ἀπόδοσης τῶν σωζομένων λαϊκῶν ἁσμάτων τῶν ἑλληνοφῶνων τῆς Ἰταλίας μὲ γραπτὴ μορφή, χρησιμοποιώντας τὰ σύμβολα τῆς Γραμμικῆς Α. Μὲ δεδομένο ὅτι τὰ λαϊκὰ ἄσματα τῆς Καλαβρίας εἶναι τὰ ἀρχαιότερα σωζόμενα ἕως σήμερα ὑπολείμματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας (ἀρχαιότερα καὶ τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδύσσειας), τὸ πείραμα θὰ βοηθοῦσε τοὺς ἐρευνητὲς καὶ ἐπιπλέον θὰ δημιουργοῦσε βάσεις γιὰ ἐκμάθηση καὶ διδασχὴ «πρωτότυπης» μορφῆς τῆς ἑλληνικῆς γραφῆς.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία

Δρ. Σ. Χριστοδουλάρης

ND, DO, DC, DAC, FICA

Ἀργοστολίου 16, Κυψέλη

Ἡ Βόρεια Ἑλλάδα, τὰ Βαλκάνια καὶ ἡ Ε.Ο.Κ.

Κύριε διευθυντά,

Ἐγινε πραγματικότητα, ὅτι ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία ζημιώνει ἡμερησίως ἀπὸ τὴν συνεχιζόμενη γιουγκοσλαβικὴ κρίση μέχρι 10 ἐκ. δολλάρια. Πάνω ἀπὸ 100 φορτηγὰ ἡμερησίως ὑποχρεώνονται νὰ ἐπιλέξουν νέες διαδρομὲς, καθὼς ἐπίσης καὶ χιλιάδες

ἐπιβατηγὰ μὲ Ἑλληνες μετανάστες καὶ ξένους τουρίστες. Ἰδιαίτερα ὑποφέρει ὁ εὐαίσθητος τουρισμὸς τῆς Βόρειας Ἑλλάδας, γιὰ τὴν οἱ χιλιάδες Ἑλλήνων ποὺ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους δυσκολεύονται στὴν προσπέλαση μὲ τίς οἰκογενεῖς τους στὴ Βόρεια Ἑλλάδα. Ἡ διαδρομὴ διὰ μέσου

Ἰταλίας εἶναι πανάκριβη καὶ χρονοβόρος. Ὅσο γιὰ τὴν διαδρομὴ Οὐγγαρία-Σερβία, ὑπάρχει τὸ πρόβλημα τῶν καυσίμων καὶ τῆς ἀπόκτησης τῆς χαμένης ἐμπιστοσύνης. Ἡ διαδρομὴ Οὐγγαρία-Ρουμανία-Βουλγαρία εἶναι νέα καὶ σὲ ὅλες τὶς χῶρες χρειάζεται βίζα, στὶς δύο μάλιστα τελευταῖες συχνὰ ὑπάρχουν καὶ προβλήματα μὲ τὰ καύσιμα. Αὐτοκινητάμαξες ὑπάρχουν: Μόναχο-Θεσσαλονίκη καὶ Αὐστρία-Σόφια.

Παρόλο ὅμως πού αὐτὴ ἡ κρίση βρῆκε ἀπροετοίμαστη τὴν ἐλληνικὴ κυβέρνηση καὶ τὴν αἰώνια βραδυκίνητη διπλωματία μας, δὲν φρόντισαν ὅλες οἱ κυβερνήσεις μας νὰ συμπεριλάβουν τοὺς Ἕλληνες μετανάστες μὲ τὶς οἰκογένειές τους στὴν τουριστικὴ μας κατανάλωση. Ἐνῶ ἡ Βουλγαρία καὶ ἡ Ρουμανία συμφώνησαν νὰ δρομολογήσουν πέντε νέες γραμμές στὸ Δουναβί, ἐμεῖς πενήντα χρόνια μετὰ τὸν πόλεμο καὶ μὲ ἄριστες σχέσεις μὲ τὴ Βουλγαρία συνδεόμαστε μὲ μιὰ μόνο σύνδεση στὴν Κούλα, πού τώρα μὲ τὴν κρίση καὶ τὰ φορτηγὰ εἶναι ὑπερφορτωμένη. Μεγάλη ὅμως ἀνάγκη εἶναι νὰ ἀνοίξουν καὶ τὰ σύνορα στὸ Νομὸ Δράμας. Αὐτὸ χωρὶς ἄλλο θὰ συντομεύσει τὴ διαδρομὴ γιὰ τοὺς Βορειοελλαδίτες καὶ θὰ συντελέσει στὴν ἀ-

ποσυμφόρηση τῆς κυκλοφορίας καὶ τὴν πρόληψη ἀτυχημάτων, διότι ὁ δρόμος Κ. Νευροκόπι-Δράμα εἶναι θαυμαστός, ἔτσι πού μπορεῖ νὰ διαμοιραστεῖ ἡ κυκλοφορία. Περαιτέρω θὰ συντελέσει θετικὰ στὶς σχέσεις μὲ τὴ σημαντικὴ ἐλληνικὴ μειονότητα στὴ Βουλγαρία, ἀλλὰ καὶ θὰ μπορέσει νὰ ἀναπτυχθεῖ κατάλληλα ὁ χειμερινὸς τουρισμός.

Ἄς δώσει ἡ ἐλληνικὴ διπλωματία καὶ ἡ ἐλληνικὴ κυβέρνηση, ἔστω καὶ ἀργά, τώρα ὅμως, προτεραιότητα στὸ φλέγον ζήτημα τῆς προσπέλασής μας χωρὶς φόβο, βίζα, προστριβές, καθυστερήσεις καὶ προβλήματα πρὸς τὴν πατρίδα μαζί μὲ τὴν ἀνάπτυξη τῆς Α. Μακεδονίας, διότι, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι ἐπιμένουν νὰ αὐξηθοῦν κατὰ δύο οἱ ὀδικές συνδέσεις Ἑλλάδος-Βουλγαρίας στὴν περιοχὴ Δράμας καὶ στὴν Ξάνθη ἢ τὴν Ροδόπη, ἡ ἐλληνικὴ πλευρὰ ἀκόμα δὲν πρόκειται νὰ συμφωνήσῃ, ἐὰν δὲν ἐξαντληθοῦν οἱ δυνατότητες τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν συνδέσεων, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὀλοκληρωθοῦν τὰ ἔργα ὑποδομῆς στὰ λιμάνια τῆς Βόρειας Ἑλλάδας καί, τὸ βασικότερο, ἂν δὲν λυθεῖ τὸ φλέγον θέμα τῆς ποσότητας τῶν ὁδῶν τῶν ποταμῶν Νέστου, Στρυμόνα καὶ Ἐβρου.

Μετὰ τιμῆς

Κωνσταντῖνος Ναλμπάντης

Kullburgerstr. 10

16214 Κολωνία, Γερμανία

Ἀπόψεις γιὰ τὶς θρησκείες καὶ τὸ μέλλον τοῦ Πνεύματος

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Εἰμαι μία τακτικὴ ἀναγνώστρια τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ ἀσπάζομαι τὶς ἀπόψεις του. Μὲ χαρὰ διαπιστώνω, ὅτι ἐπιτέλους ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ φανερωθοῦν ὅλα ὅσα ἦταν κρυμμένα καὶ ἀπόρητα ἐπὶ αἰῶνες. Ν' ἀποκατασταθεῖ ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κρυμμένη ἐπ' ἀπειρον. Ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου ἔφθασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε δὲν τοῦ ἀρέσει πλέον αὐτὸ πού ἔχει διδαχθεῖ, τὸ καθιερωμένο, ἀλλὰ θέλει νὰ ψάξῃ καὶ πίσω ἀπ' αὐτό.

Διαβάζοντας κανεὶς τὰ θρησκευτικὰ βιβλία ἀπορεῖ, διότι τὰ γεγονότα πού ἐξιστοροῦν, δὲν τὸν πείθουν πλέον (τουλάχιστον μιὰ ἀρκετὰ μεγάλῃ μερίδᾳ ἀνθρώπων). Τὰ περὶ «περιούσιου λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ» τὸν ἐκπλήσσουν. Πῶς εἶναι δυνατόν, ἕνας λαός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει προσφέρει τίποτα στὴν ἀνθρωπότητα, νὰ εἶναι περιούσιος; Καὶ δταν λέμε τίποτα, ἐννοοῦμε ἀπὸ ἀνθρωπιστικῆς καὶ πολιτιστικῆς σκοπιάς: Οὐτε ἓνα ἔργο οὔτε ἓνα φιλόσοφο οὔτε ἓνα

μνημεῖο. [Στὸ μόνο πού μπορεῖ νὰ τοὺς παραδεχθεῖ κανεὶς εἶναι στὴν παραχάραξη τῆς ἱστορίας καὶ εἰδικὰ τῆς Ἑλλάδος. Κατόρθωσαν νὰ παρασύρουν καὶ πολλοὺς ἄλλους ἄγνοους ἀνθρώπους σ' αὐτὸν τὸν σκοπὸ τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς].

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πόση ζημιὰ ἔκανε ὁ Χριστιανισμὸς στὸν Ἑλληνισμό, πού ἀναφέρεσθε στὸ περιοδικό σας («Δαυλός», τ. 132), καὶ ἐδῶ πάλι εὐθύνεται ὁ Ἰουδαϊσμός. Μπῆκε στὴ μέση καὶ τοὺς διαχώρισε. Καὶ ὄχι μόνο τοὺς διαχώρισε, ἀλλὰ τοὺς καλλιέργησε καὶ βαθὺ μῖσος μεταξύ τους, ὥστε ἐπὶ αἰῶνες ν' ἀλληλοτρῶγονται. Καθετὶ εὐγενὲς στὴν χριστιανικὴ θρησκεία καὶ θεολογία προέρχεται ἀπὸ τὸν νεοπλατωνισμό. Ἐνῶ κανονικὰ ὁ χριστιανισμὸς ἦταν συνέχεια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, στὴν συνέχεια χαλκεύθηκε καὶ ἀλλοιώθηκε ἡ μορφὴ του καὶ ἡ διδασκαλία του. Ἐκατὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἄκμαζαν δύο ἰσχυρὲς ἡλιακὲς θρησκείες στὸν κόσμο. Ὁ θεὸς Ἥλιος τῆς Δύσης ὀνομα-

ζόταν «Χεσοῦς» καὶ ὁ θεὸς Ἥλιος τῆς Ἀνατολῆς ὀνομαζόταν «Κρίστος». Κατὰ τὴν πάροδο τῶν αἰώνων, αὐτὲς οἱ δύο θρησκείες εἶχαν τόσο μεγάλο ἀνταγωνισμό μεταξύ τους, ὥστε γίνονταν ταραχὲς στὴ Ρώμη μεταξύ τῶν ὁπαδῶν τους. Ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος διέταξε τὴν σύγκληση τῆς θρησκευτικῆς συνόδου στὴν Νίκαια τῆς Μ. Ἀσίας τὸ 325 μ.Χ. Ὁ θρησκευτολόγος Μάσσεῦ ἀναφέρει, ὅτι ἔλαβαν μέρος στὴν σύνοδο 1800 ἀρχιερεῖς, γιὰ ν' ἀποφασίσουν, ποιά θρησκεία θὰ ἐπικρατοῦσε. Ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολῆς, γνωστὴ ὡς «Χίντου Κρίσματος» ἢ ἡ θρησκεία τῆς Δύσης, γνωστὴ ὡς «Δρυϊδικὸς Χριστός». Ἄν ἐνώνονταν καὶ οἱ δύο, θὰ ὑπῆρχε ἓνα νέο ἐνωμένο ὄνομα «Ἰησοῦς Χριστός». Μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ Κωνσταντίνου ἡ σύνοδος πῆρε ὁμόφωνη ἀπόφαση καὶ δημιουργήθηκε ἓνα νέο δόγμα καὶ μιὰ νέα πρωτεύουσα, ἡ Κωνσταντινούπολη. Χτίστηκαν ἐκκλησίες σὲ κάθε συνοικία καὶ ἀπαγορεύτηκε κάθε λατρεία [...].

Ἐνας ἐπιπλέον λόγος εἶναι, ὅτι ἴσως ἡ ἀνθρωπότητα τότε δὲν ἦταν ὥριμη νὰ δεχθεῖ ὀρισμένες ἀλήθειες, ἐνῶ στίς μέρες μας τὸ ἐμπόδιο φαίνεται ξεπερασμένο. Γι' αὐτὸ ἀπὸ 'δὼ καὶ πέρα καθήμερινὰ τὸ μέλλον θὰ μᾶς ἐπιφυλάσσει ὅλο καὶ περισσό-

τερες ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὰ θαμμένα μνημεῖα, ποὺ θὰ βρίσκουμε καὶ θὰ ἐρευνοῦμε ἐπιστημονικά, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὰ φαινόμενα τῆς φύσης. Τὸ σύμπαν ἔχει ἀνοίξει τὰ μυστικά του, ὁ κβαντικὸς μετασχηματισμὸς συνεχίζεται καὶ ὅλα περιμένουν τὴν λύση καὶ τὴν ἐρμηνεία τους. Οἱ Ἕλληνες γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ πρῶτοι καλοῦνται νὰ βοηθήσουν ἐξ αἰτίας τῆς βαρεῖας κληρονομίας τους. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ προσπαθοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀλήθειας, οἱ σκοταδιστὲς, νὰ ἐμποδίσουν αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψη μὲ πολέμους, αἱματοχυσίες, καταστροφές, καθοδηγούμενοι ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις, μὲ ἄμεσο ἀποτέλεσμα τὴν ἀπειλὴ κατὰ τῆς πατρίδας μας. Ἡ ἀποκρυπτογράφηση τῶν κειμένων ἔχει ἀρχίσει καὶ περιμένει τὴν κατανόησή τους μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὸν χρόνο ποὺ διαθέσατε καὶ εὐχομαι νὰ συνεχίσετε τὸ δύσκολο ἔργο ποὺ ἔχετε ἀναλάβει μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ «Δαυλοῦ», ποὺ εἶναι ἴσως τὸ πῶς διαφωτιστικὸ περιοδικὸ ποὺ ὑπάρχει, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱστορία τοῦ πλανήτη μας.

Μετὰ τιμῆς

Ζωὴ Ζωγράφου

Ὁδὸς Καισαρείας 68, Ἀθήνα

Ἑλληνικὴ ὑπογεννητικότητα καὶ μοναχισμὸς (β')

Ἑλλογιμάτατον Διευθυντὴν
Περιοδικοῦ «ΔΑΥΛΟΣ»
Κύριον Δημήτριον Λάμπρου
Κυδαθηναίων 29 Πλάκα Ἀθηνῶν

Κύριε διευθυντά,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 134/Φεβρουάριος 1993 τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας ἐφιλοξενήσατε ἐπιστολὴν τοῦ ἀναγνώστου σας Μιχαὴλ Μηνιώτη, ἀναφερομένην εἰς τὸ πρόβλημα τῆς ὑπογεννητικότητος καὶ τοῦ μοναχισμοῦ. Βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιστολῆς φαίνεται ὁ σκοπὸς τοῦ ἐπιστολογράφου σας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ καὶ ὅχι ἡ ὑπογεννητικότητος τοῦ Γένους μας.

Ἡ ὑπογεννητικότης, κύριε διευθυντά καὶ κύριοι ἀναγνώσται, δὲν ὀφείλεται εἰς τοὺς μετρημένους μοναχοὺς καὶ μοναχὲς τῆς ἐποχῆς μας ἀλλὰ εἰς τὸν τρόπο ζωῆς, ποὺ ἔχομεν εἰσαγάγει, μὲ μέσα ἀνοίκεια εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν νεολαίαν μας τὴν τελευταία 20ετίαν. Ὑπάρχει ὑπογεννητικότης λόγῳ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν. Ὑπάρχει ὑπογεννητικότης λόγῳ τῆς πτώσεως καὶ ἐκμηδενίσεως τῶν ἀξιών, ποὺ ἐκφράζονται εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἀπ' αὐτὴν. Ὑπάρχει ὑ-

πογεννητικότης, διότι ἐπεβλήθη ἀπὸ τοὺς δῆθεν διανοουμένους τῶν χαλεπῶν χρόνων μας ὑλοφροσύνη, αὐτάρκεια, αὐτάρκεια κακῶς νοουμένη, ἱκανοποίησις ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων, περιφρόνησις τῆς μεγάλης Ἰδέας τοῦ Γένους μας, ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὸν Θεόν, τὶς ἐντολὰς Του καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν Του. Μὲ λίγα λόγια, ὑπάρχει ὑπογεννητικότης λόγῳ παραμερισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς.

Οἱ μοναχοὶ εἶναι μέρος καθαρὸν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Προσεύχονται, ἀγρυπνοῦν δι' ἡμᾶς, γαληνεύουν τοὺς κουρασμένους τῶν καιρῶν μας, ἐξασκοῦν τὴν φιλανθρωπίαν «ἐν τῷ κρυπτῷ», ὅπως ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδίδαξεν. Ἡ Ἐκκλησία, ποὺ δέχεται τὸν μοναχισμόν καὶ καυχᾶται δι' αὐτόν, ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν φωνὴν σήμερα ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας, μὴ παραμελοῦσα τὴν οἰκονομικὴν τῆς συνδρομὴν εἰς πολύτεκνους καὶ ἐνδεεῖς. Ἡ Ἐκκλησία πρώτη ὕψωσεν τὴν φωνήν της, διακηρύττοντας τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑπογεννητικότητος. Ἐκείνη, ἡ Ἐκκλησία μας, ἀγωνιᾷ καὶ προσπαθεῖ. Ἐὰν βεβαίως ὁ ἐπιστολογράφος σας δείχνει πνεῦμα δηκτικότητος

γιὰ τὴν προσευχὴ τῶν μοναχῶν, εἶναι ὑπόθεσις τοῦ. Εἰς τὰ μοναστήρια πάντως οὔτε παρασιτισμός ὑπάρχει οὔτε ἀπομυζοῦνται οἱ δυνάμεις τῶν νέων. Ἐκεῖ ὀλοκληροῦνται ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος, ταυτιζόμενος μὲ τοὺς Ἀγίους μας καὶ ἐπιτυγχάνει τὸ «συμμετεωρεῖν» μὲ τὸ θεῖον, ὅπως ὁ Πλάτων λέγει. Πολλά, δυστυχῶς κύριε διευθυντά, γράφονται κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὸ περιοδικό σας, τοῦ ὁποῖου συνδρομητῆς καὶ ἀναγνώστης τυγχάνω, ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ βλέπουν τὴν λύσι καὶ τὰ κακῶς κείμενα εἰς τοὺς ἄλλους. Εὐκόλον αὐτό. Ἀλλὰ τοῦ καθενός μας ἡ συμβολὴ ἔχει ἀποτελέσματα, καὶ γι' αὐτὴν μᾶς καλοῦν οἱ περιστάσεις. Ἡ συμβολὴ τῶν ἱερῶν μονῶν, τῶν προπυργίων τοῦ Ἔθνους καὶ Ἐκκλησίας, εἶναι ἀνεγνωρισμένη καὶ ἡ σημερινή τους

προσφορά, ὅπου οἱ ἀνάγκες καλοῦν, αὐταπόδεικτη. Ἡ πρὸς τὶς μονὰς προσέλευσι νέων δὲν εἶναι ἔργον «κάποιου ποῦ πρέπει ἐπιτέλους νὰ τὴν σταματήσῃ» οὔτε «ἀνοικτὴ πληγὴ». Ὁ ξέφρενος ἀποφθεγματισμός καὶ οἱ ἀφορισμοὶ ἀφοροῦν τὸν κ. ἐπιστολογράφον σας, καὶ τὴν «ἀνοικτὴ πληγὴ» ἄς τὴν ἀναζητήσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ. Διαθέτει πολὺ ὀλίγα γιὰ νὰ γράφῃ, ὅπως γράφει, γιὰ τὸν μοναχισμό.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μακρολογήσω διὰ τῆς γραφίδος, ἀλλὰ ἡ συναίσθησι τῶν ὅσων γράφονται εἶναι ὑποχρέωσι ἱερά.

Μὲ τὶς εὐχὲς μου

Ἀρχιμανδρίτης **Τίτος Χορτάτος**

Ἱεροκῆρυξ-Καθηγητῆς

Βιθυνίας 33, 142 34

Οἱ ἱστορικὲς ἔρευνες τοῦ «Δαυλοῦ»

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

[...] Ἐπιτρέψτε μου νὰ συγχαρῶ ἐσᾶς καὶ τοὺς συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ σας γιὰ τὸ «ἄνοιγμα» μὲ τὴν ἔρευνα περὶ χριστιανικῶν δοξασιῶν, ἐνεργειῶν καὶ ἐπιπτώσεώς τους στὴν ἑλληνικότητα τῆς Ἑλληνοσύνης: Ἡ γνῶσις κατοχυρώνει καὶ ἡ κατοχύρωσις εἶναι ἡ πρέπουσα ἄμυνα στὶς μελλοντικὲς προσπάθειες ἀντικαταστάσεως

τοῦ ἐκφυλισμένου καὶ χρεωκοπημένου διδμου Χριστιανισμοῦ-Κομμουνισμοῦ.

Εὐχομαι ὑγεία καὶ χαρὰ.

Μετὰ τιμῆς

Νικηφόρος Πολίτης

P.O. Box 7, Heswall, Wirral

Merseyside L61 3YA

Ἀγγλία

Ἡ «ἐγκυρότητα» τῶν ἐμπορικῶν λαϊκῶν ἐγκυκλοπαιδειῶν

Κύριε Λάμπρου,

Σὲ πρόσφατο ταξίδι μου στὸ ἐξωτερικὸ καὶ καθὼς ξεφύλλιζα τὴν ἐγκυκλοπαίδεια τῆς οἰκογένειας ποῦ μὲ φιλοξενοῦσε, δὲν πίστευα στὰ μάτια μου, ὅταν στὸ λῆμμα OLYMPUS διάβασα καὶ ἔμαθα, ὁ ἀγεωγράφος, ὅτι τὸ ὄρος Ὀλυμπος βρίσκεται στὴν Τουρκία καὶ ἐκτείνεται μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας (φωτοαντίγραφο τῆς σχετικῆς σελίδας σᾶς ἐσωκλείω). Ἀδύνατον νὰ χαρακτηρίσω τὴν καταχώρησι, ἡ ὁποία, εἶμαι βέβαιος, δὲν ἀποτελεῖ τυπογραφικὸ λάθος. Χρειάσθηκα δὲ ὑπομονή, ἄρκετὸ χρόνο καὶ μερικὸς χάρτες, γιὰ νὰ δείξω στὴν οἰκοδέσποινα, ὅτι δὲν θεωρῶ μὲν ὅτι

γνωρίζω περισσότερα ἀπὸ τὴν ἐγκυκλοπαίδειά της ("You think you know better than the encyclopedia?" μὲ ρώτησε!), ὁ Ὀλυμπος ὅμως καὶ τὸ 1974 καὶ πρόσφατα ποῦ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εὐρίσκετο ἐντὸς ὁρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καλῶς ἢ κακῶς. «Τότε γράψτε τοὺς ἑνα γράμμα», ἀπάντησε ἡ φίλη μου, ὅχι χωρὶς κάποια ἐσωτερικὴ ἱκανοποίηση, ποῦ θὰ μὲ ἔφερνε ἀντιμέτωπο μὲ ἓναν τόσο σπουδαῖο ἐκδοτικὸ ὀργανισμό...

Μετὰ τιμῆς

Π.Β. Καρδάσης

Σπέτσες

‘Ο Σπ. Μαρινάτος για τούς διαστρεβλωτές τῆς Προϊστορίας

Κύριε διευθυντά,

Διαβάζοντας στὸν «Δαυλόν», τεύχος 130, σελ. 7517, τὸ ἄρθρο τῆς κ. Τατιανῆς Ἀναγνωστοπούλου ἀναφορικά μετὴν Πυραμίδα τοῦ Χέοπος ἀνεκλήθη ἀθέλητα στὴν μνήμη μου ἡ ἀνακοίνωσις γενομένη τὴν 12ην Μαΐου 1962 εἰς τὸ ἐν Κερκύρα συνελθόν ἐπιστημονικόν-παιδαγωγικόν συνέδριον τῶν ἐν Ἡπείρῳ Ἑλλήνων μαθηματικῶν ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον σήμερα συμπατριώτη μας ἀστρονόμον Κωνσταντῖνον Σ. Χασάπην, («Χρονικά» τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ, ἔκδοσις Ε.Μ.Ε. 1962). Μετὴν ἀνακοίνωσις αὐτὴ ὁ ὁμιλητὴς ἀτυχῶς δὲν κάνει τίποτα ἄλλο ἢ τὸ «νὰ κουβαλεῖ νερὸ στὸ μῦλο» τῶν ξένων «ειδικῶν» καὶ νὰ σιγοντάρει πολὺ ἐντυπωσιακὰ —ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμε!— τὴν ὑπόπτου ἐπιστημονικῆς εἰλικρινείας γνώμη τῶν (π.χ. Φραγκῖσκος Ζομάρ, Ἰ. Τέυλορ, Κάρολος Σμιθ κ.ἄ.).

Τὴν ἐν λόγῳ ἀνακοίνωσις ὁ Ἕλληνας ἀστρονόμος ἀρχίζει μετὴν «ὅλως χαρακτηριστικὴν πληροφορίαν» τοῦ Ἡροδότου, γιὰ νὰ καταλήξῃ —ἐπικροτῶν τὰς γνώμας τῶν ἀνωτέρω— σὲ φαντασμαγορικὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων τοῦ ἔτους 3400 π.Χ.! Γιὰ τὴν «πληροφορία» αὐτὴ τοῦ Ἡροδότου διαβάζω στὸ περιοδικὸ «Journal of Recreational Mathematics» τοῦ Ἰαν. 1969, σελ. 62, ὅτι αὐτὴ βγαίνει ἀληθινὴ ἀπὸ «σύγχρονες μετρήσεις»!

Στὸ σημεῖον αὐτὸ θεωρῶ σκόπιμον νὰ ἀ-

ναφέρω τὴν ἀποστοματικὴν ἀπάντησις τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Σπ. Μαρινάτου ὡς καταλυτικὴ ἀντιπαράθεσις, ὅπως αὐτὴ ἐκτίθεται σαφῶς καὶ ρητῶς στὸ λιθόγραφο βιβλίον τοῦ «Αἰγυπτιακὸς πολιτισμὸς» κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν μαθημάτων του (ἔκδ. 1947): «Ἐν παρόδῳ ἃς σημειωθῇ ὅτι ἐγράψαν ὁλόκληρα βιβλία, ὅπως ἀποδείξουν ὅτι αἱ πυραμίδες προϋποθέτουν ἀκριβεστάτας γνώσεις γεωδαισίας καὶ ἀστρονομίας (...), γιὰ νὰ ἀποφανθῇ μετὰ παρηγορίαν: «πάντα ταῦτα δὲν φαίνονται ἀκριβῆ» (...)» (σελ. 67). Καὶ συνεχίζει λίγο πῶς κάτω: «Λόγῳ φθορῶν καὶ ἐλλείψεων ἀκριβεστάτης καταμέτρησις τῆς πλευρᾶς τῆς πυραμίδος (ἐνν. τοῦ Χέοπος) μέχρις ἑκατοστοῦ δὲν εἶναι δυνατὴ. Ἐπομένως ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ αἰγυπτιακοῦ πῆχεως διὰ τῆς ἀστρονομικῆς θεωρίας τῶν νεωτέρων μυστικιστῶν εἶναι ἐσφαλμένοι (...). Ταῦτα δὲ πάντα, ἐνῶ ἡ ἀρχικὴ μέτρησις εἶναι ἐσφαλμένη, ἄρα καὶ τὸ πλάσθην μέτρον μήκου» (sic). Ἐπίσης ἐσφαλμένοι εἶναι αἱ θεωρίαι περὶ προσανατολισμοῦ (ἐνν. τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος) καὶ πολιτικοῦ ἀστέρος (...)» (σελ. 68).

Πάντως, ἀπὸ πλευρᾶς κενοῦ καὶ μωρόδοξου ἐντυπωσιασμοῦ οἱ «νεώτεροι μυστικισταί» τοῦ Μαρινάτου... ὑπερέχουν σαφῶς.

Με ἐκτίμησις

Γεώργιος Βάθης

Μαθηματικὸς-Γυμνασιάρχης

Τ.Θ. 117, 301 00 - Ἀργίριον

ΣΤ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀλήθεια

Ζητήσαμε τὴν ἀλήθεια.

Καὶ τὴν βρήκαμε, ἐδῶ πού τὰ λέμε.

Πρὸς τί λοιπὸν τὸ παράπονο,

ἐπειδὴ μᾶς συνέτριψε;

« Ἀφέντες, θὰ χαθῆτε... »

Ἡ κωμικο-τραγωδία, πού πρό δεκαπενταμήνου ἀνέβασε στή σκηνή τὸ πολιτικό θέατρο τοῦ παραλόγου, ἐξακολουθεῖ νὰ προβάλλεται ἐπιτυχῶς μέχρι καὶ σήμερα. Ἐπιχειρηματίες καὶ σεναριογράφοι, σκηνοθέτες καὶ πρωταγωνιστές, κομπάρσοι κ.ο.κ. προσπαθοῦν μὲ διαρκῶς νέες ἐπινοήσεις, ἀκροβατισμούς καὶ ποικίλα πυροτεχνήματα νὰ κρατήσουν ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεατῶν, οἱ ὅποιοι κινδυνεύουν νὰ πάθουν κάτι παραπλήσιο μὲ τὸς μυθολογικούς Τέττιγες, νὰ μεταμορφωθοῦν δηλαδή σὲ μπαμποῦνους.

Ἀναφερόμεθα στὴν « Ὑπόθεση τῶν Σκοπίων » καὶ τὸ τελετουργικό τῆς ἀναβάπτισης καὶ ἐπονομασίας τους σὲ Μακεδονία, σύμφωνα μὲ τὴ βούληση τῶν μεγάλων νονῶν, τῶν ἐξουσιαστῶν μας, πού ναι καὶ οἱ ἐπιχειρηματίες τοῦ θεάτρου αὐτοῦ. Τὰ σενάρια, ὡς γνωστόν, ἔχουν γραφεῖ ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς δεκαετίες ἀπὸ ἐπιτελεῖα φοινικιστῶν καὶ ἀπὸ πολιτικούς τῶν ἐπιστημῶν, ἐνῶ οἱ πρωταγωνιστικοὶ ρόλοι ἀνετέθησαν στοὺς ἐπιστήμονες τῆς πολιτικῆς, ἑλλαδικούς καὶ ξένους· ρόλους κομπάρσων τέλος ἀνέλαβαν ὅλα τὰ ὄργανα τῆς λογοκρατίας — πολιτικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἐνστολοι, οἰκονομικοὶ παράγοντες καὶ ἐκπρόσωποι τῶν θρησκευτῶν, μνημένοι στὰ τεκταινόμενα καὶ τυχάρπαστοι, ἀνόητοι καὶ σώφρονες, ἔξυπνοι καὶ νυσταλέοι, σαλιμπάγκοι καὶ ἀφελεῖς...

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι οἱ πρωταγωνιστὲς εἶναι ἄωγοι, οἱ ἑλλαδίτες πολιτικοὶ φαίνονται ἀποφασισμένοι νὰ κατακτήσουν ὅλα τὰ βραβεῖα ἐξάπαντος. Ἀπὸ φυσικοῦ τους ἄλλωστε διαθέτουν πέρα τῶν ὑποκριτικῶν ἱκανοτήτων τους καὶ ἄλλα τινὰ προσόντα, τὰ ὅποια οἱ ξένοι μόλις τώρα τείνουν ν' ἀποκτήσουν: Εἶναι, παραδείγματος χάριν, ἀδίστακτοι, ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖς. Μποροῦν λοιπὸν νὰ δημιουργοῦν ἀτμόσφαιρα ἀπόλυτης φυσικότητος, ἄλλοτε ἀλληλοὑβρίζοντες καὶ ἀλληλογρονθοκοπούμενοι, καὶ ἄλλοτε καταθέτοντας προτάσεις μομφῆς καὶ συσταινόντας «εἰδικὰ δικαστήρια». Μποροῦν ἐπίσης νὰ χειρίζονται ἄριστα τὴν τέχνη τοῦ ὑψηλοῦ καὶ χαμηλοῦ, προκαλώντας ἐντάσεις καὶ ὑφέσεις, πλημμυρίδες καὶ ἀμπώτιδες, κραδασμούς καὶ γαληνεύσεις ἔτσι, ὥστε εἶναι πολὺ δύσκολο στοὺς ἀδαεῖς νὰ διακρίνουν τὸ εἰρωνικά μισόκλειστο ἀριστερό τους μάτι, μοναδικὸ σημάδι ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι ψεύτικα, καὶ οὐδόλως σχετίζονται μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια.

Εἶπαμε, ὅτι στὴν κωμικο-τραγωδία αὐτὴ σημαντικὸ ρόλο παίζουν καὶ οἱ χιλιάδες κομπάρσοι, μιὰ λαοθάλασσα κομπάρσων, πού μὲ ζῆλο καὶ εὐσυνειδησία προσφέρουν ὅ,τι χρειάζεται, ὥστε οἱ καθημερινὲς παραστάσεις νὰ μὴν ἀτονήσουν. Εἶναι ποικιλόχρωμα ντυμένοι, ἄλλοι στὰ θαλασσιά καὶ ἄλλοι στὰ πράσινα· ἄλλοι στὸ χρῶμα τῆς νιότης καὶ τοῦ αἵματος καὶ ἄλλοι στὰ κατακίτρινά τους. Πολλοὶ τὸ παίζουν «Μεγαλέξανδρου» καὶ ἄλλοι κλόουνς καὶ πιερρότοι. Ὅλοι τους παρὰ ταῦτα φέρουν τὸν δεκαεξάκτινο «Ἡλιο τῆς Βεργίνας» στὸ πέτο τους, καὶ ὅλοι τους κρατοῦν πλαστικές σημαιοῦλες... Τραγουδοῦν ζωηρὰ ἔθνικα ἄσματα τοῦ τύπου «Μακεδονία ξακουστή» καὶ χορεύουν λεβέντικους μακεδονικοὺς σκοποὺς. Τέλος, ἀπερχόμενοι τοῦ πάλκου, βροντοφωνάζουν ἀπειλητικὰ μὲ τὶς γροθιὲς ὑψωμένες, ὅτι «ἡ Μακεδονία εἶν' ἑλληνική».

Μεταξὺ τῶν κομπάρσων ἐπικρατέστερες εἶναι οἱ φιγοῦρες γνωστῶν παραγόντων τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκευτικο-κοινωνικῆς μας ζωῆς: Ἐθνικι-

→
στές κομματάρχες και σοσιαλιστές, επαγγελματίες λαϊκοί αγωνιστάδες και συνδικαλιστές, άκαρπιάδες κουλτουριάρηδες κι επιστημονιστές, έμποροι λευκού θανάτου και ναρκομανείς, λιποτάκτες του στρατού κι αντίρρησιες συνείδησης, αστράτευτοι ποδοσφαιριστές κι «άντιμιλιταριστές» «καλλιτέχνες», ιερείς όρθόδοξοι και «καθολικά διαμαρτυρόμενοι» άναρχιστές...

Τά παιδιά, ως συνήθως, κάνουν και στο θέατρο αυτό αισθητή την παρουσία τους. Με τις εύλογίες του κράτους, μπορούν να άπέχουν τών κανονικών καθηκόντων τους στα σχολεία και να μαθαίνουν, παρακολουθώντας τους μεγαλύτερους τους, τόσο την τέχνη του χειροκροτητή όσο και τις άλλες τών κλόουνς και του καραγκιόζη, προκειμένου να μπορούν να τραγουδούν, όπως τα παιδιά της Σπάρτης το «*άμες δέ γ' έσόμεθα πολλώ κάρρονες*». «*Πολλώ κάρρονες*» στην ύποκρισία και τις άπάτες, στην έθνοκαπηλία και τόν παρασιτισμό, στη διαφθορά και την άναισχυντία κ.ο.κ.

Όμολογουμένως, το θέατρο παραλόγου εγγίζει την τελειότητα και θα την κατακοΰσε, αν οί φοινικιστές σεναριογράφοι και σκηνοθέτες είχαν μεγαλύτερη έπαφή με τους κλασσικούς Έλληνες τραγικούς και τόν Άριστοφάνη. Τότε δέν θα τους διέφευγε κάτι σημαντικό, εξαιτίας του όποιου το θέατρο κουτσαίνει: Λησμονήσατε, ω άριστοι, τόν «άπό μηχανής θεό», ό όποιος «*δι' έλέου και φόβου περαίνει την τών τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν*»! Ο ρόλος του θα 'ταν άπλός, και, μέσες άκρες, θα 'πρεπε να λέγη έτσι:

«...Νέοι πασάδες και μπέηδες, θα χαθείτε! Άδικήσατε ύπέρ άγαν τούς Έλληνες και θα τιμωρηθείτε... Δέν ξέρετε τί σάς γίνεται, επειδή ό νους σας έχει τυφλωθεί...» (Μακρυγιάννης, έλεύθερη απόδοση)

«...Μήν ξεχνάτε, ότι βαρύς κριτής στέκ' άπό πάνω ό Δίας, πού κολάζει την ύπέρμετρη έπαρση... Άποτινάζτε λοιπόν την τύφλωση του νου και την θρασεΐα άποκοτιά σας...» (Αίσχύλος, «Πέρσαι», 827-831).

Το θέατρο παραλόγου, όσο κι αν είναι βολικό, πρέπει να διακόψη άμέσως κι όριστικά τις παραστάσεις του. Είναι καιρός να εγκαταλείψουν οί έλέω έξ-ουσίας έθνοπατέρες μας την άθλια έτούτη πολιτική, με την όποια ταπεινώσαν και ζημίωσαν όχι μόνο τόν ελληνικό λαό αλλά σύσσωμο το ελληνικό έθνος, σέρνοντάς το σε ύποπτα συλλαλητήρια κι άνελληνιστες διαμαρτυρίες.

Καιρός είναι λοιπόν να εγκαταλείψουν οί πολιτικοί ήγέτες μας τούς λεονταρισμούς και τις προσωπικές βεντέτες, τις σκανδαλογίες και τα «είδικά δικαστήρια» και να προσπαθήσουν ν' άρθούν στο ύψος τών περιστάσεων, έγκαινιάζοντας μιá νέα πολιτική: Μιά δυναμική πολιτική λόγου και διαλόγου, παιδευτικής και πολιτιστικής, τεχνολογικής και οικονομικής συνεργασίας όχι μόνο με τα Σκόπια ή Μακεδονία, αλλά και με την Άλβανία και τη Βουλγαρία και τούς άλλους βαλκανικούς λαούς, στών οποίων τις φλέβες ρέει άφθονο και πολύτιμο ελληνικό αίμα.

...Κι αν είναι δύσκολο να γίνουν αυτά κατανοητά άπ' τούς υπέργηρους κι άρτηριοσκληρωτικούς αυτούς πολιτικούς μας, καιρός είναι να τούς θυμίσω κανείς τόν 'Ηράκλειτο και να τούς πείση, ότι ή μεγαλύτερη προσφορά τους στον τόπο αυτό θα 'ναι, άπελθόντες της πολιτικής κονίστρας, «*τοίς άνήροισι την πόλιν καταλιπείν*»!

Πάν-Αϊολος

Ἡ ἄνοδος τῶν Δωριέων

I. «ΙΑΛΥΡΙΟΙ»

Ἡ στήλη ἐν ὧσιν τῶν τεκταινομένων στήν περίμετρο τῆς ἐλληνικῆς κοιτίδος δὲν θά παύσει νὰ ἀναφέρεται στὸν σχεδιαζόμενο ἐμφύλιο, ποὺ ὑποκινεῖται καὶ πάλι κατὰ τοῦ εὐρύτερου πανάρχαιου χώρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ δὲν θά παύσει νὰ τονίζει, ὅτι οἱ νέοι θλιβεροὶ Βαλκάνιοι μονομάχοι, ποὺ προορίζονται γιὰ θέαμα στὶς νεοορρωμαϊκὲς ἀρένες, θά εἶναι ὅλοι τους αὐτόχθονες συγγενεῖς τῶν Ἑλλήνων. Ἡ στήλη αὐτὴ δὲν θά παύσει νὰ μνημονεύει στοὺς Ἕλληνες ἀναγνώστες τοῦ «Δαυλοῦ», ὅτι ὁ χώρος τῆς Αἰγῆίδας, «ὁ χώρος ποὺ λειτουργεῖ μὲ καρδιά τὸ Αἰγαῖο καὶ πνεύμονες τὴν Βαλκανικὴ καὶ Μ. Ἀσίαν» (ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸν Δ. Κιτσίκη), κατοικεῖται ἀπὸ τὴν βαθεῖα προϊστορία μέχρι σήμερα ἀπὸ δύο πανάρχαιους, αὐτόχθονες ἀνθρωπολογικοὺς τύπους. Στὰ δυτικὰ τοῦ χώρου ἐπικρατεῖ ὁ «Ἡπειρωτικὸς-Δειναρικός» καὶ στὰ ἀνατολικά ὁ (πολυπληθέστερος) «Αἰγαιακός». Οἱ δύο αὐτοὶ τύποι ἀναμιγνύονται ἐπὶ πάμπολλες χιλιετίες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ δύο χερσόνησοι συνδέονταν μὲ στεριά, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα, ὅταν ἀνακαλύφθηκε ἡ ναυτιλία. Ἡ πρωιμότατη πολιτιστικὴ ζωὴ τοῦ χώρου προκάλεσε καὶ τὴν πρωιμότατη μετακίνηση καὶ ἀνακύκλωση μικρῶν πληθυσμιακῶν ὁμάδων, ὁργανωμένων σὲ πατρίδες, συντεχνίες ἢ συμμορίες (ἃς μᾶς συγχωρήσουν οἱ ἀρχαῖοι βασιλικοὶ οἴκοι) κυρίως μέσα στὰ ὅρια τοῦ χώρου, ἀλλὰ καὶ πολὺ μακρύτερα, ἀπ' ὅπου τὰ ἴχνη τῶν ὁμάδων αὐτῶν ξαναστέλνανε στὸν χώρο τους ψήγματα πατρογονικῆς γλώσσας καὶ πολιτισμοῦ σὰν μακρινὸ ἀντίπαλο — σὰν «ἀντιδάνειο». Ὁμάδων ὅμως, ποὺ λόγω κοινοῦ γένους ἀνῆγαν ὅλες τὴν καταγωγὴ τους σὲ κοινούς προγόνους - θεοὺς - ἡμιθέους - ἥρωες (πρᾶγμα ποὺ δὲν συμβαίνει σήμερα παρὰ τὴν «ἀνάπτυξη τῆς πληροφορικῆς»). Προσφεύστατα ἀναφέρθηκε ὁ «Δαυλός» (τ. 133) στὸ τεράστιο ποσοστὸ τοῦ σημερινοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Αἰγῆίδα.

Περιπτώσεις μετακινήσεων ὁμάδων (βίαια ἢ εἰρηνικά) ἐκτὸς τοῦ συγγενοῦς μας χώρου (ἀκόμα καὶ σὰν τὶς «ἀνταλλαγές πληθυσμῶν» τοῦ 1916-26) ἦταν φαινόμενα ποὺ κατ' ἐπανάληψιν συνέβησαν στὴν περιοχὴ μας. Ἐτσι στοιχεῖα τοῦ «Ἡπειρωτικοῦ τύπου» συναντῶνται σὲ ὅλες τὶς ἀπολήξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ βαθεῖα μέσα στὴν Ἀνατολίαν, καὶ στοιχεῖα τοῦ «Αἰγαιακοῦ» σὲ ὅλα τὰ κράσπεδα τοῦ Ἰονίου καὶ τὶς κοιλάδες τῶν βαλκανικῶν ποταμῶν. Σὲ περασμένο τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» ἀναφέρθηκε π.χ., ὅτι ὁ πληθυσμὸς τοῦ σκοπιανοῦ καὶ τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους παρουσιάζει μία ἀναλογία τῶν δύο τύπων περίπου 3 πρὸς 5. Οἱ αὐτόχθονες τῆς περιοχῆς μας, ἀφοῦ ἄλλαξαν μέσα στὶς χιλιετίες δεκάδες ὀνόματά, κατέληξαν νὰ χαρακτηρίζονται μὲ τὰ ὀνόματα Ἕλληνες, Ἀλβανοί, Σκοπιανοί, Βούλγαροι καὶ Τούρκοι. Εἶναι οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Αἰγῆίδος, ὁ λαὸς ποὺ τὸ αἷμα του καὶ τὸ πνεῦμα του στραγγίξαν στὰ ἐλληνικὰ ἄσπερα καὶ λιμάνια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαπότιζαν τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Εἶναι ὁ λαός, στὸν ὁποῖον οἱ φωτισμένοι Εὐρωπαῖοι ἀπέδωσαν καὶ ὀφείλουν τὶς πολιτιστικὰς τους ἀξίες.

Καὶ ὅμως σήμερα, ἀνατέλλοντος τοῦ 21ου αἰῶνος, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς «καλοῦνται» (ἀπὸ ποιόν;) σὲ νέα ἀλληλοσφαγὴ ἐν ὀνόματι τῶν ἐθνικῶν διαφορῶν τους». Διαφορῶν τεκμηριωμένων μάλιστα μὲ τὴν «ἐπιστημονικὴ γνώση» τῶν αἰῶνων τῆς Τουρκοκρατίας... Ἡ προσβολὴ τῶν «σοφῶν» στὴν γῆ, ποὺ ἄφθονα προσφέρει τὶς ἀποδείξεις τῆς συγγένειας καὶ τῆς αὐτοχθονίας τῶν Βαλκανίων, εἶναι βαρύτατη. Καὶ ἡ Ὑβρις στὴν ἴδια τὴν Φύση, ποὺ κληροδότησε στοὺς κατοίκους τὰ ζῶντα, τὰ κραυγάζοντα, τὰ βιολογικὰ στοιχεῖα συγγενείας τους, εἶναι ἐγκληματικὴ. Τὰ ἐλληνικὰ γένη ὠθοῦνται καὶ πάλι σὲ

ματωμένα σκοτάδια βαρβαρισμού. Και εάν οι πολιτικοί του χώρου είναι «ἐξ ἐπαγγέλματος» υποχρεωμένοι νὰ πειθαναγκάζονται σὲ «γενικότερους πολιτικούς σχεδιασμούς», οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι εἶναι ὅπωςδήποτε ἀσυγχώρητοι γιὰ τὴν σιωπὴ τους.

Τὸ νέο «σημεῖο τριβῆς» τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐμφανίζεται τώρα στὰ Β/Δ. Εἶναι ἡ περιοχὴ, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς φέρει σήμερα τὸ ὄνομα «Ἀλβανοί». Εἶναι τὸ ἐπίκεντρο τοῦ δυτικοῦ προπατορικοῦ μας τύπου (τοῦ Ἡπειρωτικοῦ-Δειναρικοῦ), ὅπου αὐτὸς ὑπερισχύει καὶ σήμερα τοῦ Αἰγαιακοῦ. Εἶναι τὸ τελευταῖο ἐνσυνείδητο ἀπομεινάρι τῆς χώρας τοῦ συγγενοῦς μας Ἰλλυριοῦ. Τὸν περασμένο αἰῶνα, ἐνῶ οἱ γείτονές μας Βούλγαροι, Σέρβοι καὶ Τούρκοι «διδάχτηκαν», ὅτι εἶναι ὅλοι τους ἐπὶ ἡλυδες, ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ ἀπροσδιόριστες μακρυνότατες πατρίδες, στοὺς Ἀλβανούς δὲν ἀρνήθηκε κανεὶς τὴν αὐτοχθονία. Καὶ αὐτὸ προφανῶς, γιὰ τὰ κέντρα «ἱστορικῆς πρακτικῆς» δὲν θεωρήσαν ἀρκετὰ σημαντικὸ γιὰ πολιτικὴ ἐκμετάλλευση τὸν ἀλβανικὸ παράγοντα. Ἔτσι ἀκόμα καὶ ὁ Ἰακώβ Φαλμεράνερ («Τὸ ἀλβανικὸ στοιχεῖο στὴν Ἑλλάδα»), ἀλλὰ καὶ ὁ Μάρεξ («Τὸ ἀνατολικὸ ζήτημα») δὲν ἀρνήθηκαν τὴν αὐτοχθονία τῶν Ἀλβανῶν. Δὲν παρέλειψαν βέβαια νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦσιν «πρακτικὰ» κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διακηρύσσοντας πῶς αὐτὸς ὁ «βάρβαρος λαὸς» μαζί μὲ τοὺς «ἐπὶ ἡλυδες Σλαῦους» διέλυσαν φυλετικὰ καὶ ἐξάλειψαν τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν οὐδεὶς ἀμφισβήτησε τὴν αὐτοχθονία τῶν Ἀλβανῶν, ἐφ' ὅσον οἱ ἴδιοι διακηρύσσουν πῶς δὲν ἦρθαν ἀπὸ πουθενὰ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ πλειονότης τῶν Ἑλλήνων (ἐκτὸς ὀλίγων «μορφωμένων») ἐξ Ἑσπερίας ὁρμωμένων) διακηρύσσουμε ἐπίσης πῶς εἴμαστε αὐτόχθονες, λογικὸ θὰ ἦταν οἱ ἐπιστήμονες τῶν δύο λαῶν νὰ υποπτεύονται τούλαχι στον παλιὲς συγγένειες. Ἀνθρώπινο ἐπίσης θὰ ἦταν, οἱ μέσης παιδείας Ἑλληνες νὰ χαιρότανε γιὰ τὴν ἐνσυνείδητη «ἀντισλαυικὴ ἀσπίδα», ποὺ προσέφεραν στὴν χώρα μας οἱ Ἀλβανοί, καὶ ἐπίσης ἀνθρώπινο θὰ ἦταν, οἱ λαοὶ τῶν δύο κρατῶν νὰ αἰσθάνονται σὰν σύμμαχοι ἐναντὶ τῶν «ἐπὶ ἡλυδων Σλαῦων καὶ Τούρκων». Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ γείτονες, ποὺ δὲν χρησιμοποιοῦνταν μέχρι σήμερα σὰν δορυφόροι τοῦ Πανσλαυισμοῦ καὶ Παντουρκισμοῦ, προβάλλονται τώρα σὰν μέλλοντα ὄργανα ἄλλου ἐλληνοκτόνου -ισμοῦ, τοῦ Πανισλαμισμού. Αἰτία καὶ πάλι «ἡ θρησκεία καὶ τὰ μειονοτικά». Ἐξάλλου ἀπὸ τὸ 1989 ἀρχίσανε νὰ φτάνουνε στὰ αὐτιά τῶν Ἑλλήνων ὅλο καὶ πιὸ εὐκρινεῖς οἱ ἤχοι τῶν πολεμικῶν τυμπάνων τοῦ Κοσσυφοπεδίου, περιοχῆς γιὰ τὴν ὁποία ἐπίσης θὰ μιλήσουμε.

Ποιοὶ εἶναι ὅμως αὐτοὶ οἱ πανάρχαιοι γηγενεῖς γείτονες, ποὺ φέρουνε στὴ σημαία τους τοὺς Βυζαντινοὺς Δικέφαλους; Δὲν θὰ ἦτανε ὑπερβολή, ἂν γιὰ πολλοὺς λόγους χαρακτηρίζε κανεὶς τοὺς Ἀλβανούς καὶ εἰδικὰ τοὺς Κοσσοβάρους σὰν τοὺς «Κούρδους τῆς Βαλκανικῆς». Ἡ χώρα τοὺς μὲ κορμὸ τὶς ὁροσειρὲς τῆς Β. Πίνδου καὶ τοῦ Σκάρδου ἀποτελεῖ τὸν «γεωπολιτικὸ ὕδροκρίτη» τῆς Βαλκανικῆς, ὅπως ἡ χώρα τῶν Κούρδων (παλαιῶν Καρδούχων ἢ Γορδίων) ἀποτελεῖ τὸν ὕδροκρίτη (τὸν «γόρδιο δεσμό», θὰ ἔλεγε κανεὶς) τῆς Μ. Ἀσίας. (Σ.Σ. Δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε ἐδῶ μὲ τὶς σχέσεις τῶν Φρυγῶν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Μ. Ἀσίας). Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀλβανῶν πλησιάζει τὰ 6 ἐκατομμύρια ψυχῶν καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν πρώτη στὴν Εὐρώπῃ πληθυσμιακὴ αὐξηση καὶ τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ νεαρῶν ἡλικιῶν. Περί τὰ 3,5 ἐκατομμύρια (μαζί μὲ τοὺς Βορειοηπειρώτες) ζοῦν στὴν Ἀλβανία καὶ περὶ τὰ 2,5 ἐκατομμύρια σὲ συμπαγέστατη μορφή μέσα στὴν Γιουγκοσλαβία. Μιὰ νοητὴ γραμμὴ, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴν Ἀχρίδα, φθάνει στὰ Σκόπια, συνεχίζει Β/Α κατὰ μῆκος τοῦ Μοράβα μέχρι τὸν γεωγραφικὸ παράλληλο τῆς Σόφιας

καί από ἐκεῖ στρέφει πρὸς δυσμὰς μέχρι τὸ Κάτταρο τοῦ Μαυροβουνίου, δίνει περίπου τὴν γιουγκοσλαβικὴν περιοχὴν ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ 'Αλβανούς. Στὴν ἀπέναντι ἰταλικὴ ἀκτὴ κατοικοῦν ἐπίσης περὶ τὶς 500 χιλιάδες πληθυσμοῦ, ποὺ διατηρεῖ τὴν ἀλβανικὴν του συνείδηση. Πληθυσμοῦ, ποὺ μαζί με τοὺς ἐκεῖ ἐλληνόφωνους ἀποτελεῖ τὰ ἀπομεινάρια τῆς μακρόχρονης ἐποικιστικῆς ἐποποιίας τῶν προϊστορικῶν 'Ελλήνων Πελασγῶν καὶ τῶν ἀπογόνων τους ιστορικῶν 'Ελλήνων καὶ 'Ιλλυριῶν στὴν χώρα τοῦ 'Ιταλοῦ καὶ τοῦ Αἰνεία.

Θρησκευτικὰ οἱ 'Αλβανοὶ «ἀκολουθοῦνε» κατὰ 70% περίπου τὸν 'Ισλαμισμό, κατὰ 20% περίπου τὴν 'Ορθοδοξίαν καὶ κατὰ 10% τὸν Καθολικισμό («Μιρδῖτες»). Οἱ 'Αλβανοὶ καὶ οἱ 'Ελληνες τῆς Κάτω 'Ιταλίας εἶναι «'Ορθόδοξοι-Οὐνίτες». Ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανούς οἱ λιγότεροι εἶναι Σουνίτες (με τζαμιά καὶ νηστείες) καὶ οἱ περισσότεροι αἰρετικοὶ Μπεκτασήδες (με «τεκέδες», διδασκαλεῖα καὶ χωρὶς νηστείες). Στους Μπεκτασήδες τόσο τῆς 'Αλβανίας ὅσο καὶ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μ. 'Ασίας ὑπάρχουν ἐντονώτατα τὰ κρυπτοχριστιανικὰ καὶ παγανιστικὰ στοιχεῖα. Γενικὰ οἱ 'Αλβανοὶ Μωαμεθανοὶ δὲν τηροῦνε τὴν πολυγαμία καὶ δὲν διακρίνονται γιὰ φανατισμό.

Ὁ χώρος τῶν 'Αλβανῶν περιλαμβάνει τόσες ποικιλόμορφες φυσικὲς καλλονές, ποὺ δικαιολογημένα θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηριθεῖ φυσικὸ πάρκο. Καὶ ἐνῶ τὸ ἔδαφος εἶναι πτωχό, τὸ ὑπέδαφος περικλείει τεράστιες ποσότητες χρησίμων ὀρυκτῶν με κυριώτερα τὸν χαλκό, τὸ νῖκελ, τὸν σίδηρο, τὸν ψευδάργυρο, τὸν ἄργυρο καὶ τὸν χρυσό. Τὸ ὑδροδυναμικὸ τῶν ποταμῶν τοῦ ἀλβανικοῦ χώρου εἶναι ἐπίσης τεράστιο καὶ ἔτσι παρουσιάζεται τὸ παράδοξο, ὁ φτωχὸς αὐτὸς χώρος νὰ ἐξάγει πρὸς τὶς γιουγκοσλαβικὲς περιοχὲς καὶ τὴν Ἑλλάδα σημαντικὰς ποσότητες ἡλεκτρενέργειας. Μέχρι σήμερα «φυσικὰ» τὰ προϊόντα τῆς ἀλβανικῆς γῆς, ἀγνοώντας τὴν Ἑλλάδα, παίρνουν τὴν ἄγουσα πρὸς ξένες ἀγορές. Ὅσο γιὰ τὶς πνευματικὲς σχέσεις τῶν 'Αλβανῶν, αὐτὲς συνάπτονται με κράτη μακρυνὰ καὶ κυρίως τὴν Γαλλίαν.

ΙΣΤΟΡΙΑ. Οἱ 'Αλβανοὶ ιστορικοὶ (ἡ ἐπιστῆμη τῆς 'Ιστορίας στὰ Βαλκάνια ἀριθμεῖ τὸ πολὺ 150 χρόνια) θεωροῦν τοὺς σύγχρονους 'Αλβανούς σὰν ἀπογόνους τῶν 'Ιλλυριῶν. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ὁ 'Ιλλυριὸς ἦταν 'Ελληνας. Ἦταν ἐγγονὸς τοῦ 'Ελλήνα Ἀγήνορα, «ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν Φοινίκη». Πατέρα ὁ 'Ιλλυριὸς εἶχε τὸν 'Ελληνα, φυσικά, Κάδμο, ποὺ εἶχε «παράξενες» ἐπαφὲς τόσο με τὴν Ἡπειρο (ὅπου ὑπάρχουν δύο πανάρχαιες πόλεις με τὸ ὄνομα Φοινίκη καὶ Παλαιστή), ὅσο καὶ με τὶς ὁμώνυμες περιοχὲς τῆς συριακῆς παραλίας... Ὁ Κάδμος μάλιστα φρόντισε νὰ περάσει τὰ γερατεῖά του καὶ νὰ πεθάνει στὴν Β. Ἡπειρο.

Οἱ 'Ιλλυριοὶ λοιπὸν «ἀνέπτυξαν τὸν 'Ιλλυρικὸ πολιτισμόν» καὶ στοὺς 'Ιλλυριοὺς οἱ 'Αλβανοὶ ἐντάσσουν καὶ πολλὰς φυλὰς τῆς νότιας Ἡπείρου. Ἀναφέρονται στὸν πυκνὸ ἐποικισμό τῶν παραλίων τους ἀπὸ 'Ελληνες τοῦ Νότου καὶ στὴν ἰσχυρὴ ἀντίσταση ποὺ προέβαλαν οἱ 'Ιλλυριοὶ στοὺς Ρωμαίους μετὰ τὴν πτώση τῆς Ἑλλάδος. Ἀναφέρουν ἐπίσης, πὺς πολλοὶ 'Ιλλυριοὶ διέπρεψαν σὰν αὐτοκράτορες τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Βυζαντίου. Με λεπτομέρειες ἀρχίζουν νὰ μιᾶνε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Σέρβου βασιλέα Ντουσάν (περὶ τὰ μέσα τοῦ 14ου αἰῶνα). Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὕτῃ περίπου χρονολογοῦνται τὰ ἥρωικά ἔπη τους, ποὺ ἀναφέρονται συνεχῶς στοὺς ἀγῶνες τῶν 'Αλβανῶν ἐναντίον τῶν «Schke». Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἱστοροῦνται καὶ ἐποικισμοὶ ἡγετικῶν ἀλβανικῶν γενῶν («Δωριεῖς τοῦ νεωτέρου 'Ελληνισμοῦ» τοὺς χαρακτηρίζει ὁ Κ. Μπίρης) σὲ περιοχὲς τῆς νότιας Ἑλλάδος, ὅπου ἐγκαθίστανται σὰν τοπάρχες καὶ διαδίδουν τὴν ἀλβανικὴν γλῶσσα. Τὰ οἰκόσημα πολλῶν ἀπὸ αὐτὲς τὶς οἰκογένειες (Σπάτα, Μπούα, Λιόσια, Μαρκόπουλου κ.λπ.) φέρουν

πανάρχαια σήματα τῶν Ἡπειρωτῶν: τὸν βοῦ, τὸν κάπρο, τὸν κεραυνὸ τοῦ Διός.

Στὴν συνέχεια ἀναφέρονται στίς ἐμφύλιες διαμάχες τῶν ἡγεμόνων τους, πού ὁδήγησαν πολλοὺς στὸν ἐξισλαμισμό ἔναντι προνομίων. Ἀπὸ τὸ 1443-1468 ὁ λαμπρὸς ἥρωας τῆς Ἀλβανίας Γ. Καστριώτης, παιδὶ τοῦ πρώτου «παιδομαζώματος», συνέτριψε μόνος του ἀλλεπάλληλες τουρκικὲς στρατιές, παραμένοντας ἀήττητος μέχρι τὸν θάνατό του. Οἱ συνεχιστὲς τοῦ Καστριώτη (Ὁρθόδοξοι καὶ Ὀθωμανοί) ξεσήκωσαν ἀπὸ τότε 19 αἱματηρὲς ἐπαναστάσεις κατὰ τοῦ «Χαλδαίου» τούρκου. Τὸ 1877 ἱδρύεται στὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ πρῶτος ἀλβανικὸς σύνδεσμος, στὸν ὁποῖο διέπρεψε ὁ Ἕλληνας Ι. Βρεττός, καὶ στὴν Πρίστινα τοῦ Κοσσυφοπεδίου ἡ «Ἀλβανικὴ Λίγκα» (πού ξανακούγεται σήμερα) ξεκινᾷ τὴν τελευταία ἐπανάσταση. Ἡ πλειονότητα τῶν ἐπαναστατῶν ἦταν φυσικὰ Μωαμεθανοί, μὲ ἡγέτη τὸν Ἕλληνα Φράσερη. Τὸ 1914 ἡ Ἀλβανία γίνεται ἀνεξάρτητο κράτος, ἐπηρεαζόμενο κυρίως ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ τοὺς Αὐστριακοὺς, πού τοὺς ὑπόσχονται τὴν προσάρτησιν τῶν Ἀλβανῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας. Οἱ Ἰταλοὶ τοὺς ὑπόσχονταν καὶ τοὺς διγλωσσούς Τσάμηδες (πού ἀποτελοῦσαν περίπου τὸ ἡμισυ τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Νομοῦ Θεσπρωτίας).

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ. Τὸ πρῶτο ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο τῆς Ἀλβανίας ἱδρύθηκε τὸ 1948. Ἀπὸ τότε ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη δούλεψε ἀρκετὰ καλὰ στὴν Ἀλβανία, ἀλλὰ καὶ στὸ Κοσσυφοπέδιο (σὲ μικρὲς περιόδους σερβοαλβανικῆς ὕφεσης) καὶ ἴσως σύντομα ἀποδειχθεῖ ὅτι ἡ τέχνη τοῦ σιδήρου εἶναι αὐτόχθον ἐλληνοπελασγικὸ προϊόν. Τὰ εὐρήματα δημοσιεύονται ἀπὸ τὸ 1974 στὴν ἐξαιρετικὰ εὐπρεπῆ ἐπετηρίδα «Illyria» τῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς Τιράνων (μὲ μεταφράσεις στὰ Γαλλικά). Ἀλλὰ μέσ' ἀπ' τὰ βαθειὰ στρώματα τῆς γῆς καὶ τῶν σπηλαίων τῆς Ἀλβανίας ἀκούγεται ἡ γλῶσσα τῆς παλαιολιθικῆς λιθοτεχνίας τοῦ Κοκκινοπηλοῦ, τῆς Ἡπείρου, τοῦ Πηνειοῦ, τῆς Χαλκιδικῆς καὶ τῆς Εὐβοίας, καὶ λίγο ψηλότερα στὸ χῶμα ἀκούγεται ἡ γλῶσσα τῶν νεολιθικῶν τοῦ Θεσσαλικοῦ Σέσκλου, τοῦ Διμηνίου καὶ τῶν Κυκλάδων. Μιὰ ἀντιπαράθεση εὐρημάτων «ἐλληνικοῦ καὶ ἰλλυρικοῦ λίθινου πολιτισμοῦ» θὰ ἦτανε συγκλονιστικὴ γιὰ πολλοὺς. Ἀκόμα ψηλότερα τὸ χῶμα τῆς Ἰλλυρίας, πού προσπαθοῦνε νὰ κυβερνήσουν τώρα οἱ κύριοι Μπερίσσα, Μέξη καὶ Ρουγκόβα, μιλάει καθαρότατα καὶ κυρίως συνεχόμενα στὴν γλῶσσα τῶν Μυκηνῶν, τῆς Ἀττικῆς, τῆς Κορίνθου καὶ φυσικὰ ἐπίσης τελειῶς συνεχόμενα στὴν γλῶσσα τοῦ Βυζαντίου. (Σ.Σ.: Μὲ τίς πρώιμες βυζαντινὲς ἀρχαιότητες τῆς Ἀλβανίας ἔχει ἀσχοληθεῖ ἐπιτυχῶς καὶ ὁ κ. Μέξη, πού δὲν διακρίνει μάλιστα τοὺς «Σλαῖους τοῦ Μεσαίωνα»). Ὅμως ἀνευθρίαστα παλαιότερα (τελευταῖα μὲ ἀρκετὸ ἐρύθημα) οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ἀλβανίας μιλοῦν γιὰ τίς «ὑπέροχες Ἰλλυρικὲς πόλεις τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς». Γιὰ τὴν Λισσό, τὴν Ἐπίδαμνο, τὴν Ἀπολλωνία, τὴν Βύλιδα, τὸν Ὠρικό, τὴν Φοινίκη, τὴν Ἀμαντία... Ἐπιδεικνύουν τὰ Κυκλώπεια, Πελασγικά, κλασσικὰ τεῖχη καὶ τίς μισοσβησμένες «ἐπιγραφές τῶν Ἰλλυριῶν» "...ΛΥΣΙΤΑΝ... ΑΔΥΛΟΥ ΑΡΧΕΛΑΟΥ...ΧΑΙΡΕΙΝ...". Καὶ ἐνῶ οἱ «ἀπὸ δῶ» κραυγάζουνε «αὐτὰ εἶναι ἐλληνικά» καὶ οἱ «ἀπὸ κεῖ» κόπτονται ὅτι «εἶναι ἰλλυρικά», μαχόμενοι περὶ ὄνου σκιᾶς, λίγα χιλιόμετρα νοτιότερα ὁ Δίας ὁ Δωδωναῖος, ὁ Πελασγικός, καγγάζει μὲ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἀλλαξοπιστησάντων γόνων του.

Αὐτὰ τὰ τεκμήρια «ἀλλοφυλίας» φέρνει στὸ φῶς ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη ἀπὸ τὸν Γράμμο μέχρι τὰ τελευταῖα σημεῖα τοῦ Κοσσυφοπεδίου (καὶ φυσικὰ πολὺ βορειότερα), ἐνῶ ἡ τεράστια χωρητικότητα τῶν χορταριασμένων ἀμφιθεάτρων τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς μιλάει γιὰ τίς χιλιάδες τῶν ἐλληνικῆς παι-

δείας ἀστῶν, πού κοντά στήν «βάρβαρη Ἰλλυρική λαλιά» πρέπει νά χειρίζονταν ὑπέροχα τὸν Ἑλληνικὸ λόγο.

ΓΛΩΣΣΑ. Ἄς μᾶς συγχωρήσει ὁ ἀναγνώστης τὴν γλωσσολογικὴ ἐνασχόληση, ἀλλὰ τὰ «ἀδεδωμένα τῆς γλώσσας καὶ τῆς θρησκείας» ἔχουνε ταλαιπωρήσει ἀφάνταστα τὴν γῆ καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔχουν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ γένος μας (μὲ αὐτοενοχισμό) τεράστιες δυνάμεις. Ἄς θυμηθοῦμε μόνον, πῶς οἱ φανατικώτεροι ἐλληνοκτόνοι Μωαμεθανοὶ τῶν Βαλκανίων ἦτανε τὸν περασμένο αἰῶνα οἱ ἐλληνοφῶνοι «Τουρκοκρῆτες» καὶ πῶς οἱ φανατικώτεροι ἐλληνοκτόνοι στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας ἦτανε οἱ σλαυοφωνήσαντες Ἕλληνες τῆς Θράκης.

Κατὰ τὸν Πλάτωνα (*Κρατύλος*) μιὰ γλῶσσα πού φαίνεται βάρβαρη εἶναι δυνατὸν νά μᾶς προκαλεῖ τὴν βαρβαρικὴ ἐντύπωση ἀπλῶς, ἐπειδὴ εἶναι πολὺ παλιά. Καὶ κάτι τέτοιο συμβαίνει μὲ τὴν γλῶσσα τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ λέξεις τῆς (πλὴν τῶν νεωτέρων δανείων), ἀλλὰ καὶ ἡ δομὴ τῆς, ἐμφανίζουν μιὰ γλῶσσα πανάρχαια, πού ἔμεινε «ἀπολιθωμένη» (ὅπως καὶ τὰ ἦθη τοῦ λαοῦ πού τὴν μιλάει) στὴν πιὸ ἀπομακρυσμένη καὶ κακοτράχαλη περιοχὴ τῆς Εὐρώπης. Γλῶσσα μὲ λέξεις κοφτές, λιγισύλλαβες («δωρικές», θὰ ἔλεγε κανεῖς), μὲ λίγα φωνήεντα καὶ συνεχόμενα σύμφωνα. Γλῶσσα μὲ λέξεις πού βγαίνουν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν ἀγρό, τὸ δάσος καὶ τὴν στάνη καὶ ὅπου πλεονάζουν οἱ πανάρχαιες ρίζες τῆς Ἑλληνικῆς: *αλ-, αρ-, βλ-, βρ-, γρ-, χρ-, πλ-, πρ-* καὶ ἄλλες πολλές. Ρίζες, πού ἐνίοτε μιᾶνε γιὰ τὴν παράξενη σημασία πολλῶν θεοτήτων καὶ ἱερῶν σ' ὁλόκληρη τὴν Βαλκανικὴ. (Τὰ ἱερὰ βουνὰ Τόμαρος στὴν Ἡπειρο, Τομόρ στὴν Ἀλβανία, Τμῶλος στὴν Μ. Ἀσία εἶναι ἕνα παράδειγμα). Γλῶσσα, στὴν ὁποία οἱ «ὀμηρικοὶ ψίθυροι» δὲν εἶναι καθόλου σπάνιοι, τὸνναντίον μάλιστα. Πολλοὶ ἀξιόλογοι ἐρευνηταὶ Ἕλληνες, Ἀλβανοὶ καὶ ξένοι ἔχουν ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν «ἀπολιθωμένη» γλῶσσα, πού ἴσως πολλές ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάσσει στὸ μέλλον. Ὁ «Γερμανὸς» Ἰακώβ Φαλμεράυερ ἀρνεῖται «φυσικὰ» κάθε φυλετικὴ, πολιτιστικὴ καὶ γλωσσικὴ σχέση Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν. Ὁ Γερμανὸς ἀλβανολόγος Χάν, πού ἔζησε ἐπὶ χρόνια στὴν Ἀλβανία, μαθαίνοντας τὴν γλῶσσα καὶ τὰ ἦθη τῆς χώρας, θεωρεῖ τοὺς Ἀλβανοὺς συγγενεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ σὰν συνδετικὸ κρίκο Ἑλλάδας καὶ Ἰταλίας.

Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀλβανῶν πολλὰς φορὲς μέσα στὶς χιλιετίες θὰ πρέπει νά ἀπλώθηκε ἀπὸ τὸν Ἀδρία μέχρι τὸν Εὐξείνιο καθὼς καὶ στὴν Μ. Ἀσία, ὅταν ἡ μόρφωση δὲν ἦταν πρωτεύον γιὰ τὴν ἐπιβίωση καὶ ἡ Ἑλληνικὴ περιοριζόταν στὰ ἄστεα. Καὶ ἡ γλῶσσα αὕτῃ συνεροικνώνετο ἀκόμα καὶ μέσα στὴν Ἀλβανία, μπροστὰ στὴν Ἑλληνικὴ σὲ ἐποχὲς πολιτισμένες. [Σ.Σ.: Στὴ Βουλγαρία οἱ σλαυόφωνες «ψάχνουν» ἀκόμα γιὰ τὴ γλῶσσα τῶν «πρωτοβουλγάρων»...]. Ἐξ ἄλλου, ἂν πράγματι «περὶ Δωδώνης καὶ Ἀχελῶος ἡ Ἑλλάς ἡ ἀρχαία» (Ἀριστοτέλης) καὶ «Γραικες τῶν Ἑλλήνων μητέρες» (Ἀλκαῖος), δὲν εἶναι καθόλου παράδοξο, κάπου στὴν Πίνδο νά δουλεψανε καὶ τὰ ἀρχαιότερα «Μουσεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λόγου» (Η. Τσατσόμοιρος). Καὶ δὲν εἶναι παράδοξο νά ἀντλήσαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν λαλιά τοῦ πρωτόγονου θηρευτῆ καὶ κτηνοτρόφου πάμπολλα στοιχεῖα γιὰ τὸ πλάσιμο τοῦ ὑπέροχου πολιτιστικοῦ ἐργαλείου, πού ὀνομάζεται Ἑλληνικὴ Γλῶσσα. Ἀλλὰ ἴσως καὶ ἡ γραφὴ ἐκεῖ κάπου νά πρωτοεμφανίσθηκε, πρᾶγμα πού ἡ ρίζα *γρ-* ἢ *γλ-* τῶν λέξεων *γλῶσσα, γραφή, Γραικοί, Γράμμος, γλαῦξ, γλαυκῶπις* κ.λπ. ψιθυρίζει. Οἱ ἀφθονες δρυς (οἱ Ἡπειρώτες τίς ὀνομάζουν «δέντρα», οἱ Ἀλβανοὶ τὰ δέντρα τὰ λένε *αντρύ*), ὁ Ὀμηρὸς χρησιμοποιεῖ γιὰ τὴν δρυ καὶ τίς δύο λέξεις) ἐξ ἄλλου προσφέρανε πιθανότατα τίς πρώτες ἀνθεκτικὲς δέλτους, τὰ

πρώτα «όμιλουντα ξύλα» (τουλάχιστον στους 'Αργοναύτες), πολύ πριν κατοικηθεί η έρημη παραλία των Φοινικιστών. 'Αλλά όσα κρύβει ακόμα ή γλώσσα, δεν μπορούν να τα κρύψουν ή γή, τα έθιμα και ιδίως τα όστα. Και ό γράφων είναι από πολλού πεπεισμένος, ότι «τά σύμφωνα και τα φωνήεντα είναι πολύ μαλακώτερα από τα κρανία» (Ρέις, 'Αρης Πουλιανός).

ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑ. Οί πρόγονοι των κοντόσωμων του άλβανικού Νότου, που τώρα ονομάζονται Τόσκηδες και των ύψηλόσωμων του Βορρά, που ονομάζονται Γκέγκηδες (είναι κάτι σαν τους Σφακιανούς αυτοί, με τους όποιους μάλιστα και σε πολλά άλλα μοιάζουν), έχουν αφήσει τα γνωρίσματά τους κατ' επανάληψιν σε πλήθος αρχαίων τάφων της νοτίου 'Ελλάδος (όπως έξ άλλου και οί πρόγονοι των Πελοποννησίων σε πλήθος τάφων της 'Αλβανίας). Τα «ήγετικά δωρικά γένη» (του Κ. Μπίρη) δεν πρωτοεμφανίστηκαν τον Μεσαίωνα ή έστω με την... «κάθοδο των Δωριέων». Και ή ελληνική μυθολογία βρίθει από άνεβοκατεβάσματα «ήρωικων γενών» στον άξονα της Πίνδου. 'Ο 'Αρκάς και ό 'Ηρακλής της Πελοποννήσου, ό Θησέας και οί περισσότεροι γενάρχες των φυλών της 'Αττικής άνεβοκατεβαίνουν ή μόνο κατεβαίνουν από Β/Δ. Σε ξεχασμένα πετρογράφα του 'Αρχιπελάγους και της λεπτόγαιας 'Αττικής ό 'Ελληνας, που αγαπάει την γή του, θα διακρίνει ακόμα και σήμερα πάμπολλες ταφές με τους επιτύμβιους νεολιθικούς πλακόβραχους προσανατολισμένους Β/Δ, προς την χώρα του μαίστρου, προς την χώρα των μαϊστών της Πίνδου, που είχαν μάθει να δουλεύουν καλά τό ξύλο και την πέτρα, που άφθονα τους προσέφεραν οί θάλασσες της πινδικής δρυός και οί εύχρηστοι σχιστόλιθοι των ήπειρωτικών φαράγγιων.

Στήν «Καταγωγή των Πελοποννησίων» του ανθρωπολόγου Θ. Πίτσου φαίνονται καθαρότατα «τά ίχνη της Πίνδου» και στίς «Συγκρίσεις έλληνοφώνων και άπογόνων άλβανοφώνων σε χωριά της Μεσσηνίας» (Α. Πουλιανού-Μ. Μειμάρη) φαίνονται καθαρότατα τα «άνεβοκατεβάσματα» χιλιετιών στον άξονα της Πίνδου. Πρό μηνών παρατηρούσα σε έφημερίδα την χαρακτηριστική φυσιογνωμία του κυρίου Μέξη (που είναι πολιτικός μηχανικός, αρχαιολόγος και Τόσκος) και προσπαθούσα να συλλάβω τί μου θυμίζει. Για τον κ. Μπερίσα (που είναι καρδιολόγος και Γκέκας) δεν είχα άμφιβολίες, ήταν «δίδυμος» με γνωστό μου κοινοτάρχη βραχονησίδος του Αίγαίου. 'Ο κ. Μέξη, λοιπόν, που είναι δημοκρατικός, μοιάζει πράγματι με τον άριστερό εκ Σητείας βουλευτή κ. 'Ανδρουλάκη (του «Συνασπισμού της 'Αριστεράς και της Προόδου»), αλλά και με τον Μακεδόνα κ. Νέστορα (του αυτού «Συνασπισμού»). Και ενώ ό κ. Μητσοτάκης υπεδέχετο τον φιλελεύθερο εκ Πριστίνας κ. Ρουγκόβα, έγώ προσπαθούσα στη συνοδεία των Κοσσοβάρων να πετύχω φυσιογνωμία όμοια με του κ. Φλωράκη. Δεν τα κατάφερα (κάπου θα είναι κρυμμένη οργανώνοντας άνθρακωρύχους!). Να δοΰμε όμως πώς αυτοί οί μηχανικοί, γιατροί και ποιητάι θα συνεννοηθούν με τους δικηγόρους κοινοβουλευτικούς μας και μάλιστα την ώρα που τα σύγχρονα εργαστήρια ψυχολογικού πολέμου (της 'Εριδος, των ευνούχων και των κιναιδων) γνωρίζουν κάλλιστα τό ευερέθιστο των άπογόνων του 'Αχιλλέα.

ΤΑ ΕΘΙΜΑ των 'Αλβανών, τα όποια οίσοδήποτε λαογράφος θα ιδρώσει πολύ για να καταγράψει, κραυγάζουν για πανάρχαιες ταυτότητες με εκείνα (τά μέχρι πρό τινος ζωντανά) της 'Ελλάδας. 'Οποιος δεν είδε τους χορούς των 'Αλβανών του Κοσσυφοπεδίου, όποιος δεν άκουσε τα τύμπανα των Γκέγκηδων και τα χαλάρια των Βορειοηπειρωτών και των Τόσκηδων δεν δικαιούται, νομίζω, να χαρακτηρίζεται πετραϊός, άπόγονος του Δευκαλίωνα. Και όποια δεν είδε τις φορεσιές και τό «στήσιμο» των ύψηλόσωμων «νταρντάνων» της

Δαρδανίας δὲν δικαιούται νὰ χαρακτηρίζεται ἀπόγονος τῆς Πύρρας.

Ἡ μουσική τους σὲ σπάνια μέτρα (ὅπως ἡ ἡπειρωτική) καὶ τὰ τραγούδια σὲ μονοφωνίες, διφωνίες καὶ πολυφωνίες, καὶ πάλι μόνο στὴν Ἡπειρο συναντῶνται. Οἱ χοροὶ τους, ἑνός, δύο καὶ πολλῶν ἀτόμων (συνηθέστατα χωριστὰ τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν, τῶν γερόντων). Χοροὶ «στὸν τόπον», «στὰ τρία», ἀργοὶ ἢ θυελλώδεις. Χοροὶ πολεμικοί, ὅπου δύο ἄτομα μὲ μαχαίρια χορεύουν ἐπάνω στὴν περίμετρο ὀρθίου τύμπανου, πού κρούει τρίτος γονατιστός. Χοροὶ «τοῦ χελιοῦ» (ὀφιοειδεῖς). Χοροὶ σὲ δύο παράλληλες εὐθεῖες ἢ καὶ σὲ μία μόνο μακρὰ εὐθεῖα, πού χορεύει ἀκτινωτὰ (στὰ γόνατα ἢ ὀρθια) μὲ κέντρο τὸν κορυφαῖο. Χοροὶ κυκλικοὶ μονοὶ ἢ διπλοὶ, ἀνοικτοὶ (σὲ σχῆμα πέταλου ἢ σπείρας). Χοροὶ σὲ κλειστὸ κύκλο χορευτῶν, στοὺς ὥμους τῶν ὁποίων πατάει δεύτερος κύκλος χοροῦ, πού μόνο σὲ μινωικὰ συμπλέγματα τῶν μουσείων τῆς Κρήτης βλέπει κανεῖς. Μουσική, τραγούδια καὶ χοροὶ μὲ δύναμη καὶ πάθος, πού κεραυνοβόλησαν καὶ τὸν λόρδο Βύρωνα καὶ ὅπου ἡ μέθεξη μόνο σὲ Ἡπειρώτες (καὶ ἴσως σὲ «Βουλγάρους») εἶναι ἀκόμα δυνατή.

ΤΑ ΗΘΗ τώρα πού διατηροῦν οἱ ὄρειοι κάτοικοι τῆς παλιᾶς Δαρδανίας (δυτικὸ σκοπιανὸ κράτος καὶ Κόσσοβο) καὶ οἱ Γκέγκηδες ὄρειοι «Μαλισσόροι» τῆς βορεινῆς Ἀλβανίας (μάλι σημαίνει «ὄρος» καὶ θυμίζει ἔντονα τὸ μαλλί, τὰ «μῆλα»-πρόβατα τοῦ Ὀμήρου ἀλλὰ καὶ τοὺς Μολοσσούς) θὰ μπορούσαν νὰ δώσουν ὑλικὸ ἑκατοντάδων τόμων στοὺς λαογράφους. Πολλὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἦθη τῶν ὀρειῶν φθάνουν κατ' εὐθεῖαν στὸ ἐθιμικὸ καὶ φυσικὸ δίκαιο.

Ὁ Ι. Κανταρέ ἀποδίδει αὐτὴ τὴν ἐμμονὴ στὴν ἀντίδραση τῶν Ἀλβανῶν πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ Ὀθωμανικὸ Δίκαιο, πού τὰ θεωροῦσαν ξένη ἐπέμβαση στὰ πάτρια καὶ προτιμοῦσαν τὴν ἐκδίκαση ἀπὸ χαρισματικούς ἐγγῶριους πρεσβύτες, τοὺς γνωστοὺς σὰν «δικαστὲς αἵματος». Οἱ ἀνόμοι τοῦ αἵματος λοιπὸν δὲν ἔχουν ἐξαλειφθεῖ ἀκόμη καὶ διατηροῦνται στὴν ἀδελφοποιτὰ (βλάμης), στὴν μπέσσα (λόγος τιμῆς), στὸ σεβασμὸ τῆς φιλοξενίας καὶ στὴν ἀνάκτηση τοῦ αἵματος» (βεντέττα). Ὁ Κανταρέ τονίζει τὴν γνώμη τοῦ Ὀμήρου, ὅτι ὁ Τρωικὸς ὀφείλετο στὴν προσβολὴ τῆς φιλοξενίας. Σὲ κάθε παραβίαση αὐτῶν τῶν θεσμῶν ἐμφανίζεται τὸ τίμημα τοῦ θανάτου.

Τὰ ἄρρενα τῶν Γκέγκηδων τοῦ Βορρά ἔχουν ἀκόμα καὶ τὴν ἐξῆς βαρεῖα ὑποχρέωση: Ὑποχρεοῦνται νὰ γνωρίζουν τὴν ἱστορία καὶ τὰ ὀνόματα τῆς οἰκογενείας τους ἐπὶ 13 γενεές (ἐκτὸς τῆς δικῆς τους)!

ΚΟΣΣΟΒΟ. Περνώντας πρὸ 35ετίας ἀπὸ τὸ Κόσσοβο ἔτυχε νὰ ἀντιληφθῶ ὅτι στὴν περιοχὴ ὑπῆρχε ἀντιτιτοϊκὸ ἀντάρτικο (!) καὶ τρομερὸ μῖσος κατὰ τῶν Σέρβων. Ἑλληνομαθὴς Κοσσοβάρος μοῦ εἶχε ἐξηγήσει τὸ πρόσφατο ἀντισλαβικὸ μένος τῶν Ἀλβανῶν ὡς ἐξῆς: Οἱ Κοσσοβάροι, στοὺς ὁποίους τὸ Γ' Ράιχ προσέφερε τὴν πολυπόθητη ἐνσωμάτωση μὲ τὴν Ἀλβανία, πολέμησαν ἐνθερμα στὸ πλευρὸ τῶν Γερμανῶν ἐναντίον τοῦ Τίτο, ἀκόμα καὶ ὅταν ἡ Γερμανία εἶχε καταρρεῦσει. Περὶ τὸ 1947 (ἔτος ἐναρξῆς τοῦ δικοῦ μας ἐμφύλιου...) ἀναγκάστηκαν ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ συνάψουν εἰρήνην. Ἡ συμφωνία ἦταν, νὰ παραδώσουν τὰ ὅπλα σὲ μεγάλο κλειστὸ γήπεδο. Οἱ Κοσσοβάροι παρέδωσαν τὰ ὅπλα καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ Τίτο, πού τὰ παρέλαβε, παρεσπόνδῃσε. Ἀρκετὲς χιλιάδες περήφανων πολεμιστῶν θερίστηκαν τότε μέσα σὲ μία ὥρα, κλεισμένοι στὸ στάδιο! Οἱ συνεργάτες τῶν θυμάτων «πῆραν» τὰ βουνά. Ἐκτοτε, μοῦ εἶπε ὁ Κοσσοβάρος, ὁ παπποὺς τοποθετεῖ κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρσενικοῦ νηπίου περιστροφή. Ἡ τοποθέτηση τοῦ περιστροφῆ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐνοχλεῖται τὸ νήπιο καὶ νὰ συνηθίζει τὴν παρουσίαν του μεγαλώνοντας. Ὑποπτεύομαι, πὼς ὁ ποιητὴς καὶ σημερινὸς ἡγέτης τῆς περιοχῆς κ. Ρουγκόβα, πού ὑποδεχθήκαμε πρὸ καιροῦ, εἶναι ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ νή-

—→
 πια... Ἐδῶ πλέον πρέπει νὰ σταθοῦμε, στὸ σημερινὸ καζάνι ποὺ βράζει, στὸ Κόσσοβο, γιὰ νὰ ἐκραγεῖ, μόλις σταθεροποιηθοῦν τὰ νέα κρατικὰ σύνορα καὶ οἱ αἰμοπότες φροντίσουν γιὰ τὰ «ἀνθρώπινα δικαιώματα» ποὺ ἔχουν οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Τρώων νὰ σφάζονται πλέον βάσει «ἱστορικὰ τεκμηριωμένων μειονοτικῶν δεδομένων».

Οἱ Σέρβοι, ποὺ μάχονται ἐπὶ τόσον καιρὸ κατὰ θεῶν καὶ δαιμόνων, εἶναι φυσικὰ λαὸς πανάρχαιος, αὐτόχθων καὶ συγγενὴς μὲ τοὺς βόρειους Ἰλλυρόφωνους Ἀλβανούς (καὶ ἀπέχει πολὺ φυσικὰ ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, Πολωνούς ἢ Ρώσσους). Προσηλυτίστηκαν ὁμῶς στὸν Χριστιανισμό μὲ τὴ νέα θρησκευτικὴ γλῶσσα ποὺ τοὺς ἔφεραν ἀπὸ τὴν Βοημία, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ θρησκευτικὸς πόλεμος Βατικανοῦ καὶ Βυζαντίου βρισκόταν σὲ πλήρη ἐξέλιξη. Σταδιακὰ (ἀπὸ τὸν 9ο αἰῶνα) χάσανε τὴν Ἰλλυρικὴ (ἀλλὰ καὶ τὴν Λατινικὴ καὶ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ποὺ χρησιμοποιοῦσαν) καὶ σύντομα θεωρήθηκαν ἐχθροὶ ἀπὸ τοὺς ἐμμεϊνάντες στὴν πάτρια γλῶσσα Ἀλβανούς.

Τὸ 1389 στὸ Κοσσυφοπέδιο οἱ Σέρβοι, ποὺ ἡγεμόνευαν στὴν δυτικὴ Βαλκανικὴ, ἀνεδείχθησαν σὲ πρόμαχους τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Ἰσλάμ (πρᾶγμα ποὺ καὶ τὸν ἐπόμενο αἰῶνα ἐπανελάβαν, μαχόμενοι ὑπὸ τὸν Οὐγγρο Οὐνιάδη). Οἱ ὑπηρεσίες αὐτὲς τῶν Σέρβων πρὸς τὸν Χριστιανισμό ὀδήγησαν τοὺς ὀρκισμένους ἐχθροὺς τοὺς Ἀλβανούς στὴν ὑπηρεσίαν τῶν «Τούρκων». Οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Ἀλβανίας, τῆς Ἡπείρου (ἀλλὰ καὶ τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τῆς Βουλγαρίας) ἄρχισαν νὰ προσχωροῦν στοὺς μετριοπαθεῖς Μπεκτασήδες ἰσλαμιστές, πρᾶγμα ποὺ διακόπηκε μόνο μὲ τὴν ἐπανάσταση τοῦ Σκεντέρμπεη, γιὰ νὰ ἐπαναληφθεῖ μὲ τὸν θάνατό του. Ἐκτοτε χιλιάδες ἀλβανικῶν οἰκογενειῶν ἐγκαταστάθηκαν στὴν Μ. Ἀσία. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ μέσα στὶς χιλιετίες, ποὺ οἱ Ἰλλυριοὶ (ἀλλὰ καὶ οἱ Δαρδανοί, οἱ Παίονες, οἱ Φρύγες καὶ ὁ Φρίξος) βιάζαν πρὸς ἀνατολὰς. Ὁ «δυτικὸς ἐλληνικὸς τύπος τῆς Βαλκανικῆς», ὅπως ἀναφέραμε στὴν ἀρχή, «ἀνιχνεύεται» σὲ ὅλα τὰ κράσπεδα τοῦ Αἰγαίου καὶ βαθεῖα μέσα στὴν Ἀνατολίαν. Τοῦλάχιστον οἱ μυθικοὶ Δαρδανοὶ ὀνοματοθέτησαν στὰ Δαρδανέλλια (καὶ ἴσως μέχρι τὸ ἰνδικὸ Δαρδανιστάν). Οἱ ἀλβανικὲς οἰκογένειες ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ἀπὸ τὸν 15ο αἰῶνα στὴν Μ. Ἀσίαν (σὲ 2 ἑκατομμύρια ὑπολογίζουν τοὺς ἐκεῖ συγγενεῖς τοὺς οἱ Ἀλβανοὶ) δῶσανε σειρὰς δλόκληρες ὑψηλόβαθμων στρατιωτικῶν ἡγετῶν στοὺς «Τούρκους», μὲ ἀπογόνους ποὺ ἀποτελοῦν καὶ σήμερα μέγα μέρος τῆς τουρκικῆς «στρατιωτικῆς ἀριστοκρατίας» (ὅπως ὁ στρατηγὸς Εἰβρέν). Ἔτσι δὲν θὰ εἶναι καθόλου ἀνεξήγητη ἡ ἐπὶ κλησὶ τῶν Ἀλβανῶν καὶ Κοσσοβάρων γιὰ βοήθεια πρὸς τοὺς συγγενεῖς ποὺ ζοῦν στὴν Τουρκία, ὅταν οἱ «φροντίζοντες γιὰ τὴν εἰρήνην στὰ Βαλκάνια» ὑποκινήσουν τὰ γεγονότα στὸ Κοσσυφοπέδιο.

Οἱ Σέρβοι τότε θὰ στραφοῦν φυσικὰ γιὰ συμπάρασταση πρὸς τοὺς «συγγενεῖς» καὶ μάλιστα ὁμογλώσσους καὶ ὁμοδόξους ἀρχόντες τῆς στέππας. Οἱ τὰ πάντα σκλαβώνοντες δουλέμποροι Πανσλαμιστὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα φρόντισαν στοργικὰ καὶ γιὰ τὸν Σέρβων τὰ πεπρωμένα καὶ κυρίως γιὰ τὴν «ἐθνικὴν τοὺς ταυτότητα» μὲ παραχάραξη ἀρχαίων κειμένων καὶ ἀντικειμένων καὶ βιασμό τῶν ἀρχείων τῆς Φύσης καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ (ὅπως πράττουν τώρα θρασυτάτα στὰ Σκόπια καὶ τὴ Βοσνία). Οἱ Σέρβοι κατὰ τοὺς ἐξουσιαστὲς εἶναι «ἀναγκαῖο» νὰ κατὰγονται καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν στέππα (τὸ δῆλωσε πρὸ καιροῦ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Νόβισαντ ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀριστεροδέξιων παραγόντων «μας»), τῆς στέππας ποὺ οἱ γηγενεῖς τοῦ Ἰλλυρικοῦ καὶ τῆς Θράκης πῶτιζαν ἐπὶ χιλιετίες μὲ ποταμοὺς αἵματος, γνώσης καὶ μουσικῆς. Ἀπὸ τοὺς ἐλληνοφώνους - ἰλλυρόφωνους τοῦ Αἴμου εἶχε ξεκινήσει πολὺ παλιὰ καὶ τῆς

—→

→
κεντροανατολικής Ευρώπης ή γλωσσική συγκρότηση. 'Η ελληνική κατάληξη -οπία ('Αλμοπία, 'Ελλοπία κ.λπ.) έδωσε βέβαια πρὸς βορρᾶν τὶς τοπικὲς καταλήξεις -οβο καὶ -ωφ, ἡ λέξη κράτος τὸ *grad*, ἡ λέξη ἄστρ τὰ -ιστε καὶ -εστε. Καὶ ἡ ἱλλυρικὴ π.χ. τὰ *buk* (στόμα) καὶ *bukur* (ώραῖος) ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι μέχρι τὴν Μπουχάρα. 'Ο «ὑπερβόρειος» Γκαῖτε ἐξ ἄλλου, προσκυνώντας τὴν βαλκανικὴ κοιτίδα τῆς Εὐρώπης, δὲν παρέλειψε δίπλα στὴν δική μας δημοτικὴ ποίηση νὰ ἐκφράσει τὸν θαυμασμό του καὶ γιὰ τῶν Σέρβων τὴν ποίηση, ποὺ ὁ ὑπέροχος Στέφανος Κάρατζιτς προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσει.

Τὸν 9ο αἰῶνα, ἐκτείνεται ἡ διαμάχη Βυζαντίου καὶ Ρώμης γιὰ τὴν ἐπιρροὴ στοὺς λατινόφωνους καὶ ἱλλυρόφωνους τῆς Βαλκανικῆς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν προσηλυτισμὸ τῶν «ὑπὸ φώτισιν» δουλοπαροίκων «εἰδωλολατρῶν», ποὺ στερούμενοι τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν βαπτισμένων ὑπηκόων χαρακτηρίζοντο «Σκλάβοι». 'Ο Βούλγαρος Βόρις καὶ ἄλλοι φροντίζουν νὰ ἐγκαταστήσουν στὴν 'Αχρίδα καὶ τὴν Βουλγαρία τοὺς Βοημοὺς μαθητὲς τῶν Κωνσταντίνου/Κύριλλου καὶ Μεθόδιου καὶ τοὺς παρέχουν κάθε μέσο. Χιλιάδες ἐγγύριοι καλόγηροι κατ' ἔτος διδάσκονται τότε ἐκεῖ τὰ ἱερὰ κείμενα στὴν νέα θρησκευτικὴ γλῶσσα (τῶν Βοημῶν), ἀπομακρύνουν τοὺς πληθυσμοὺς ἀπὸ τὴν *Vulgata* τοῦ πάπα (ποὺ ἐξουσίαζε τὶς ἐπισκοπὲς μέχρι τὸν Στρυμόνα) καὶ ἐτοιμάζονται νὰ διαδώσουν τὴν 'Ορθοδοξία στοὺς Σκῦθες (ποὺ οὔτε κἀν «Σλαῦοι» ὀνομάζοντο τότε).

Στὴν Βαλκανικὴ οἱ πολεμικοὶ 'Αρβανίτες καὶ οἱ μεταφορεῖς Βλάχοι, ποὺ «τοὺς ἀλλάξανε τὸν ἀδόξαστο», γίνονται σταδιακὰ οἱ φορεῖς τῆς γλώσσας τῶν Βοημῶν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο μέχρι τὴν Σερβία. 'Ο 'Ισμαήλ Κανταρὲς στὴν «DORUNDIN», «ποὺ τὴν ξανάφερε πίσω ἀπὸ τὴν Βοημία ὁ ἀδελφός της Κωνσταντίνος», ἀναφέρεται σαφῶς στὸν Κωνσταντῖνο/Κύριλλο καὶ στὸ ἀνεβοκατέβασμα γλώσσας καὶ γραφῆς (ἀλλὰ καὶ στὰ ἀνάλογα ποὺ συνέβησαν μὲ θρησκεία καὶ πολιτισμὸ ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου ἢ καὶ παλαιότερα...).

Γιατί ὅμως κατέβηκε ἐκεῖ ἀκριβῶς, στῶν 'Ορεστών, στῶν Λυγκηστῶν καὶ τῶν Δαρδανῶν τὴν χώρα, τὸ φάντασμα; Τί λένε ἄραγε σχετικὰ οἱ ἐπιλεκτικὰ ἀρχειοδιφῆσαντες στὸ Τάμπατον σλαυολόγοι μας καὶ οἱ ἐκ Παρισίων Φαρισαῖοι χριστολογοῦντες ἀνθρωπιστές, ποὺ ἀμύνονται τώρα τῶν βορείων συνόρων μας κατὰ τοῦ κ. Γκληγκόρφ καὶ τοῦ 'Ασπαρούχ καὶ προετοιμάζουν τὴν δευτέρη γραμμὴ ἐθνικῆς μας ἀντίστασης στὴν 'Εδεσσα, τὴν Καστοριά καὶ τόν... Ταῦγετο; 'Εδῶ καὶ αἰῶνες ἀπὸ τὰ ματωμένα πέδιλα τοῦ Παλαιολόγου εἶχε πετάξει ὁ Δικέφαλος στῆς Πίνδου καὶ τοῦ Σκάρδου τὶς κορφές. Κι ἀνήσυχος σήμερα ἀπὸ κεῖ ἀτενίζει στὸν Τμῶλο, τὴ Βασιλεύουσα καὶ τὸν Μυστρά. Ποιὸς δολοφόνησε τὸν «δεξιὸν» 'Ιωνα Δραγοῦμη, ποὺ σκόπευε στὴν 'Ανατολὴ καὶ ποιὸς στραγγάλισε τόν... «ἀριστερὸν» Ρ. Φερραῖο, ποὺ σκόπευε στὸν Βορρᾶ; Ποιοὶ βάρβαροι καὶ 'Ιουδες ἐτοιμάζουν τὸν νέο Γολγοθᾶ τῆς Κύπρου, τῆς 'Ηπείρου, τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας;

'Αλκέτας

Μακεδονικά

Αὐτὸ θὰ πῇ συνέπεια στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ: Στὴν ἀρχὴ χαλαῶμε τὸν κόσμον, βρίζουμε θεοὺς καὶ δαίμονες· ἀπειλοῦμε τὰ πάντα. Κάνουμε καὶ δυὸ γερά συλλαλητήρια, προκειμένου νὰ πείσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅτι ἡ Μακεδονία εἶναι Ἑλληνικὴ, κι αὐτὸ ἦταν ὄλο. Μετὰ ἡ τίγρις τῶν Βαλκανίων μεταμορφώνεται σὲ γατούλα, ποὺ περιμένει ἥσυχα-ἥσυχα νὰ τὴν σκίσουν.

Ἀρχίζουμε λοιπὸν σεμνὰ-σεμνὰ τὰ παζάρια μὲ τὸ γνωστὸ μεγαλοφυὲς διπλωματικὸ ὕφος: «Δὲν δεχόμεθα τὸ οὐσιαστικὸ μὲ τὴν ἐθνολογικὴ του σημασία». Κατόπιν κατεβάζοντας τὸν τόνο προσθέτουμε: «Πέστε, κύριε Κύρο, ὅτι τὸ λέτε μὲ τὴν γεωγραφικὴ του ἔννοια, νὰ τὸ συζητήσουμε».

«Πρίτς!» ἀπαντᾷ ὁ ἡγέτης τῆς ὑπερδύναμης τῶν Σκοπίων.

Καὶ δόστου ἐμεῖς νὰ τρέχουμε καὶ νὰ παρακαλᾶμε:

«Ἀμάν, βρὲ τζάνουμ, ἔλα νὰ συζητήσουμε γιὰ τὸ “πρώην”. Βάλτε τὸ “πρώην” πρὶν ἀπὸ τὸ Μακεδονικὴ καὶ τί στὸν κόσμον».

«Δὲν σφάζανε», ξαναπαντᾷ ὁ Κύρο. «Πρῶτα τὸ “Μακεδονία” κι ὕστερα τὸ “πρώην”. Διαφορετικὰ πόλεμος».

Τώρα ἀντιλαμβάνεσθε, τί σημαίνει νὰ σὲ ἀπειλοῦν μὲ πόλεμον τὰ Σκόπια. Καὶ προκειμένου βέβαια νὰ φτάσουν οἱ Σκοπιανοὶ στὴ Λαμία, δεχθήκαμε τὴν διαιτησίαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο.Η.Ε. Καὶ νὰ τρέχῃ ὁ ἡμέτερος ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν νὰ πείσῃ περὶ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς τῶν Μαορί, τὸν μεγάλο μάγο τῶν Κάφρων καὶ τὸν βασιλεῖα τῶν Ζορούμπα. Πάντως ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἶχε παντοῦ ἐπιτυχίες. Καὶ ἐνδεχομένως νὰ εἶχε μεγαλύτερες, ἂν ὄλοι αὐτοὶ ἤξεραν καὶ ποῦ βρίσκεται ἡ Μακεδονία.

Κι ἐκεῖ ποὺ ὄλα ἔδειχναν πῶς εἶχαμε κερδίσει τὴν μάχην τῶν ἐντυπώσεων, νᾶσου κι ἓνας «δημοσιογράφος», ποὺ δὲν φοβόταν νὰ πῇ τὴν ἀλήθεια: «Μιλιταριστὴς τοῦ κερατᾶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ σφαγὴς τῶν ἐθνῶν». Καὶ πρὶν κἂν στεγνώσῃ τὸ μελάνι του, δευτερώνει καὶ ὁ κύριος Ὁζάλ. Οὔτε συμφωνημένοι νὰ ἦσαν. Οἱ ἀναδρομικὲς μας τύψεις μᾶς συγκλόνισαν, καὶ πάνω στὴν ἐθνικὴ μας ταραχὴ ξεχάσαμε τοὺς διακόσιους χιλιάδες Ἑλληνες τῶν Σκοπίων, ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια ἀπὸ τὴν μητέρα πατρίδα. Ἀλλὰ κι αὐτοὶ ψώνισαν ἀπὸ σβέρκο... Ὅπως ἀκριβῶς οἱ Βορειοηπειρώτες, οἱ Ἰμβριοὶ καὶ οἱ Τενέδιοι.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐθνικὴ μας φιλοτιμία ἐξαντλεῖται στοὺς πανηγυρισμοὺς γιὰ τὴν νίκη ἐπὶ τῆς ποδοσφαιρικῆς ὑπερδύναμης τοῦ Λουξεμβούργου, προτείνω τὴν κατάργηση τοῦ ὑπουργείου Ἑθνικῆς Ἀμύνης, ποὺ βαρύνει ἄσκοπα τὸν προϋπολογισμό. Τὰ ὀπλικά συστήματα, ἡ τεχνολογία, τὰ σιτηρέσια καὶ οἱ μισθοὶ τῶν στρατιωτικῶν δὲν εἶναι γιὰ μᾶς. Εἶναι γιὰ λαοὺς ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν. Ἄς ἀναλάβῃ λοιπὸν ὁ κ. Βαρβιτσιώτης τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπουργοῦ Ποδοσφαίρου, ποὺ θὰ δοξάσῃ τὸν ἴδιο καὶ τὸν Ἑλληνισμό.

Γιῶργος Πετρόπουλος

Εὐοῖ εὐάν

Κατέβαζε τὴν Πούλια σὲ κροντήρι καὶ μοῦ 'δινε νὰ πιῶ. Μ' ἔβγαζε σεργιάνι στοὺς γαλαξίες, σὲ μυθικοὺς Ἑλικῶνες μὲ φανταστικά θεσπέσια πλάσματα, σὲ ἄλση σκιερὰ μὲ θεῆς εἰδωλολατρικές, ἁμαρτωλές, ἐξαίσιες. Ὅλ' αὐτὰ τ' ὄνομά μου, ἡ μεγάλη εὐνοια τῆς τύχης μου. Στὴν προσπάθεια ὁμῶς νὰ ἐξαγνιστεῖ κουτσουρεύτηκε· κόψε-κόψε, τοῦ 'μεινε μονάχα ἡ οὐρά: «Νία». Τί ἀνοσιτία, Θεέ μου! Ν' ἀνεβαίνεις — πού λέει ὁ λόγος — σὰ Νία ἢ Νούλα, μὲ τὴν οὐρά σου νὰ σπαρταράει, χωρὶς νὰ τό 'χει κατὰ νοῦ νὰ ψοφήσει, ἀποζητώντας μιὰ ζωὴ τ' ἀποκομμένο σῶμα τῆς. Σταύρωσι· σκέτη, χωρὶς καμμιά γοητεία, σκηνοθετικά εὐρήματα, παρενέργειες καὶ θυγατέρες τοῦ Ἰσραήλ. Γι' αὐτὸ γιορτάζω κάθε Μ. Παρασκευή, πού φεύγουν ὅλοι γιὰ τὸν Ἐπιτάφιο καὶ βρίσκω ἐπὶ τέλους τὴν ἡσυχία μου. Εἶναι καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἐξοδος στὰ βουνὰ καὶ τὰ καταρράχια, τὴ Φραγκιά καὶ τὴν ἐπικράτεια τοῦ Βούδδα, πού σὲ κάνει νὰ λές: Στὸ ...καλὸ. Κι ἔχει ὁ Θεός.

Τὸ βράδυ τῆς Μ. Παρασκευῆς συμβαίνουν περιέργα πράγματα. Πέφτουν ὅλα τὰ προσχήματα, μένουν ὅλοι ἀνυπεράσπιστοι, κι ἐγὼ μοιάζω μὲ τσουκνίδα. Τὰ στίφη τῶν πιστῶν ἀναλύονται σὲ κροκοδείλια· μόνον ἡ οὐρά μου βρίσκει τὴν ἰσορροπία τῆς. Ἀνασαίνει τὴ δικαίωσί τῆς σὲ μυστικὴ εὐδαιμονία καὶ περιμένει τὴν Ἀνάστασι γιὰ τὸ φαγοπότι, ὅπως ὅλος ὁ καλὸς κόσμος. Στὸ ἄψε-σβῆσε τοῦ φωτὸς καὶ στὸ πρῶτο μὲν οἱ ἐκκλησίες ἀδειάζουν κι ἀπομένει ὁ παπᾶς, τρεῖς κι ὁ κοῦκκος μὲ τὸν Ἀϊ-Γιάννη τὸ Χρυσόστομο σύζυλο, ἐνῶ «νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες» τό 'χουν κιόλας ρίξει στὰ εὐοῖ εὐάν.

Δὲν ξεχνιοῦνται τὰ Χριστιανικὰ βιώματα. Τὸ εἶπε καὶ ἡ κ. Ἀρβελέρ, πού εἶναι ἐπιστήμων πολὺξερη κι ὄχι χαμίνι τοῦ ξεπεσμοῦ σὰν ἐμένα. Πουρνάρι τοῦ γερο-Μοριά ἐγώ, ἔτσι καὶ μ' ἔβαλαν νὰ «σολάρω» στὸν Ἐπιτάφιο, ἄφησα τὴν οὐρά μου νὰ τοὺς τὰ ψάλει, κι' ἐκείνη ἔβγαλε τόσο ἀπωθημένο, πού προβλημάτισε τίς ἁγίες εἰκόνες. — Καὶ τοῦ χρόνου, βαϊζούλα μου, μᾶς ἔκανες ὅλες νὰ κλάψουμε. — Γιὰ ποιοὶ πρᾶγμα, γιαγιούλα; — Γιὰ τὸ Χριστούλη μας, ζάβαλε. — Γιὰ τὸ Χριστούλη μας ἢ γιὰ «τῆς Φραγκογιαννοῦς τὰ πάθη»; Κατακαυμένη μου γιαγιούλα, σὲ εἶδα στὴν Ἐπίδauρο ἀνάμεσα στὶς μαυροφόρες-μυροφόρες τοῦ χοροῦ κι ἄρχισα νὰ μετράω ἀνάποδα.

Στὸν τόπο πού γεννήθηκα δὲν ὑπάρχουν χειμῶνες ἀλλὰ αἰώνια Ἀνοιξὶ μὲ πολλὲς βροχές. Ὁ Φλεβάρης πνίγεται κιόλας στὰ λουλούδια κι ὁ Ἀπρίλης κι ὁ Μᾶης φτάνουν ὥς τὸν ἔσχατο παροξυσμὸ. Σὲ μιὰ τέτοια ὥρα δὲν ἔχει θέσι ὁ θάνατος. Ὅλα κινοῦνται καὶ στροβιλίζονται στοὺς ἑαρινοὺς ρυθμούς, λειτουργοῦν καὶ λειτουργοῦνται στὴν ἱεροτελεστία τῆς Ἀνοιξῆς. Τὸ βράδυ τῆς Μ. Παρασκευῆς οἱ νέοι ντύνονται φανταχτερὰ σήματα κι ἐφωδιασμένοι μὲ κάθε λογῆς μουσικὰ ὄργανα, ἀπὸ σάλπιγγες μέχρι φλογέρες, ἀνεβοκατεβαίνουν τὴν πομπὴ τοῦ ἐπιταφίου μέσα σὲ πανδαιμόνιο ἀπὸ ἡχους, μὲ ὕφος καὶ ἀέρα πολεμιστῆ. Στὴν πλατεῖα τὴν ὥρα πού σμίγουν οἱ δυὸ ἐπιτάφιοι, Ἀηρωγίταροι καὶ Παναγίταροι, ὁ Ὀλυμπος κι ὁ Κίσσαβος, ἡ θηλυκὴ χορωδία τοῦ Ἀϊ-Γιώργη καὶ ἡ ἀρσενικὴ τῆς Παναγίας, θὰ πολεμήσουν μὲ ὅ,τι καλύτερο διαθέτει ὁ τόπος: Τὶς φωνές. Στὴν ἀλαφροῖσκιωτὴ ἐτούτῃ γωνίτσα τοῦ κόσμου ἡ φωτιὰ τῆς γῆς γίνεται τρα-

→
 γοῦδι· στοὺς ἀσύγκριτους χλοερούς λόφους της, τὶς ἀπάνεμες κοιλάδες θρασσομανοῦν φωνῆς θαυμαστές, οἱ ὠραιότερες ποὺ ἔχω ἀκούσει.

Τὸ μεγάλο κανόνι τῶν Ἀγιοργίταρων ἦταν ἡ θειά μου ἡ Ἑλένη, ποὺ μὲ τὰ οὐρανομήκη «Κύριε ἐλέησον», τὰ λυρικότατα «Αἶ γενεαὶ πᾶσαι» καὶ τὰ «ἀπάνω» τοὺς καὶ τοὺς φάγαμε» ἔβανε τὰ δυνατά της κι ἔκανε σκόνη τοὺς Παναγίταρους. Ὅταν οἱ ἐπιτάφιοι χώριζαν, οἱ ἀντίπαλοι ἔπαιρναν θέσι μάχης καὶ ξαναμμένοι καὶ ἀλλόφρονες βρίζονταν κι ἔρχονταν σχεδὸν στὰ χέρια γιὰ τὸ ποιὸς εἶχε ρίξει τὴ βροχὴ καὶ ποιὸς τὸ χιόνι. Οἱ τυχὸν ξένοι, ποὺ «θεωροῦσαν μακρόθεν τὰ γινόμενα», δὲν πίστευαν στὰ μάτια τοὺς. «Αὐτὸ δὲν εἶναι ἐκφορὰ ἐπιταφίου, εἶναι ἡ μάχη τῆς Τριπολιτσᾶς», εἶπε κάποτε ἓνας ἀπ' αὐτούς· καὶ εἶχε δίκιο, γιὰ πραγματικὴ μάχη ἐπρόκειτο, μάχες μᾶλλον, ἀλλὰ ἐρωτικές, ἀριστουργηματικὰ κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὰ «Κύριε ἐλέησον», τὰ πολεμικὰ καὶ τὶς ἐπιθέσεις. «Περάσανε τὰ χρόνια φύλλα ἡ βότσαλα» καὶ πληροφορήθηκα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχηγὸ τῶν Παναγίταρων — σεβάσμιο γέροντα πιά —, πὼς ἦταν τρελλὸς καὶ παλαβὸς μὲ τὴ θειά μου, ἀλλὰ δὲν εἶχε ὁ ἔρημος ἄλλον τρόπο νὰ τὴν πλησιάσει καὶ ...«τὰ παιδιὰ παίζει». «Ἐρωτ' ἀκαταμάχητε», γιὰ σένα ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος κι ὁ Δούρειος Ἴππος· γιὰ μιὰ Ἑλένη. Πίσω ἀπ' ὅλες τὶς μάσκες ὁ Διόνυσος. Εὐοὶ εὐάν.

Δὲν ξέρω τώρα, τί γίνεται στὸ Νότο, τὰ πρῶτα μας χρόνια ὅμως, ποὺ μᾶς παίρνουν τὸ κατόπι πότε σὰν ἀρρώστια καὶ πότε σὰν εὐλογία, μὲ τ' ἀπόβροχο κι ἐκεῖνες τὶς ἀνθισμένες γλυτσίνιες τ' Ἀπρίλη πάνω στὴν καρδιά, μ' ἔφεραν στὸ ἀπόμακρο ἐκκλησάκι τῆς Ἀττικῆς γῆς κάποια Μ. Παρασκευή. Ὁ ξύλινος σταυρὸς προχωροῦσε στὰ σκοτάδια μόνος, μαῦρο στὸ μαῦρο· ὀλάνθιστο κι ὀλόφωτο τὸ ἱερὸ κιβούρι ἀνάμεσα οὐρανὸ καὶ γῆ καὶ ξοπίσω του λευκὲς σὰν τὰ κρίνα κόρες μὲ λουλουδένια κάνιστρα στὶς ἀγκαλιές, χαριτωμένες ὁλόδροσες ἀνθεστηριάδες. Ἀλίμονον ὅμως, οἱ ἀτίθασοι κέλητες, τὰ πρῶιμα σερνικάδια, ποὺ ἀκολουθοῦσαν διακριτικὰ καὶ σὲ κάποιαν ἀπόστασι στὴν ἀρχή, ἔπесαν σὰν ἀκρίδα πάνω στὶς κοπελλοῦδες, ποὺ λὲς καὶ τοὺς περίμεναν, γιὰ νὰ γίνει «τοῦ Κουτρούλη ὁ γάμος». «Δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ βάλει σὲ τάξι αὐτὰ τὰ παιδιὰ;» ἀκούστηκε ἡ ἀπελπισμένη φωνὴ τοῦ ἱερέα. Προθυμοποιήθηκα κι ἄρχισα τὶς προσπάθειες γιὰ τὴν «τάξι», μὰ τὰ ὀρμητικὰ κύματα τῆς ἐλληνικῆς Ἀνοιξῆς μὲ σάρωσαν· μὲ ξέβρασαν ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ ζωικοῦ ὄργασμου, ἄχρηστο κι ἐνοχλητικὸ σκουπίδι. Ἡ κατάστασι χειροτέρεψε μὲ τὰ νιοφερμένα ζευγαράκια, ποὺ μπλέχτηκαν μὲ τὶς μυροφόρες καὶ τὰ ταίρια τοὺς, κρατῶντας μὲ τὸ 'να χέρι τὸ κερί καὶ μὲ τ' ἄλλο τὸ ποθητὸ κορμί — ἐλληνοχριστιανισμὸς μεγαλεῖο! — ἔσμιγαν τὰ κεφάλια, σιγομουρμούριζαν σὰν περιστέρια, κρυφοφιλιούνταν, γελοῦσαν ἀνέμελα. Ριγμένοι ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον, οἱ ἀφιλότιμοι, πῆγαιναν «σὰ σὲ πανηγύρι, σὰ σὲ γιορτῇ». Γιὰ ποιά «ζωὴ ἐν τάφῳ» θρηνολογοῦσε ὁ παππούλης, χωρὶς νὰ τὸν ἀκούει κανεὶς; Γιὰ ποιὸν Ἄδη ὁ ψάλτης; Τὸν εἶχαν κατατροπώσει ἐτοῦτ' οἱ θηριώδεις νεανίες. «Ποῦ σου, Ἄδη, τὸ νεῖκος;» Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀκολουθία σταυρωμένου μελαγχολικοῦ θεοῦ, ξένου στὴν ἐλληνικὴ φύσι, τυλιγμένου στὰ σάββανα. Ἦταν ἡ ἀκολουθία τοῦ ποθοκράτορα, τοῦ ἀσυμμάζευτου καὶ ὀλοζώντανου Διονύσου. Εὐοὶ εὐάν.

Οὐρανία Πρίγκουρη

ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΚΟΥΤΟΥΛΑΣ

Παλαιά Διαθήκη και Ἑλληνισμός

Η ΠΡΩΤΗ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ζούμε σὲ μιὰ ἐποχὴ ἀντιφάσεων, διαστρεβλώσεων καὶ ὑποκρισίας ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς βίας καὶ τῆς τεχνολογίας. Οἱ ἐξουσιαστὲς τῶν διεθνῶν μέσων ἐνημέρωσης, τῶν ἐταιρικῶν συγκροτημάτων τῶν πετρελαίων καὶ τοῦ χρυσοῦ ὑπὸ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τῶν γνωστῶν-ἀγνώστων διεθνῶν συνωμοτῶν ἐξαπολύουν ἀπὸ τὰ ἐλεγχόμενα «ἐγκυρα» ἐντυπα ἐπιχειρήσεις ἀνθελληνικῆς προπαγάνδας (βλ. ἄρθρο Ρ. Χιούζ, στὸ «Τάιμ» τεύχος Ἰανουαρίου '93 κ.λπ.). Δὲν εἶναι βέβαια ἡ πρώτη φορά, ποὺ ὁ Ἑλληνισμὸς γίνεται στόχος παραχάραξης, ἐμπάθειας καὶ ὑπονόμησης. Κι ἄλλες φορές στὸ παρελθὸν ἡ ἐλληνικὴ ἱστορία, τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα, ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἔχουν πολεμηθεῖ μὲ σφοδρότητα καὶ ὑπουλα μέσα ἀπὸ τὸν σκοταδισμό. Ἄν σήμερα ἀμφισβητεῖται ὁ 16κτινος ἥλιος τῶν Μακεδόνων βασιλέων, στὸ παρελθὸν ἔχει ἀμφισβητηθεῖ ὁλόκληρη ἡ ἐλληνικὴ προϊστορία. «Μόλις τὸ 2.000 π.Χ. κατέβηκαν ἀπὸ τὸν Βορρᾶ οἱ Ἑλληνες...», «οἱ Μινωῖτες καὶ οἱ Κυκλαδίτες ἀνήκουν σὲ μιὰ ἀγνωστὴ μεσογειακὴ, προελληνικὴ φυλὴ...», «...τὰ προελληνικὰ φῦλα τῶν Πελασγῶν εἶχαν ἀναπτύξει πρὶν τὸ 2.000 π.Χ. ἕνα λαμπρὸ πολιτισμό...». Αὐτὰ τὰ ἀνθελληνικὰ καὶ ἀντιεπιστημονικὰ ψεύδη διδάσκαν (καὶ διδάσκουν) οἱ πνευματικὲς σκιὲς τοῦ παγκόσμιου (καὶ ἐλληνικοῦ!) πανεπιστημιακοῦ κατεστημένου (βλ. «Ἱστορία Ἀρχαίων Χρόνων» Α' Λυκείου ΟΕΔΒ).

Γίνεται (ἀκόμα στίς μέρες μας) μιὰ τιτάνια προσπάθεια παγκοσμίως, ν' ἀποσιωπηθοῦν ἀρχαιολογικὲς, ἀνθρωπολογικὲς καὶ ἄλλες φιλολογικὲς ἀνακαλύψεις, ποὺ γκρεμίζουν ἐκ βάθρων τὴν «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» ἀπάτη, ποὺ συντηρήθηκε ἐντεχνα ἕνα καὶ πλέον αἰῶνα, γιὰ νὰ βεβαιώσῃ τὴ διήγηση περὶ Νῶε (βλ. «...καὶ ἐγέννησεν Νῶε τρεῖς υἱούς, τὸν Σὴμ, τὸν Χάμ, τὸν Ἰάφεθ...»: Γέν. 5,32). Ἐργασίες ἀνθρω-

Μισελληνικά καὶ ἀπάνθρωπα

Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πῶς οἱ Χριστιανοὶ ὅλου τοῦ κόσμου — καὶ ἰδιαίτερα οἱ Ἑλληνες Χριστιανοὶ — ἐξαπατῶνται ἐπὶ δύο χιλιετίες, θεωρώντας τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς ἱερὰ καὶ θεόπνευστα. «Ἐξηπάτηνται», ἀραγε, «οἱ ἄνθρωποι ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν τῶν φανερῶν», καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἡράκλειτος, ἢ μήπως οἱ πνευματικοὶ μας ταγοί, «οἱ εἰδότες φῶτα», ἐξαναγκάζονται σὲ σιγὴ εἴτε μὲ ἀνάλογες πρὸς τὴν «Ἱερὰν Ἐξέτασιν» μεθόδους εἴτε διὰ τῆς ἐξαγορᾶς; Ὅπως κι ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἕνα εἶναι τὸ βέβαιον, ὅτι δηλαδὴ ὁ χριστιανισμὸς διέρχεται κρίση· κρίση, ποὺ ὀφείλεται στὸ κλονισμό τῶν χριστιανῶν ἔναντι αὐτῶν τῶν ἀντιφατικῶν κι ἀλληλοσυγκρουόμενων θεωριῶν Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης...

Πράγματι τὰ βιβλία τῆς Π.Δ. κάθε ἄλλο παρὰ ἱερὰ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν· διότι δὲν σχετίζονται μὲ τὴν ἱερότητα τὰ ἐγκλήματα, οἱ πολι-

πολόγων αποκαλύπτουν την αὐτοχθονία τῶν Ἑλλήνων σὲ τούτη τὴ γῆ καὶ τὴν ἱστορικὴ καὶ φυλετικὴ συνέχεια σὲ μιὰ πορεία δεκάδων χιλιάδων χρόνων: «...Τὸ ἀνθρωπολογικὸ ὕλικό ποὺ συγκεντρώθηκε, μαρτυροῦν ὅτι ὑπάρχει ἀδιάκοπη φυλετικὴ ἐνότητα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἱστορίας, τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς νεολιθικοὺς χρόνους κι ἔπειτα...» (᾽Αρης Ν. Πουλιανός, Ἡ Προέλευση τῶν Ἑλλήνων, Βιβλιοθήκη Ἀνθρωπολογικῆς Ἑταιρείας, Πετράλωνα Χαλκιδικῆς, 1988, σελ. 26).

Συγκλονιστικὲς ἀνακαλύψεις, ὅπως αὐτὴ τοῦ ἀρχάνθρωπου τῶν Πετραλώνων Χαλκιδικῆς, ἡλικίας 700.000 χρόνων περίπου, μὲ τὰ ἀρχαιότερα ἵχνη φωτιᾶς στὸν κόσμο ἀποσιωπῶνται ἀπὸ τὰ «ἐπίσημα» βιβλία τῆς Ἱστορίας, ἂν καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωση ἔγινε πρὶν δεκαπέντε περίπου χρόνια (Poulianos A.N., 1976, *Archanthropus Europaeus Petraloniensis*, Colloque de Taxonomie Anthropologique, Bordeaux, 10-11 Sept. 1976, Université de Bordeaux, I, Talence, Laboratoire d'Anthropologie). Τὴν ἴδια χρονιά (1976) ἐπίσης τὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ "American Scientific" στὸ τεῦχος Ἰουνίου σελ. 76 δημοσιεύει περιληπτικὰ τὰ συμπεράσματα τῶν ἀνασκαφῶν ποὺ ἔκαναν οἱ καθηγητὲς T. Jacombsen καὶ C. Renfrew στὸ σπήλαιο Φράγχθι τῆς Ἀργολίδος. Τίτλος τοῦ δημοσιεύματος: «17.000 χρόνια ἑλληνικῆς προϊστορίας». Ἀντιγράφουμε τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ συμπεράσματα τῶν ἐπιστημόνων, ποὺ ἀποκαλύπτουν ὑπαρξὴ ναυσιπλοΐας στὸ Αἰγαῖο περὶ τὸ 7.500 π.Χ.: «...Στὰ τελευταῖα μεσολιθικὰ στρώματα τοῦ σπηλαίου (7.250 π.Χ.) ἀνακαλύφθηκαν δύο σημαντικὰ εὐρήματα. Τὸ ἓνα εἶναι χοντρά ψαροκόκκαλα. Ἄν κρίνουμε ἀπὸ τοὺς σπονδύλους, τὰ ψάρια αὐτὰ πρέπει νὰ ἦταν οἱ σημερινοὶ τόνοι, ποὺ βρίσκονται μόνο στὸ πέλαγος. Δηλαδή ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ μεσολιθικὸς ἄνθρωπος ἤξερε τὴν ἀλιεῖα ἀνοικτῆς θάλασσας. Τὸ δεύτερο εἶναι ἡ εὕρεση πολλῶν ἐργαλείων ἀπὸ ὀψιδιανὸ (ὕλικό ἀπὸ πετρώματα τῆς Μήλου). Ἀπὸ μελέτες ποὺ ἔχει κάνει ὁ C. Renfrew τοῦ πανεπιστημίου Southampton βρέθηκε, ὅτι ὁ ὀψιδιανὸς αὐτὸς ἡλικίας 7.000 χρόνων προέρχεται ἐκ Μήλου, ποὺ τὴν χωρίζουν 150 χιλιόμετρα θάλασσας ἀπὸ τὸ Φράγχθι, δηλαδή ἐπιβεβαιώνεται ὅτι ὁ μεσολιθικὸς ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ ζανοιχθεῖ στὸ πέλαγος...». (Βλ. καὶ Jacombsen Th., 1969, *Excavations at Porto Cheli and Vicinity*, Preliminary Report II: The Franchthi Cave, Hesperia, "Journal of the American School of Classical Studies at Athens", v. XXXIII, No 3). Ἐξ ἄλλου οἱ ἀνασκαφὲς στὴν Νέα Νικομήδεια Καβάλας μὲ τοὺς 2.000 ἀπανθρακωμένους σπόρους ἡλικίας 7.000 χρόνων ἀποκαλύπτουν τὴν

—
τικὲς συνωμοσίες καὶ οἱ ἱντριγκες, οὔτε ἡ ἐκδικητικότητα καὶ ὁ φθόνος, οὔτε οἱ αἰμομειζίες κι ἡ πορνεία, οὔτε οἱ γενοκτονίες καὶ τὰ βασανιστήρια κ.ο.κ. Ὁ Χριστιανισμὸς ὅλ' αὐτὰ τὰ θεωρεῖ ἀπαράδεκτα καὶ καταδικαστέα. Κι ὁμῶς συνιστᾷ στὴ χριστιανικὴ νεολαία τὰ βιβλία τῆς Π.Δ. ὡς ψυχοφελῆ, ἐνῶ προβάλλει ὡς πρότυπα τὸν Ζαχαρία καὶ τὸν Ἀβακούμ, τὸν Ἰεζεκιήλ καὶ τὸ Σαμουήλ, τὸ Σοφονία καὶ τὸ Μαλαχία, πολιτικούς ἡγέτες ἐνὸς ξένου λαοῦ, ποὺ ὅχι σπάνια μιλοῦν μὲ μῖσος γιὰ τὴν Ἑλλάδα στίς «προφητείες» τους. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἡγετῶν — γιὰτὶ περὶ πολιτικῶν πρόκειται — ὡς μισανθρώπων δὲν εἶναι ὑπερβολή. Ὅταν κάποιος ἐκδηλώνει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ βασανίσῃ ἀνθρώπους σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ ξερνοῦν αἷμα ἀπ' τὸ στόμα τους, αὐτὸς σίγουρα εἶναι διεστραμμένος καὶ ἀνώμαλος· καὶ ὁ Ζαχαρίας (Θ', 7-13) ὁμολογεῖ:

«...Καὶ ἐξαρώ τὸ αἷμα τῶν ἀλλοφύλων ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ τὰ βδελύγματα αὐτῶν ἐκ μέσου τῶν ὀδόντων αὐτῶν. ...Καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέ-

—

πρώτη γεωργική καλλιέργεια στο κόσμο καθώς και την αρχαιότερη πόλη στη Γῆ (ἐν ἄλλο εὖσημο γιὰ τὴ Μακεδονία).

Δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ ποῦμε, πῶς οὔτε ὁ ἀρχάνθρωπος τῶν Πετραλῶνων οὔτε ἡ ναυσιπλοῖα τοῦ Φράγγθι οὔτε ἡ γεωργία τῆς Ν. Νικομήδειας οὔτε ὁ πολιτισμὸς τοῦ Σέσκλου ἔχουν περάσει στὶς ἐγκυκλοπαιδεῖες καὶ τὰ σχολικὰ βιβλία. Μόνον ὅσοι ἔχουν προσπέλαση σὲ ἐξειδικευμένα ἐπιστημονικὰ ἢ καὶ ξενόγλωσσα βιβλία, μποροῦν νὰ γνωρίσουν τὴν πανάρχαια ἐλληνικὴ προϊστορία. Γιὰ τοὺς «κοινούς θνητοὺς» τῆς παγκόσμιας κοινῆς γνώμης πρέπει νὰ ἀποκρύβεται ὅ,τι ἀποκαλύπτει καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸ αὐτόχθον τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ὕπαρξή ἐνὸς πανάρχαιου πολιτισμοῦ στὸ χῶρο τοῦ Αἰγαίου, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς δὲν εἶχαν κἂν ἐμφανιστεῖ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς.

[Θὰ ἦταν παράλειψη, νὰ μὴν ἀναφέρουμε καὶ μιὰν ἄλλη «κουτοπονηριά» τοῦ κατευθυνόμενου ξένου πανεπιστημιακοῦ κατεστημένου· πέρα ἀπὸ τὰ «ἀδιαδιδόμενα» περὶ ...Φοινικικῆς γραφῆς (ὁ Arthur Evans, ὁ ἀνασκαφὴς τῆς Κνωσσοῦ, πρῶτος μίλησε γιὰ τὴν καταγωγὴ τοῦ Ἀλφαβήτου ἀπὸ τὴν Γραμμικὴ Γραφὴ τῆς Κρήτης στὸ βιβλίο του *Scripta Minoa*, Oxford 1909), οἱ «ἐγκέφαλοι» τῶν ἰδρυμάτων ἐκείθεν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀποσιωποῦν κάθε ἐρευνα καὶ ἔργο γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς Γραμμικῆς Α, πού ἀποκαλύπτει τὴν ἐλληνικότητα τοῦ Πρωτομινωικοῦ Πολιτισμοῦ πολὺ πρὶν τὸ 2.000 π.Χ. Ποιὸς σήμερὰ ἀπὸ τὸ εὐρὺ κοινὸ γνωρίζει τὶς ἐργασίες τοῦ Paul Faure ("Nestor" 1989, σελ. 2288, Indiana University), τοῦ Vladimir Georgiev (*Deux langues, Les deux langues des inscriptions cretoises en Linéaire A*, LB 7: I, 1-104, 1963) ἢ τοῦ δικοῦ μας Ἰάκ. Θωμόπουλου (*Πελασγικά*, 1912), πού ἀποκαλύπτουν τὴν ἐλληνικότητα τῶν Πελασγῶν ἀντίστοιχα; Ἄν κάποιος βρεθεῖ κάτι, πού προωθεῖ τὴν Μεσανατολικὴ προϊστορία — εἰδικὰ ἂν ἀφορᾷ τὸν «περιούσιον λαόν»... —, τότε διατυμπανίζεται παγκοσμίως καὶ ταχύτατα εἰσάγεται σ' ὅλες τὶς ἐγκυκλοπαιδεῖες καὶ τὰ σχολικὰ βιβλία. Ἄν ὅμως ἀποκαλύπτει τὴν παναρχαιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ (ἢ τὴν οἰκουμενικότητά του, ἀπὸ τὸν «Κῆπο τῶν Ἑσπερίδων» μέχρι τὴν Παγχαίαν), τότε «ἄκρα τοῦ τάφου σιωπῇ» βασιλεύει στὰ τεμένη τῆς γνώσης καὶ τῆς ἐπιστήμης... Ὅμως ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κρύβεται γιὰ πάντα].

Β. Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Στοὺς χρόνους τῶν κατακτήσεων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα καὶ ὁ

κνα σου, Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων καὶ ψηλαφήσω σε ὡς ῥομφαίαν μαχητοῦ...».

Προσπαθώντας νὰ ἐρμηνεύσῃ κανεῖς τὶς παραπάνω προτάσεις, τὸ μυαλό του ἀσυναίσθητα πηγαίνει στὶς ἀνακρίσεις παλαιοῦ τύπου, ὅπου, λέγεται, ἔπεφτε τόσο ξύλο, ὥστε οἱ ἀνακρινόμενοι ξερνοῦσαν (κυριολεκτικὰ) αἷμα ἀπ' τὸ στόμα τους, πρᾶγμα πού σὰν ἀποτέλεσμα εἶχε τὸν πανικὸ καὶ τὴν κάμψη τοῦ ἡθικοῦ τῶν θυμάτων, πού ξερνοῦσαν (μεταφορικὰ) ὁμολογίες ἐγκλημάτων πού οὐδέποτε διέπραξαν (τοὺς «τά βγαζαν ἀπ' τὰ δόντια»...). Οἱ βασανιστές, οὕτως ἢ ἄλλως, εἶναι καταδικασμένοι στὴν συνείδηση τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τοὺς χαρακτηρίζουν διεστραμμένα ὄντα. Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο, ὅτι στὴν Ἑλλάδα τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ δὲν ἐπιτρεπόταν κανένα βασανιστήριον, ὅπως προκύπτει ἀπ' τὶς σχετικὲς νομοθεσίες τῶν πόλεων, ἐνῶ οἱ περιβόητοι Ἀνατολικοὶ λαοὶ καὶ τὸν «φάλαγγα» γνώριζαν, καὶ τὴν «πυρὰ» χρησιμοποιοῦσαν, καὶ τὸ «σκαφισθῆναι» εὐλογοῦσαν κ.ο.κ., πρᾶγμα πού μαρτυρεῖ τὴν ἐπίδραση θεῶν τοῦ

έλληνικός πολιτισμός φτάνουν στα πέρατα της 'Ανατολής για μιὰ ακόμη φορά. ('Εδῶ ὡς προηγούμενες φορές ὑπονοοῦμε τὸν οἰκουμενικὸ πολιτισμὸ τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Μινωιτῶν, ποὺ προηγήθηκε τοῦ 'Αλεξανδρινοῦ στὴν κατάκτηση τῆς 'Ασίας — ἐξαιρῶντας τὸν «προκατακλυσμαῖο» πολιτισμὸ τοῦ Διός· βλ. Διόδωρου Σικελιώτη, βιβλίο Ε', 41-46). Κανένας ἀνατολικὸς πολιτισμὸς (Αἰγύπτιοι, Πέρσες κ.λπ.) δὲν μπόρεσε νὰ ἀμυνθεῖ στὸ καταλυτικὸ φῶς ποὺ ἔφερε ὁ 'Αλέξανδρος στὴν 'Ασία. Ἀλλωστε οὔτε καὶ ποὺ προσπάθησε κανεὶς νὰ ἀμυνθεῖ στὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ, ποὺ ἦταν σ' ὅλα ἀνώτερος τῶν ἡττημένων.

Μόνο τὸ θεοκρατικὸ πνεῦμα τοῦ ἰουδαϊκοῦ ἱερατείου ἀρνήθηκε κάθε «πολιτιστικὸ ἱμπεριαλισμὸ» ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ φῶς. Εἶναι ἀλήθεια βέβαια, ὅτι σπέρματα τοῦ μονοθεϊσμοῦ τῆς μυστικῆς διδασκαλίας τῶν ἐλληνικῶν μυστηρίων («εἷς θεὸς ἐν θεοῖσι μέγιστος»: Ξενοφάνης) ὑπῆρχαν στὸν πυρῆνα τῆς ραββινικῆς θεολογίας τῆς Τορά (Πεντάτευχος). Πράγματι ὁ Μωϋσῆς εἶχε ἐπηρεασθεῖ βαθειὰ ἀπὸ τὰ μονοθεϊστικὰ-ὀρφικά κηρύγματα τοῦ Φαραῶ Ἀμενχοτέπ τοῦ Δ' (1375-1366 π.Χ.). (Βλ. "Υμνος τῆς Tell-Al-Amarna). Ἀλλοτε μὲ τὴν διδασχὴ τῆς Τορά, ἄλλοτε μὲ τὰ ὅπλα (Μακκαβαῖοι) οἱ 'Ιουδαῖοι προσπάθησαν ν' ἀντισταθοῦν στὴν ἐλληνικὴ πνευματικὴ διείσδυση κατὰ τοὺς 'Ελληνιστικοὺς χρόνους. Σὲ τέτοιο σημεῖο θὰ φτάσει ἡ ἐλληνικὴ ἐπίδραση στὸ 'Ισραήλ, ὥστε φανατικοὶ 'Ιουδαῖοι εἶχαν ἐλληνικὰ ὀνόματα καὶ μητρικὴ γλῶσσα τὴν ἐλληνικὴ καὶ εἶχαν υἱοθετήσει τὸν διαχωρισμὸ μεταξὺ 'Ελλήνων-βαρβάρων: «...Οὐδ' ἔστιν οὐ πόλις 'Ελλήνων... οὐδὲ βάρβαρον οὐδὲ ἐν ἔθνος, ἐνθα μὴ τὸ τῆς ἐβδομάδος (= τοῦ Σαββάτου), ἦν ἀργοῦμεν ἡμεῖς, τὸ ἔθος διαπεφοίτηκεν...» ('Ιωσήπου, Κατ' Ἀπίωνος Β', 281 κ.ἐξ.). Τόση ὑπῆρξε ἡ ἐλληνικὴ πολιτιστικὴ ἐπίδραση, ὥστε: «...μηκέτι περὶ τὰς τοῦ θυσιαστηρίου λειτουργίας προθύμους εἶναι τοὺς ἱερεῖς, ἀλλὰ... τῶν θυσιῶν ἀμελοῦντες ἔσπευδον μετέχειν τῆς ἐν παλαίστρῃ παρανόμου χορηγίας μετὰ τὴν τοῦ δίσκου πρόσκλησιν καὶ τὰς μὲν πατρώους τιμὰς ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι, τὰς δὲ 'Ελληνικὰς δόξας καλλίστας ἡγούμενοι...» (Μακκαβαίων, Β' 4, 12-15).

Σ' αὐτὸ τὸν ἄμεσο κίνδυνο ἐξαφάνισης τοῦ λαοῦ τοῦ 'Ισραήλ ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ τὸ Συνέδριο (= Sanhedrin) τῶν ραββίνων ἀντέδρασε ἀποφασιστικά. Τὸ μεγάλο του ὅπλο ἦταν ἡ Τορά (Πεντάτευχος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) καὶ τὸ μακρόπνοο σχέδιό του στάθηκε ὁ μεσσιανισμὸς (βλ. 'Η πηγὴ τοῦ Μεσσιανισμοῦ, «Δαυλός», τεύχος 133, σελ. 7728). Τὸ Sanhedrin τῶν 72 ραββίνων (ἐξ ἡ ἀνὰ κάθε μία ἀπὸ τίς δώδεκα φυλές τοῦ 'Ισραήλ) ἐφάρμοσε τὴν ἀρχὴ πῶς ἡ καλύτερη ἄμυνα εἶναι ἡ ἐπίθεση. Ἔτσι ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀπαλείψει καθ' ὅλοκληρίαν τὸ οἰκου-

τύπου τῆς Π.Δ. ἡ ἐπιτέλους τῶν φερεφώνων των στη διαμόρφωση τῶν βαρβάρων ἐκείνων ἡθῶν καὶ αἰσθημάτων, βασανιστήρια ποὺ καὶ σήμερα ἀναβιώνουν στὶς ἀσιομαθημένες κοινωνίες μας...

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλοι οἱ χριστιανοὶ — ἰδίως κατὰ τὴν παιδικὴ μας ἡλικία — ἔχουμε παρακολουθήσει τὴν ἀκολουθία τοῦ «Ἑσπερινοῦ» ἄρα σ' ὅλων μας τὸ μυαλὸ ἔχουν ἀποτυπωθεῖ τὰ λόγια καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ζαχαρία, ὁ ὁποῖος ὑποσχόταν στὸ λαό του (Σιών) νὰ τοὺς καταστήσῃ ἀξιους μαχητῆς, ἱκανοὺς νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν 'Ελλήνων, κι ἀφοῦ τοὺς κατανικήσουν, νὰ ὑποβάλουν σὲ βασανιστήρια αὐτοὺς καὶ ὅλα τὰ γειτονικά ἔθνη, ὥστε ν' ἀπαρνηθοῦν ὡς «βδελύγματα», δηλαδὴ ὡς ἀηδίες καὶ σιχασίες, τὸ γένος καὶ τὴ γλῶσσα τους, τὴν ἱστορία καὶ τὸν πολιτισμὸ τους, τὰ ἡθῆ καὶ τὰ ἔθιμά τους, τὸν ἴδιο τους τὸν ἑαυτό...

Εἶναι καθολικὰ παραδεκτό, ἄλλωστε τὸ μαρτυρεῖ ἡ 'Ιστορία περίτρανα, ὅτι οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ἔκαναν ὑποδουλωτικούς πολέμους. Γιατὶ λοιπὸν

μενικό ἑλληνικό πνεῦμα, προσπάθησε νὰ τὸ πλαστογραφήσει. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ξεκίνησε στὰ χρόνια τοῦ ἀρχιερέα Ἑλεάζαρ ἐπὶ βασιλείας Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλάδελφου (285-247 π.Χ.) στὴν πόλη τῆς Ἀλεξανδρείας (ποῦ ἦταν τὰ χρόνια ἐκεῖνα κάτι ἀνάλογο τῆς σημερινῆς Ν. Ὑόρκης). Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τῶν «Ἑβδομήκοντα» ἀποσκοποῦσε κατ' ἀρχὴν σὲ δύο στόχους: α) στὴν παρουσίαση ὁλόκληρης τῆς Ἑλληνικῆς Σοφίας ὡς ἀντιγραφῆς τῆς Μωσαϊκῆς Διδασκαλίας καὶ β) στὴν καταδειξὴ τῆς θεοπνευστίας τῆς ἰουδαϊκῆς γραμματείας μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ἀπομάκρυνση πάσης κριτικῆς (ὁ «λόγος τοῦ Θεοῦ») κεῖται ἐκτὸς πάσης ἀνθρώπινης κριτικῆς). Ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἐπιχείρησης ὑπῆρξε ἡ δημιουργία τοῦ «Κανόνο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης» (μετάφραση τῶν Ἑβδομήκοντα). (Βλ. Μπερνάρ Λαζάρ, *Ὁ Ἀντιεβραϊσμός*, «Ἐλεύθερη Σκέψη», 1988, σελ. 26 καὶ Ἀθανάσιου Χαστούπη, *Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην*, Ἀθῆναι 1981, σελ. 586). Ἰδιαίτερη σημασία ἐπίσης δόθηκε στὸ νὰ θεωρηθεῖ ὁ ἰουδαϊκὸς λαὸς ἀρχαιότερος καὶ ἱστορικότερος τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ οἱ Ἕλληνες ὡς ἀντιγραφεῖς λαμπροῦ σημιτικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐπὶλυδες. *Καὶ εἶπεν κύριος τῷ Ἀβραάμ... ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα... καὶ ποιήσω τὸ σπέρμα σου ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς...* (Γέν. 12,1 καὶ 13,16).

Ἀπόηχος ὁλόκληρης αὐτῆς τῆς διαμάχης ὑπῆρξε ἡ ἀπόκρυφη, δευτεροκανονικὴ καὶ ψευδεπίγραφη βιβλιογραφία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὅπως π.χ. ἡ «Ἐπιστολὴ Ἀριστέα», τὰ «Ἰωβηλαία», οἱ «Σιβυλλικοὶ Χρησμοί» κ.λπ., καθὼς καὶ τὰ ἔργα τοῦ Φ. Ἰωσήπου «Ἰουδαϊκὴ Ἀρχαιολογία» καὶ «Κατ' Ἀπίωνος». Τόση ἦταν ἡ πλαστογραφία καὶ ἡ μίμηση τῶν Ἰουδαίων πρὸς τοὺς Ἕλληνες στοὺς Ἑλληνιστικούς χρόνους, ὥστε τὸν πρῶτο αἰῶνα π.Χ. κάποιος Ἑζεκιήλος ἔγραψε τραγωδία μὲ τίτλο «Ἐξαγωγή» δηλ. ἔξοδος, «ἀναλαβὼν τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῶν σὺν Ἰακώβ παραγενομένων εἰς Αἴγυπτον πρὸς Ἰωσήφ» (Εὐσεβίου, *Εὐαγγελ. Προπαρασκευή*, IX, 28, ΒΕΠΕΣ 25, 343). Ἐννοεῖται βέβαια, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία (τῆς ὁποίας καρπὸς ὑπῆρξε ἡ Παλαιὰ Διαθήκη) δὲν ἔμεινε ἀναπάντητη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Πρῶτος ὁ Αἰγύπτιος ἱερέας Μανέθων (Αἰγυπτιακά) ἀμύνθηκε τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας (περὶ τὸ 260 π.Χ.). Ἀκολούθησαν ὁ Λυσίμαχος, ὁ Χαιρήμων, ὅλοι κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικούς καὶ Ρωμαϊκοὺς χρόνους. Τὰ ἔργα τους δὲν ἔχουν διασωθεῖ — πιθανῶς ὑπάρχουν μέσα στὰ ἔργα τῶν Ἰουδαίων ἀντιπάλων τους ὡς σπαράγματα.

Ὁ μεγαλύτερος ὅμως ἑλλην συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶναι ὁ Ἀπίων ὁ Πλειστονίκης (1ος αἰ. μ.Χ.). Αὐτὸς ἔγραψε τὸ ἔργο «Κατὰ Ἰουδαίων», ὅπου στυλιτεύει τὴν ἰουδαϊκὴ πλαστογραφία κατὰ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Τὸ ἔργο του αὐτὸ (φυσικὰ) δὲν διασώθηκε. Μιὰ ἀποψη μόνον λαμβάνουμε ἀπὸ τὴν ἀπάντηση τοῦ

→
τέτοιο μῖσος ἐκφράζει ὁ Ζαχαρίας; Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδουν καὶ πάλι τὰ ἴδια τὰ κείμενα τῆς Π.Δ. Διαβάζουμε στὴν «Γένεση» (κεφ. Ε', 18-20) τὰ ἐ-
ξῆς:

«Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ διέθετο Κύριος τῷ Ἀβραμ διαθήκην λέγων· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ ...Εὐφράτου. Τοὺς Κεναίους καὶ τοὺς Κενεζαίους καὶ τοὺς Κεδμωναίους καὶ τοὺς Χετταίους καὶ τοὺς Φερεζαίους καὶ Ραφαεῖν καὶ Ἀμορραίους καὶ τοὺς Χαναναίους καὶ τοὺς Εὐαίους καὶ τοὺς Γεργεσαίους καὶ τοὺς Ἰεβουσαίους»!

...Φαντάζομαι ὅτι θεοῦτος ὁ θεὸς δὲν πρέπει νὰ γινώριζε τὴν ὑπαρξὴ τῶν ἁλλων ἢ ἐπιτέλους δὲν τὸν «ἐπαίρνε», νὰ ὑποσχεθῇ στὸν «δικό του» τὴ δουλοποίηση καὶ τῶν Περσῶν, καὶ τῶν Ἰνδῶν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κ.ο.κ.· γι' αὐτὸ καὶ δὲν τοὺς συμπεριέλαβε στὸν κατάλογό του...

Γεννᾶται, ὥστόσο, τὸ ἐρώτημα: Γιατί πρέπει τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ διδά-

→

Ἰουδαίου Ἰώσηπου «Κατ' Ἀπίωνος», πού αὐτό (φυσικά) διασώθηκε ὁλόκληρο... Ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων ἔγραψε καί ὁ Πλούταρχος (Συμποσιακά) καθὼς καί πλείστοι Ρωμαῖοι συγγραφεῖς (Τάκιτος, Σενέκας κ.λπ.). [Ὁ Χριστιανισμός ἐξ ἄλλου (τουλάχιστον τοὺς πρώτους αἰῶνες) ἀκολούθησε τοὺς Ἰουδαίους «προπάτορές» του καί ὑποστήριξε πιστὰ τὴν ἀνθελληνικὴ πλαστογραφία καί μεσσιανικὴ προπαγάνδα (βλ. Εὐσέβιου «Εὐαγγελικὴ Προπαρασκευή», Ὀριγένους «Κατὰ Κέλσου», Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, «Στρωματεῖς», Μ. Ἀθανασίου «Κατὰ Ἑλλήνων» κ.ἄ.). Θλίψη πράγματι προκαλοῦν τὰ λόγια τοῦ πατριάρχου Γεννάδιου ἢ Σχολάρχου (μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Πόλης ἀπὸ τοὺς Τούρκους τὸ 1453): «...τοὺς δυσσεβεῖς καὶ ἀλάστορας τοὺς Ἑλληνιστάς... καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ καὶ ὕδατι καὶ πᾶσι τρόποις ἐξαγάγετε τῆς παρούσης ζωῆς... ράβδιζε, εἶργε, γλώσσαν ἀφαίρει, χεῖρα ἀπόμενε, κι ἂν καὶ οὕτω μένη κακός, θαλάττης πέμπε βυθῶ...»: Ὁ ἰουδαιογενὴς «χριστιανικός» μεσαίωνας σ' ὅλο του τὸ ἀνθελληνικὸ μεγαλεῖο].

Γ. Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΟΥ «ΚΑΝΟΝΟΣ» ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ἐπὶ αἰῶνες στάθηκε πέρα πάσης κριτικῆς ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα τὸ κείμενο τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης». Αἰτία ὑπῆρξε ἡ ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴν Ἑλληνορωμαϊκὴ οἰκουμένη καὶ ἡ θεώρηση τῶν παλαιδιαθηκικῶν κειμένων ὡς «θεοπνεύστων» καὶ «ὑπεράνω πάσης ἀνθρωπίνης κριτικῆς». Τὸ δόγμα πού ἐπικράτησε σ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ Μεσαίωνα ἦταν: «ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ κεῖται ἔξω πάσης ἀνθρωπίνης λογικῆς καὶ συνεπῶς πέραν πάσης κριτικῆς». Μόλις στὰ χρόνια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ τόλμησε κάποιος (J. Astruc) νὰ κάμῃ κριτικὴ στὴν Πεντάτευχο μὲ βάση τὴν διαφορετικὴ ὀνομασία, μὲ τὴν ὁποία ἀποδίδεται στὸ ἐβραϊκὸ κείμενο ἡ λέξη «θεός». Ἄλλου ὁ «θεός» ὀνομάζεται «Ἐλωχέιμ», ἄλλου «Γιαχβέ», ἄλλου «Ἀδωνάι», κὶ ὅλα αὐτὰ σὲ ἓνα κείμενο διαφορᾶς λίγων παραγράφων (βλ. J. Astruc, *Conjectures sur les mémoires dont il paraît que Moysè s'est servi, pour composer le livre de la Genèse*, 1753). Ἐξέχουσα τιμὴ βέβαια ἀνήκει στὸν A.B. Carlstadt, ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ πρόωρα (1520), σὲ δύσκολα χρόνια γιὰ τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, τόλμησε νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν μωσαϊκότητα τῆς Πεντατεύχου, τονίζοντας ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχει γράψῃ ὁ Μωυσῆς τὴν ἀφήγησιν (Δευτ. 34, 5-12) τοῦ δικοῦ του θανάτου... (A.B. Carlstadt, *De canonicis scripturis libellus*, 1520). Σήμερα βέβαια ἡ φιλολογικὴ κριτικὴ τοῦ κειμένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔχει προχωρήσει, καὶ ἐπιστήμονες τοῦ κύρους τῶν Graf, Kuenen καὶ Wellhausen

σκωνται τὰ σχετικὰ μὲ τὸν ἐξολοθρευτὴ ἐτοῦτο «θεό», τὰ σχετικὰ μὲ τὸν κατακτητὴ ἐτοῦτο, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπιβουλεύεται τὴν ἐλευθερία, καὶ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, καὶ τὴ ζωὴ τὴν ἴδια τῶν ἄλλων λαῶν; Γιατί οἱ πνευματικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ ταγοὶ τῶν ἐθνῶν, ἀντὶ νὰ καταγγείλουν τὰ ἀντεθνικά καὶ ἀπάνθρωπα αὐτὰ σχέδια τῶν ἐμπνευστῶν τῆς Π.Δ., τὰ ἐξωραΐζουν καὶ τὰ σερβίρουν στὰ ποιμνιά τους ὡς «ἱερά» καὶ «θεόπνευστα» καὶ «ψυχοφελῆ»; Εἶναι δηλαδὴ «ἱερὴ πράξις» ἡ ὑποδούλωση ἑνὸς οἰουδήποτε ἐθνους, οἱ γενοκτονίες κὶ ἡ ἀρπαγὴ τῶν ξένων περιουσιῶν ἀπ' τὸν «ἐκλεκτὸ λαόν»; Ἡ μήπως, ὅταν διαπράττονται ἀπὸ τ' ἄλλα ἔθνη εἶναι ἁμαρτίες κὶ ἐγκλήματα, ἐνῶ ὅταν τὰ διαπράττῃ ὁ «ἐκλεκτὸς λαός» εὐλογοῦνται; Τί συμβαίνει λοιπόν; Δημιουργεῖ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δούλους, πού σὰν πίστη τους ἔχουν τὸ «σφάξε με, ἀγᾶ μου, ν' ἀγιάσω»; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δίκαια, δικαιοσύνη οἱ νέοι μας ἀπομακρύνονται ἀπ' τὴ θρησκεία, κὶ ἀδιαφοροῦν τελείως, ὅταν τοὺς ὁμιλοῦμε περὶ χριστιανικῶν ἰδεωδῶν.

Ἀσφαλῶς δὲν ἐπιθυμεῖ κανεὶς τὸ κακὸ τοῦ «ἐκλεκτοῦ λαοῦ». Ἀσφαλῶς

(πού καθόρισαν τις «τέσσερεις πηγές» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης) ἔχουν ἤδη ἀρχίσει — καὶ αὐτοὶ — νὰ κριτικάρουνται. Γιὰ ἐνημέρωση τοῦ ἀναγνώστη ἀναφέρουμε σὲ γενικὲς γραμμὲς τὴν «Θεωρία τῶν Τεσσάρων Πηγῶν» τῆς «Πεντατεύχου» τῶν προαναφερθέντων ἐρευνητῶν. Τὰ κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περιέχουν τέσσερες πηγές, πού θεωρεῖται ὅτι κατεγράφησαν στὰ χρόνια Ἐσδρα μετὰ τὴν βαβυλωνία αἰχμαλωσία (6ος αἰ. π.Χ.):

α) Δευτερονόμιο (D) σχετισθὲν μὲ τὴ μεταρρύθμιση τοῦ Ἰωσία (622 π.Χ.),
β) Ἱερατικὸς Κώδιξ (P) ἀναγόμενος στὴ καταγραφή τῇ γενομένῃ ὑπὸ τοῦ Ἐσδρα (6ος αἰ. π.Χ.),

γ) Ἐλωχειμικὴ Πηγὴ (E) ἐκ τοῦ ὅρου «ἐλωχείμ», πού ἀναφέρεται στὴν λέξη «θεός» (ὁρισμένα τμήματα ἀνάγονται στὴν μοναρχικὴ περίοδο τοῦ 9ου αἰ. π.Χ.),

δ) Γιαχβικὴ Πηγὴ (J) ἐκ τοῦ ὅρου «Γιαχβέ», ἀναγόμενη στὴν ἐποχὴ μετὰ τὴ διάσπαση τοῦ Ἰσραὴλ σὲ δύο βασιλεία (8ος αἰ.).

Σημειωτέον ὅμως ὅτι τὰ ἀρχαιότερα εὑρεθέντα παλαιοδιαθητικὰ κείμενα σὲ κώδικες εἶναι τὰ χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας (Κουμράν), πού ἀνάγονται στὸ 2ο καὶ 1ο αἰ. π.Χ. (βλ. Ἀθαν. Χαστούπη, *Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην*, Ἀθῆναι 1981 καὶ τοῦ ἰδίου, *Μελέται εἰσαγωγικαὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην*, καθὼς καὶ Γ. Γρατσέα, *Στοιχεῖα Εἰσαγωγῆς εἰς τὰ Χειρόγραφα τῆς Νεκρᾶς Θάλασσας*, Ἀθῆναι 1974). Ἀξίζει τέλος νὰ σημειωθῇ, πὼς αὐτὰ τὰ ἀρχαιότερα χειρόγραφα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὰ Κουμριανὰ (2ος αἰ. π.Χ.), φυλάσσονται σήμερα σὲ εἰδικὰ ὑπερσύγχρονα ἀντιατομικὰ καταφύγια στὴν Ἱερουσαλὴμ].

Ἡ νεώτερη ἐπιστημονικὴ ἐρευνα καταλήγει στὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὸ κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης:

α) Εἶναι τὸ μοναδικὸ ἱστορικὸ «φιλολογικὸ» μνημεῖο τῶν Ἑβραίων. Αὐτὸς ὁ λαὸς δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἄλλο φιλολογικὸ ἔργο ὁποιοδήποτε εἶδους, μορφῆς ἢ τέχνης.

β) Ἄν καὶ ὁρισμένοι κύκλοι τῶν παραδόσεών του ἀνάγονται στὰ χρόνια τῆς Δαβιδικῆς Μοναρχίας (8ος αἰ. - 9ος αἰ. π.Χ.), ὑπάρχουν ἐντονες ἐπιρροὲς ἀπὸ βαβυλωνιακὲς καὶ αἰγυπτιακὲς πηγές (πρβλ. *Ἔπος Γίλγαμές*, μονοθεϊστικούς ὕμνους Ἀμειώφι τοῦ Δ' ἀνακαλυφθέντες στὶς ἀνασκαφές τῆς Tell-Al-Amarna). Ἡ πρώτη καταγραφή πιθανολογεῖται ὅτι ἔγινε κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Ἐσδρα (6ος αἰ. π.Χ.).

καὶ τοὺς κατανοοῦμε, ὅταν παραπονοῦνται γιὰ τὰ παθήματά τους καὶ τοὺς διωγμούς. Ὅμως, ἀφοῦ δὲν τὰ θέλουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιατί τὰ ἀποδέχονται ὡς «θεῖα», ὅταν στρέφονται εἰς βάρος τῶν ἄλλων ἐθνῶν; Δὲν γνωρίζουν τὸ «ὃ μισεῖς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης»; Ἀλλά... ὄχι! Τίποτα δὲν συμβαίνει ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Π.Δ. δὲν ἔχει ἀποκηρυχθεῖ, αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ στόχοι πού ἐπισημαίνονται σ' αὐτὴν ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν γιὰ τοὺς κληρονόμους καὶ διαδόχους τῆς «Σιών», πρᾶγμα πού σημαίνει ὅτι ἡ ἀνάγνωση τῶν ἀνθελληνικῶν της ἀποσπασμάτων εἰς τίς ἐκκλησίες καὶ τὰ σχολεῖα μας ἀποτελεῖ προδοτικὴν πράξη.

...Κι ἐπιτέλους εἶναι ἀδιανόητο, τὰ Ἑλληνόπουλα, μὲ μιὰ τόσο λαμπρὴ καὶ μακραίωνη παράδοση καὶ ἱστορία, νὰ διδάσκωνται μιὰ ξένη πολιτικὴ ἱστορία, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο παρὰ ἀνθρωποπλαστικὴ εἶναι. Καιρὸς εἶναι λοιπόν, ν' ἀπομακρυνθῇ τόσο ἡ Π.Δ. ὅσο καὶ τὰ ἐβραϊκὰ πρότυπα, πού «κοσμοῦν» τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ τὰ σχολεῖα μας καὶ ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ τὰ γνήσια ἠθικο-πνευματικὰ μεγέθη τῆς Ἑλλάδος.

Σαράντος Πὰν

γ) Τὰ ἀρχαιότερα παλαιοδιαθηκικά χειρόγραφα εἶναι τὰ εὑρεθέντα τὸ 1947 στὴν Νεκρά Θάλασσα (σπήλαια Κουμράν) καὶ ἀνάγονται στὸν 2ο αἰ. π.Χ.

δ) Τὸν 3ο αἰ. π.Χ. ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἔχει ἀρχίσει ἡ συλλογὴ (ἢ μετάφραση) τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στὴν Ἑλληνικὴ ἀπὸ τὰ 72 μέλη τοῦ Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου (Sanhedrin) ὑπὸ τὸν ἀρχιερέα Ἑλεάζαρ στὴν Φάρο τῆς Ἀλεξάνδρειας [βλ. Ἐπιστολὴ Ἀριστεά καὶ Σ. Ἀγουρίδη, Ἀπόκρυφα Π.Δ., 383-392 Α' τόμ. καὶ R. Shutt, *Notes on the Letter of Aristeas*, Bull. of the International Organization of Septuagint and Cognate Studies, 10 (1977), 22-30].

ε) Ἡ Μετάφραση τῶν Ο' εἶχε σκοπὸ ν' ἀποτελέσει ἡ Π. Διαθήκη τὸ ὄργανο προπαγάνδας ἀνάμεσα στοὺς Ἕλληνες.

Καὶ μὲ τὴν προπαγάνδα αὐτὴ ξεκινάει ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιχείρηση πλαστογράφησης τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας: «Δέν εἶναι ὁ Ἑλληνικός ὁ παλαιότερος λαὸς στὴ Μεσόγειο ἀλλὰ ὁ Ἑβραϊκὸς εἶναι ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ». «...Νῶε εὔρεν χάριν ἐνώπιον Κυρίου τοῦ Θεοῦ...» (Γεν. 6,8). «Δέν εἶναι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὁ παλαιότερος καὶ λαμπρότερος στὴ Μεσόγειο καὶ τὴ Μέση Ἀνατολὴ ἀλλὰ ἀντίθετα οἱ Ἕλληνες σοφοὶ (Πλάτων, Πυθαγόρας κ.λπ.) εἶναι ἀντιγραφεῖς τοῦ Μωυσῆ». «Οἱ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι φιλοσοφῆσαντες... τοῖς γράμμασι καὶ τῷ φιλοσοφεῖν Μωυσεὶ κατηκολήθησαν...» (Ἰώσηπου, Κατ' Ἀπίωνος Β', 281). Ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἀριστόβουλος (Ἰουδαῖος ποὺ ἔζησε τὸν 2ο αἰ. π.Χ.) ἔγραψε «βιβλία ἱκανά, δι' ὧν ἀποδείκνυσι τὴν περιπατητικὴν φιλοσοφίαν ἐκ τε τοῦ κατὰ Μωυσέα νόμου καὶ τῶν ἄλλων ἡρτησθαι προφητῶν» (Κλήμεντος, Στρωματεῖς V, 15, ΒΕΠ, 8, 152-153).

Ὅμως καὶ τὸ ἴδιο τὸ κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μαρτυρεῖ γιὰ τὴν παραχάραξη ποὺ ἐγίνε ἐκεῖ στὴν Φάρο τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν 3ο αἰ. π.Χ. Στὴ Γένεση, κεφ. 10, 4 διαβάζουμε: «καὶ οἱ υἱοὶ Ἰωάν' Ἑλῖσα καὶ Θάρσις, Κίτιοι, Ῥόδιοι». Ὁ Ἰωάν' (Ἰωνας;) θεωρεῖται σύμφωνα μὲ τὸ κείμενο γιὸς τοῦ Ἰάφεθ (Ἰαπετός;) (βλ. Γέν. κεφ. 10, 1-4). Ὁ Ἰάφεθ εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Νῶε (Γέν. 5,32). Τί γυρεῖουν ὁμως ἐκεῖ οἱ Ῥόδιοι καὶ οἱ Κίτιοι (Κίτιον = Λάρνακα Κύπρου) στὴν διήγηση τοῦ Κατακλυσμοῦ; Ἀλλοῦ ἐπίσης διαβάζουμε ἕνα ἐξωφθαλμα κλεμμένο κείμενο ἀπὸ ἑλληνικὰ ἔπη (Θεογονία κ.λπ.): «...καὶ ἐγένετο ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρας ἐγεννήθησαν αὐτοῖς· ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων ὅτι καλαὶ εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας... οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς... καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐγεννώσαν ἑαυτοῖς...» (Γέν., 6, 1-5). Ποιοὶ εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ποὺ παντρεύτηκαν τὶς θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων καὶ καρπὸς αὐτῆς τῆς... ἐπιμειξίας ὑπῆρξαν οἱ γίγαντες; Πῶς ἐρμηνεύουν αὐτὸ τὸ κείμενο οἱ θεολόγοι; Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ὑπάρχουν ἀντιφάσεις. Ἔτσι διαβάζουμε στὴν Ἑξοδό κεφ. 22,7 τὰ ἀκόλουθα: «ἐὰν ὁ κλέπτης δὲν εὑρεθῇ, τότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας θὰ ἀχθῇ ἔμπροσθεν τῶν θεῶν...» (μετάφραση ἐκ τοῦ μασωριτικοῦ ἑβραϊκοῦ, Ἀθαν. Χαστούπη, Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, Ἀθῆναι 1981, σελ. 165).

Πραγματικὰ ὅποιος διαβάσει ὁλόκληρο τὸ κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ἀπὸ τὴν μετάφραση τῶν Ο' καὶ ἀπὸ τὸ πρωτότυπο ἑβραϊκὸ (μασωριτικὸ) κείμενο, θὰ μαζέψει πολλὰ «μαργαριτάρια». [Σημείωση: Ἐπειδὴ εἶναι δύσκολη ἡ προσέλαση στὸ ἑβραϊκὸ κείμενο, ὑπάρχει ἡ νεοελληνικὴ μετάφραση τοῦ μασωριτικοῦ (ἑβραϊκοῦ) κειμένου ἀπὸ τὸν Ἀθ. Χαστούπη στὶς ἐκδόσεις Γιοβάνη]. Θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴν ἀναφέρουμε ἐδῶ, ὅτι, ἐνῶ στὰ ἑβραϊκὰ δὲν ἐτυμολογοῦνται λέξεις ὅπως «Ἀδωνάι», «Ἑλ-ἐλῶχειμ», «Γιαχβέ», ὑπάρχει ἑλληνικὴ ἐτυμολόγηση αὐτῶν τῶν παραφθαρμένων λέξεων: Γιαχβέ < Ἰαχχος, Ἑλ < Ἥλιος, Ἀδωνάι < Ἀδωνις κ.λπ.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδεικτικὸ τῆς εὐρείας παραχάραξης ποὺ ἐγίνε μὲ τὴν μετάφραση τῶν Ο' εἶναι ἡ διήγηση τῆς «αὐτονοματολογίας» τοῦ Θεοῦ: «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωυσῆν· ἐγὼ εἰμι ὁ Ὡν» (Ἑξ. 3,14). Κι ἐνῶ στὸ ἑβραϊκὸ κείμενο τὸ σημεῖο αὐτὸ ἀναγράφεται ὡς «ἐχγιέ ἀσιέρ ἐχγιέ», δηλ. «εἰμι ὅστις εἰμί», σὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ παλαιοδιαθητικοῦ κειμένου ὑπάρχει ἡ χρῆση τῆς ἑλληνικῆς

μετοχῆς «ὦν» (ἀμετάφραστης στὰ ἑβραϊκὰ) ὡς ὄνομα τοῦ θεοῦ. Π.χ. «οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· ὁ Ὡν ἀπέσταλκέν με πρὸς ὑμᾶς...» (Ἐξ. 3,14). Καὶ ἄλλου πά-
λιν ἀντιφάσκοντας ἡ Παλαιὰ Διαθήκη γράφει: «καὶ συντρίψει τοὺς στύλους Ἡλίου
πόλεως τοὺς ἐν Ὡν καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν κατακαύσει ἐν πυρὶ...» (Ἰερεμίας, 50,
13). Ποιὰ εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ «Ὡν» ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸν «Ὡν», ὅπως αὐτοαποκα-
λεῖται ὁ θεὸς τοῦ Μωυσῆ; (Ἐνδιαφέροντα ἐρωτήματα ὅπως σὴποτε γιὰ τοὺς θεολό-
γους).

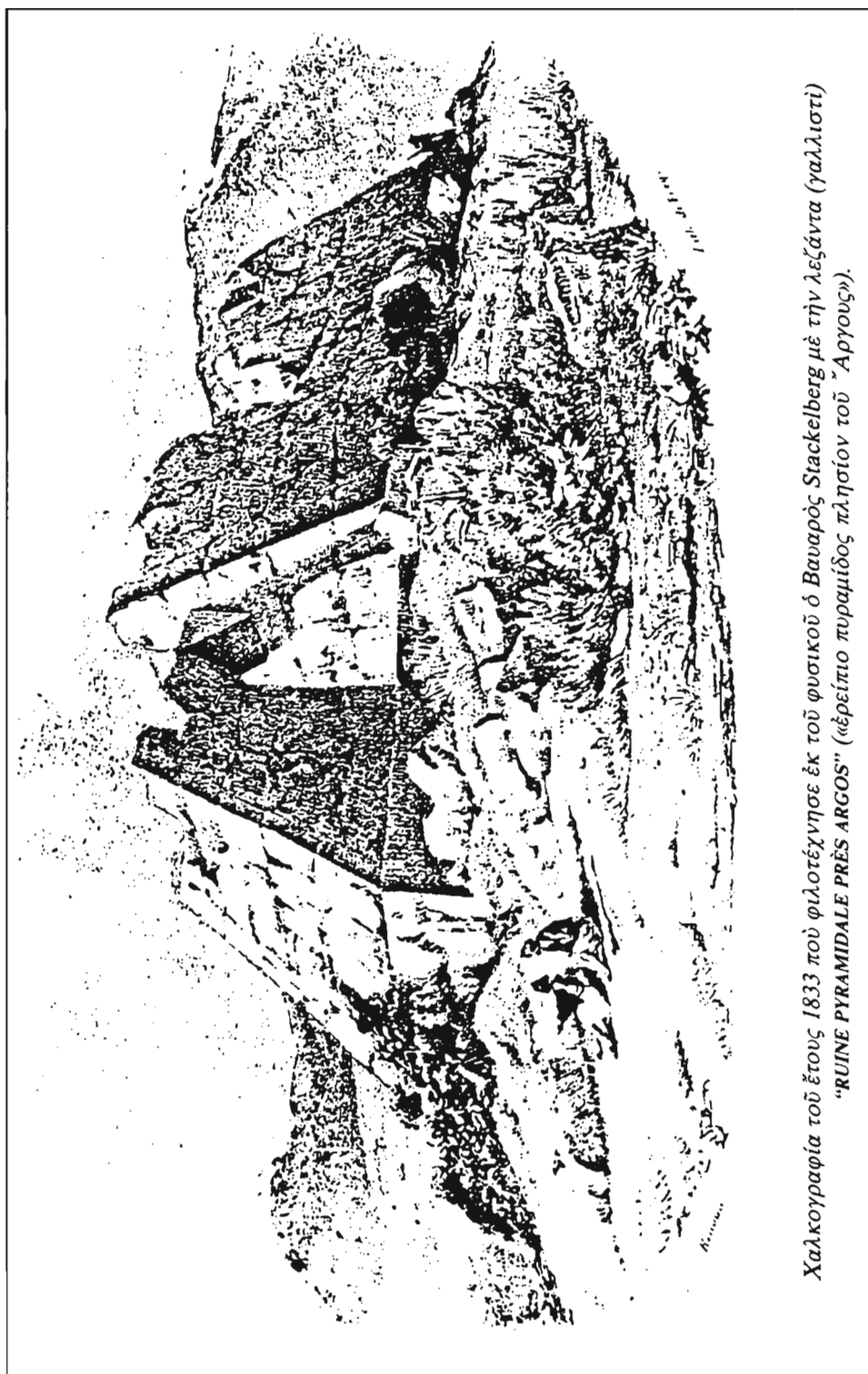
Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω εἶναι ἐνδεικτικὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο
συγκροτήθηκε ὁ «Κανὼν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης» τὸ 3ο αἰ. π.Χ. Ἡ Παλαιὰ Διαθή-
κη τῶν Ὁ' εἶναι ἓνα κράμα διηγήσεων ποὺ ἀντεγράφησαν εἴτε ἀπὸ τὰ βαβυλωνιακὰ
ἔπη κατὰ τὴν περίοδο τῆς αἰχμαλωσίας (6ος αἰ.) εἴτε ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ κείμενα τῶν
Ἀλεξανδρινῶν χρόνων ἢ ἀκόμα ἀπὸ παλαιότερες αἰγυπτιακὲς διηγήσεις, πάντα
φυσικὰ ὑπὸ τὴν συντακτικὴ καθοδήγηση τοῦ ραβινικοῦ ἱερατείου.

Δ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἀπὸ τὴν παραπάνω (ἐνδεικτικὴ ὅπως σὴποτε) ἀνάλυση μπορεῖ νὰ συναχθεῖ συ-
νοπτικὰ τὸ ἀκόλουθο συμπέρασμα: Ἡ πρώτη πλαστογράφηση κατὰ τῆς ἑλληνικῆς
ἱστορίας ἔλαβε χώρα τὸν 3ο αἰ. π.Χ. καὶ ἀποσκοποῦσε στὴν συγκρότηση ἐνὸς κειμέ-
νου στὴν ἑλληνικὴ, στὸ ὁποῖο ἀποδίδοντας «θεόπνευστα» καὶ «ιερά» χαρακτηριστι-
κὰ (Παλαιὰ Διαθήκη), θὰ ἐχρησιμοποιοῦσαν ὡς ἐργαλεῖο προσηλυτισμοῦ ἀνάμεσα
στὸν ἑλληνιστικὸ κόσμο. Ἡ πλαστογραφία ἀφοροῦσε: α) στὴν ἀπόκρυψη τῆς πα-
ναρχαιότητος καὶ τοῦ αὐτόχθονος τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ β) στὴν πλαστογρά-
φηση τῶν ἑλληνικῶν πολιτιστικῶν ἐπιτευγμάτων ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ στὴν πα-
ρουσίασίν τους ὡς προϊόντων τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀβραάμ. Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι
σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση διαστρέβλωσης ἐνυπάρχει δυναμικὰ ἡ ἐθνικὴ ἑβραϊκὴ ἰ-
δεολογία (ἐπαγγελίες τοῦ θεοῦ στὸν Ἀβραάμ, Ἐξοδοὶ καὶ Γ' τῆς Ἐπαγγελίας,
προφητικὸς μεσσιανισμός). Ἔτσι ἀπέναντι στὴν ἑλληνικὴ ἐλευθερία τοῦ «ὁμολο-
γουμένως τῇ φύσει ζῆν» καὶ τοῦ «πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος» ἄρχισε νὰ
ορθώνεται τὸ ἰουδαϊκὸ δόγμα τοῦ «ἀρχὴ σοφίας φόβος Θεοῦ», ποὺ ἀπετέλεσε τὴν
μήτρα τοῦ Μεσαίωνα, ποὺ διήρκεσε (καὶ διαρκεῖ;) 2000 χρόνια...

Υ.Γ. Τὸ ἐρώτημα ποὺ παραμένει γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες σήμερα εἶναι, ἂν δεχό-
μαστε ὡς «θεόπνευστες» πλαστογραφίες ὅπως: «... Ἄρειος βασιλεὺς Σπαρτιατῶν
πρὸς Ὀνία ἱερεῖ μεγάλῳ χαίρειν· εὐρέθη ἐν γραφῇ περὶ τε τῶν Σπαρτιατῶν καὶ
Ἰουδαίων ὅτι εἰσὶν ἀδελφοὶ καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ...!» (Μακκαβαίων, 12,
20-22). Κι ἂν γράψαμε τὸ ἄρθρο αὐτό, δὲν τὸ κάναμε γιὰ νὰ κρίνουμε τὴν θρησκεία
ἐνὸς ξένου λαοῦ, τῶν Ἑβραίων. Τὸ πράξαμε, διότι δυστυχῶς ἡ «Παλαιὰ Διαθήκη»
εἶναι καὶ «ἱερὸ βιβλίον» δικό μας, τῶν Ἑλλήνων.

Δὲν ὑπάρχει παρὼν καὶ μέλλον γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἂν
δὲν ξέρη τὸ παρελθόν της. Ὁ «Δαυλὸς» ἀγωνίζεται νὰ τὸ ἀ-
νασύρῃ κάτω ἀπὸ τὸν ὄγκο τοῦ ψεύδους καὶ τῆς λησμονιᾶς καὶ
νὰ τὸ ἀναστηλώσῃ. Ἀξίζει καὶ εἶναι συμφέρον τοῦ καθενός,
Ἕλληνας ἢ μὴ, νὰ συμπαρασταθῇ στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Χαλκογραφία του έτους 1833 που φιλοτέχνησε εκ του φυσικού ο Βαυαρός Stackelberg με την λεξάντα (γαλλιστί)
"RUINE PYRAMIDALE PRÈS ARGOS" («έρειπιο πυραμίδος πλησίον του "Αργους»).

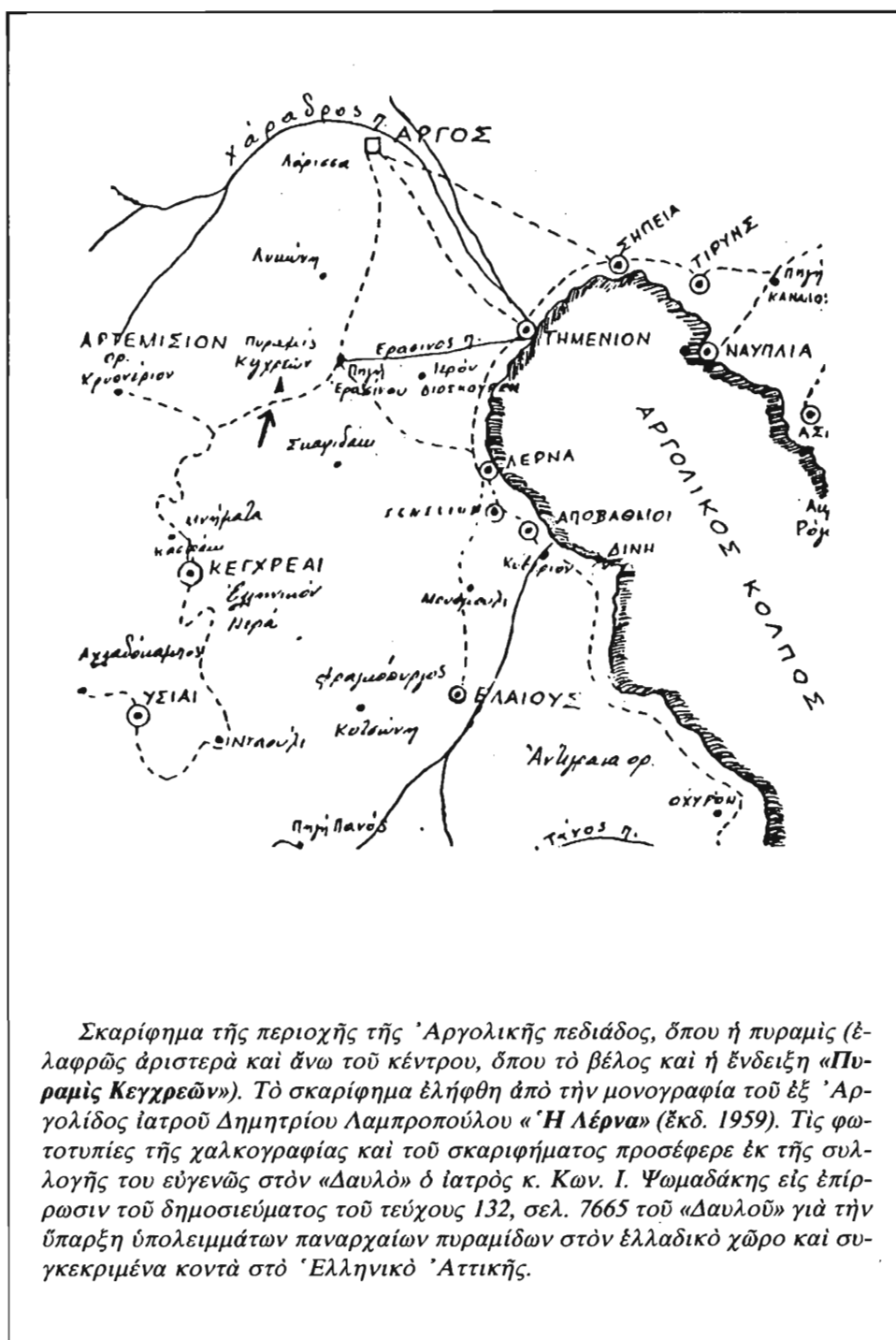
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΟΥ

‘Αποδείξεις προτεραιότητας τοῦ ‘Ελληνικοῦ πολιτισμοῦ ἔναντι τοῦ Αἰγυπτιακοῦ

“Αν ἀνατρέξῃ κανεῖς σέ νεώτερες ἢ σύγχρονες πηγές ἀναζητώντας πληροφορίες ἐπὶ παραδείγματι σχετικὲς μὲ τὸν Πυθαγόρα, θὰ συναντήσῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων μία σχεδὸν στερεότυπη παράγραφος, ἡ ὁποία ἀναφέρει, ὅτι τὶς γνώσεις του ἔλαβε στὴν Αἴγυπτο, καθὼς καὶ ὑπαινιγμοὺς σχετικὰ μὲ πληροφορίες, τὶς ὁποῖες θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ λάβῃ ἀπὸ τὴν Συρία. “Αν θελήσῃ ὁμως συναντήσῃ ἀποδείξεις, ὅτι οἱ ‘Ανατολικοὶ αὐτοὶ λαοὶ ἦσαν δημιουργοὶ τῶν γνώσεων τοῦ Πυθαγόρα ἢ τὰ ὀνόματα τῶν διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι, ὑποτίθεται, ὅτι τοῦ ἐδίδαξαν τὶς ἐκπληκτικὲς, μοναδικές, πρωτοποριακὲς γνώσεις ποὺ περιέχονται στὴν διδασκαλία του, θ’ ἀπογοητευθῇ πλήρως: δὲν θὰ εὑρῇ οὔτε μίαν ἀπόδειξιν, οὔτε ἕνα ὄνομα Αἰγυπτίου ἢ Συρίου σοφοῦ.

‘Απὸ τὸν πρῶτο συγγραφεὰ παγκοσμίου ἱστορίας, τὸν Διόδωρο Σικελιώτη (III, βιβλ. IV 72), πληροφοροῦμεθα ὅτι: *«‘Ωκεανοῦ καὶ Τηθύος, κατὰ τοὺς μύθους, ἐγένοντο παῖδες... ἐν οἷς ὑπάρξει Πηνειὸν καὶ ‘Ασωπὸν... ‘Ασωπὸς δ’ ἐν Φλιοῦντι κατοικήσας ἐγγίμε Μετώπην τὴν Λάδωνος, ἐξ ἧς ἐγένοντο δύο μὲν υἱοί, Πελασγὸς καὶ ‘Ισμηνός, θυγατέρες δὲ δώδεκα, Κόρκυρα καί... ἔτι δὲ Σινώπη... τῶν δὲ θυγατέρων Σινώπη μὲν ὑπὸ ‘Απόλλωνος ἀρπαγείσα ἀπηνέχθη πρὸς τοῦτον τὸν τόπον οὗ νῦν ἐστὶν ἡ ἀπ’ ἐκείνης ὀνομασθεῖσα πόλις Σινώπη, ἐκ δὲ ταύτης καὶ ‘Απόλλωνος γενόμενος υἱὸς Σύρος ἐβασίλευσε τῶν ἀπ’ ἐκείνου Σύρων ὀνομασθέντων»*. [‘Εκ τοῦ ‘Ωκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος κατὰ τὰς παραδόσεις ἐγεννήθησαν παιδιὰ... μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Πηνειὸς καὶ ὁ ‘Ασωπὸς... ὁ ‘Ασωπὸς κατοικήσας στὸν Φλιοῦντα συνεζεύχθη τὴν Μετώπην τοῦ Λάδωνος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησαν δύο μὲν υἱοί, ὁ Πελασγὸς καὶ ὁ ‘Ισμηνός, δώδεκα δὲ θυγατέρες, ἡ Κόρκυρα καί... ἀκόμα δὲ καὶ ἡ Σινώπη... ἀπὸ τῶν θυγατέρων ἡ Σινώπη ἀρπαγείσα ὑπὸ τοῦ ‘Απόλλωνος, μετεφέρθη εἰς τὸν τόπον ὅπου σήμερον ὑπάρχει ἡ πόλις Σινώπη, λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν τῆς ἀπὸ αὐτῆς (τὴν θυγατέρα), ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ τοῦ ‘Απόλλωνος ἐγεννήθη υἱὸς (ὀνόματι) Σύρος, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε εἰς τοὺς ὀνομασθέντες ἐξ αὐτοῦ Σύρους]. ‘Απὸ τὸ προηγηθὲν ἀπόσπασμα πληροφοροῦμεθα, ὅτι οἱ Σύροι ὀφείλουν στὸν υἱὸν τοῦ ‘Απόλλωνος καὶ τῆς Σινώπης ὄχι μόνον τὸ ὄνομά τους, ἀλλὰ καὶ τὴν δημιουργία τοῦ βασιλείου των. Γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ὁμως ἕνα βασίλειο, προϋποθέτει τουλάχιστον πολιτικὴ, στρατιωτικὴ, οἰκονομικὴ καὶ πολιτιστικὴ διάρθρωσις. “Ὅλ’ αὐτὰ ὁμως, ὅπως διαπιστώνουμε, ἔχουν καθαρὰ ‘Ελληνικὴ προέλευσις.

Θὰ μεταφέρω τώρα τὴν ἔρευνά μας στὴν Αἴγυπτο, διότι εἰς αὐτὴν ἀποδίδει ἡ ἐξουσία τὶς γνώσεις ποὺ ἔλαβαν ὄχι μόνον ὁ Πυθαγόρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ‘Ελληνες, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐφώτισαν τὸ Παγκόσμιον Πνεῦμα καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέφθησαν τὴν πάντοτε φίλῃ αὐτῇ χώρα. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τῆς Σάιδος μετὰ προθυμίας δίδουν ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες εἰς τὸν Σόλωνα. ‘Απόσπασμα αὐτῶν θὰ ἐξετάσουμε ἀπὸ τὸν «*Τίμαιον*» τοῦ Πλάτωνος (κεφ. Γ, σ 24): *«Ταύτην οὖν δὴ τότε ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς προτέρους ὑμᾶς διακοσμήσασα κατῴκισεν, ἐκλεξαμένη τὸν τόπον ἐν ᾧ γεγέννησθε, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὥρων ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα ὅτι φρονιμωτάτους ἄνδρας οἴσοι· ἅτε οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἡ θεὸς οὕσα τὸν προσφερεστάτους αὐτῇ μέλλοντα οἴσειν τόπον ἄν-*

Σκαρίφημα τῆς περιοχῆς τῆς Ἀργολικῆς πεδιάδος, ὅπου ἡ πυραμὶς (ἐλαφρῶς ἀριστερὰ καὶ ἄνω τοῦ κέντρου, ὅπου τὸ βέλος καὶ ἡ ἐνδειξη «Πυραμίδες Κεγχρεῶν»). Τὸ σκαρίφημα ἐλήφθη ἀπὸ τὴν μονογραφία τοῦ ἐξ Ἀργολίδος ἱατροῦ Δημητρίου Λαμπροπούλου «Ἡ Λέρνα» (ἐκδ. 1959). Τὶς φωτοτυπίες τῆς χαλκογραφίας καὶ τοῦ σκαριφήματος προσέφερε ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ εὐγενῶς στὸν «Δαυλὸ» ὁ ἱατρός κ. Κων. Ι. Ψωμαδάκης εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ δημοσιεύματος τοῦ τεύχους 132, σελ. 7665 τοῦ «Δαυλοῦ» γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ὑπολειμμάτων παναρχαίων πυραμίδων στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο καὶ συγκεκριμένα κοντὰ στὸ Ἑλληνικὸ Ἀττικῆς.

δρας, τοῦτον ἐκλεξαμένη πρῶτον κατῴκισεν. Ὁκεῖτε δὴ οὖν νόμοις τε τοιούτοις χρώμενοι καὶ ἔτι μᾶλλον εὐνομούμενοι πάση τε πάντας ἀνθρώπους ὑπερβεβληκότες ἀρετῇ, καθάπερ εἰκὸς γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας». [Ἡ θεὰ λοιπὸν (Ἀθηνᾶ) πρῶτους ἐσᾶς (τοὺς Ἀθηναίους) ἔθρεψε καὶ ἐξεπαίδευσε καὶ συνοίκισε τὴν πόλιν σας, ἐξέλεξε δὲ τὸν τόπον εἰς τὸν ὅποιον ἐγεννήθητε λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν της ὅτι τὸ ἐκεῖ ἐπικρατοῦν εὐκρατο κλίμα θὰ γεννοῦσε ἄνδρας νοημονεστάτους· ἐπειδὴ δὲ ἡ θεὰ εἶναι φιλοπόλεμος καὶ φιλόσοφος, ἐπέλεξε τὸν τόπον σας, διότι ἐγνώριζε, ὅτι ἐκεῖ θὰ ἐγεννῶντο ἄνδρες ἀντάξιοί της. Κατοικεῖτε λοιπὸν ἐσεῖς ἐκεῖ, ἔχοντες τοὺς καλύτερος νόμους καὶ ὑπερβαίνοντες σ' ὅλες τις ἀρετὲς τοὺς ὑπολοίπους ἀνθρώπους, πρᾶγμα φυσικόν, ἀφοῦ γεννηθήκατε καὶ ἐκπαιδευθήκατε ἀπὸ θεοῦς]. Ὁ Πλούταρχος στὸ ἔργο του «Περὶ Ἰσιδος καὶ Ὀσίριδος» ἀναφέρει: Εἰς τὸ ἐν Σάει ἄδυτον τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦν Ἰσιδα, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ: «Ἐγὼ εἰμί πᾶν τὸ γεγονός καὶ ὃν καὶ ἐσόμενον καὶ τὸν ἐμὸν πέπλον οὐδεὶς πω θνητὸς ἀπεκάλυπεν, ὃν ἐγὼ καρπὸν ἔτεκον ἥλιος ἐγένετο». Τὴν ἀνωτέρω Ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Πρόκλος. Ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀπόσπασμα ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς θεωροῦν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων ὄχι μόνον ἀνώτερο καὶ παλαιότερο ὄλων, ἀλλὰ καὶ προερχόμενον ἀπὸ θεοῦς. Στὸ δεύτερο ἀπόσπασμα ἐπιβεβαιώνεται ἡ ταύτισις τῆς Ἰσιδος μὲ τὴ θεὰ Ἀθηνᾶ, καθὼς καὶ ἡ ἐλληνικότης τῶν ριζῶν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ, πάντοτε σύμφωνα μὲ τὰ γραπτὰ ἀρχεῖα τῶν Αἰγυπτιακῶν ἱερατείων.

Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω: ὁ Αἴγυπτος καὶ ὁ Δαναὸς κατὰ τὴν μυθολογία-ἱστορία εἶναι τέκνα τοῦ Βῆλου, ἐγγονοὶ τοῦ Ἐπάφου, υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, κόρης τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργούς Ἰνάχου, υἱοῦ τοῦ Ὁκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἐπιπλέον κατὰ τὸν Διόδωρον τὸν Σικελιώτη (II βιβλ. III 74 σ. 328): «Τὸν δὲ δεύτερον (Διόνυσον) φασὶν ἐξ Ἰοῦς Ἰνάχου Διὶ γενόμενον βασιλεῦσαι μὲν τῆς Αἰγύπτου καταδεῖξαι δὲ τὰς τελετάς...». [Γιὰ τὸν δὲ δεύτερο (Διόνυσον) λέγουν, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Ἰὼ τοῦ Ἰνάχου καὶ τὸν Δία καὶ ἐβασίλευσε μὲν εἰς τὴν Αἴγυπτο, ἀπεκάλυψε δὲ τὰ μυστήρια (εἰς αὐτοῦς)...]. Συνεπῶς οἱ Αἰγύπτιοι ὀφείλουν καὶ τὴν ὀνομασία των ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν μυστηρίων σὲ δυναστεία Ἑλλήνων βασιλέων, ἡ ὁποία διέθετε ρίζες θεϊκές. Ἐκ τοῦ ἰδίου ἱστορικοῦ (βιβλ. I 45.1 σ. 158): «Μετὰ τοὺς θεοὺς τοῖνυν πρῶτόν φασι βασιλεῦσαι τῆς Αἰγύπτου Μηνᾶν καὶ καταδεῖξαι τοῖς λαοῖς θεοὺς τε σέβεσθαι καὶ θυσίας ἐπιτελεῖν...». [Μετὰ τοὺς θεοὺς λέγουν λοιπὸν, ὅτι ἐβασίλευσε εἰς τὴν Αἴγυπτο ὁ Μηνᾶς, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε εἰς τοὺς λαοὺς τοὺς θεοὺς νὰ σέβονται καὶ θυσίας νὰ προσφέρουν...]

Συνεχίζει (I 89.3 σ. 302): «Φασὶ δὲ τινες τῶν ἀρχαίων τινὰ βασιλέων τὸν προσαγορευόμενον Μηνᾶν, διωκόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν, καταφυγεῖν εἰς τὴν Μοίριδος καλουμένην λίμνην, ἔπειθ' ὑπὸ κροκοδείλου παραδόξως ἀναληφθέντα εἰς τὸ πέραν ἀπενεχθῆναι, τῆς δὲ σωτηρίας χάριν ἀποδιδόναι βουλόμενον τῷ ζῳῷ πόλιν κτίσαι πλησίον ὀνομάσαντα Κροκοδείλων, καταδεῖξαι δὲ καὶ τοῖς ἐγχωρίοις ὡς θεοὺς τιμᾶν ταῦτα καὶ τὴν λίμνην αὐτοῖς εἰς τροφήν ἀναθῆναι, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν τάφον ἐαυτῷ κατασκευάσας πυραμίδα τετράπλευρον ἐπιστήσαντα καὶ τὸν θαυμαζόμενον λαβύρινθον οἰκοδομῆσαι...». [Λέγουν δὲ μερικοὶ, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς κάποιος ὀνομαζόμενος Μηνᾶς, καταδιωκόμενος ἀπὸ τοὺς σκύλους του, κατέφυγε εἰς τὴν λίμνην, ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομα Μοίρις, κατόπιν σὺν ἀπὸ θαῦμα ἀναληφθεὶς ἀπὸ ἑνα κροκοδείλου διεπεραιώθη στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀνταποδώσῃ τὴν χάριν εἰς τὸ ζῶον, ἔκτισε πόλιν δίπλα στὴν λίμνη, τὴν ὁποία ὀνόμασε «τῶν Κροκοδείλων», ὑπέδειξε δὲ στοὺς ἐγχω-

ρίους νὰ τιμοῦν τὰ ζῶα ὡσὰν θεοὺς καὶ στὴν λίμνη των ν' ἀφήνουν ἐν εἵδει προσφορᾶς τροφή. Ἐδῶ δέ, ἀφοῦ κατεσκευάσε τὸν τάφο του, ἔκτισ' ἐπ' αὐτοῦ πυραμίδα τετράπλευρον καὶ οἰκοδόμησε καὶ τὸν θαυμαζόμενο λαβύρινθο].

Ἀποκαλύπτεται λοιπὸν ἀκόμα: Ἰον. Μετὰ τὴν πρώτη βασιλικὴ δυναστείαν, ἡ ὁποία εἶχε ρίζες Ἑλληνικὲς καὶ θεϊκὲς, ἀκολούθησε ἡ δυναστεία τῶν «θνητῶν» Μινῶων βασιλέων (Μηνᾶς), Κρητικῆς προελεύσεως, ἡ ὁποία καὶ ἐδίδαξε στοὺς Αἰγυπτίους νὰ σέβωνται, νὰ τιμοῦν τοὺς θεοὺς καὶ νὰ θυσιάσουν εἰς αὐτούς. 2ον. Συναντοῦμε τὴν πρώτη κατασκευὴ πυραμίδος εἰς τὸν Αἰγυπτιακὸ χῶρο. Ἄν γιὰ τοὺς κακόβουλους δὲν θεωρηθῇ αὕτη πρώτη, τότε ἡ προηγηθεῖσα αὐτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχη κατασκευασθῇ ἀπ' ὁποιονδήποτε ἄλλον πλὴν τῶν Ἑλλήνων, ἀφοῦ, ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν προηγηθέντων ἀποσπασμάτων, ἀπὸ ἰδρύσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κράτους μέχρι καὶ τοῦ μνημονευομένου Μηνᾶ οἱ βασιλεῖς ἀνῆκαν συνεχῶς στὸ Ἑλληνικὸ γένος. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν λαβύρινθο, τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλληνικότης δὲν ἔχει ἀμφισβητηθῇ ἀκόμα, ὁ ἐκφραζόμενος θαυμασμὸς γι' αὐτόν, καὶ ὅχι γιὰ τὴν πυραμίδα, μᾶς ὁδηγεῖ στὴν σκέψη ὅτι αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ ἦταν ἀνώτερος σὰν ἔργο ἀπὸ τὶς πυραμίδες. Ἰσως γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν κατέστρεψαν τὸν λαβύρινθο καὶ ὅχι τὶς πυραμίδες. (Γιὰ τὶς Ἑλληνικὲς πυραμίδες ἀνατρέξατε στὸ τεῦχος 132 τοῦ «Δαυλοῦ»).

Στὸν «Τίμαιο» καὶ πάλι ὁ Πλάτων μᾶς δίδει τὴν συνέχεια (23 c): «*Ἦν γὰρ δὴ ποτε, ὃ Σόλων, ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορὰν ὕδασιν ἢ νῦν Ἀθηναίων οὔσα πόλις ἀρίστη πρὸς τε τὸν πόλεμον καὶ κατὰ πάντα εὐνομωτάτη διαφερόντως· ἡ κάλλιστα ἔργα καὶ πολιτεῖαι γενέσθαι λέγονται κάλλιστα πασῶν, ὁπόσων νῦν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοὴν παρεδεξάμεθα*». [Διότι λοιπὸν κάποτε, Σόλων, πρὶν ἀπὸ τὴν τεράστια καταστροφὴ ἐκ τῶν ὑδάτων, ἡ σημερινὴ πόλις τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρξε ἀρίστη στὸν πόλεμον καὶ γενικὰ ἦταν τέλεια στὴν διακυβέρνησί της. Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἀναφέρεται, ὅτι ἐγίναν τὰ κάλλιστα ἔργα καὶ διεμορφώθησαν ἄριστα πολιτεύματα, ἀπ' ὅσα ἡμεῖς ἔχουμε ἀκούσει ὅτι ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς γῆς]. Ἡ μεγίστη λοιπὸν καταστροφὴ ἐκ τῶν ὑδάτων (κατακλυσμὸς; καταποντισμὸς τῆς Αἰγίδος ἢ τῆς Ἀτλαντίδος;) ἐγίνε ἀφορμὴ νὰ ὑποστῇ ὁ εὐρύτερος Ἑλλαδικὸς χῶρος τὶς τρομακτικὲς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ταυτοχρόνως δὲ νὰ καταστραφῇ πλήρως ἡ λαμπρὰ πόλις τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ συμβᾶν αὐτὸ σηματοδοτεῖ ἄλλη μία διακοπὴ τῆς ἀνοδικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ὅμως τὰ ὑπολείμματα τῆς φυλῆς, ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἀνέλαβαν ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἀνεζήτησαν καὶ πάλι τὴν πνευματικὴν τους κληρονομίαν. Μέρος αὐτῆς διεσώθη στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο («*Θεογονία*», «*Ἡοῖαι*»), ὁ μεγαλύτερος πάντως ὄγκος διεσώθη στὰ Αἰγυπτιακὰ ἀρχεῖα, διότι: Ἰον διέφυγαν τῆς καταστροφῆς καὶ 2ον τὸ ξηρὸ κλίμα ποῦ διαθέτει ἡ χώρα ἐβοήθησε, ὥστε νὰ διατηρηθοῦν τὰ εὐπαθῆ ὑλικά τῆς γραφῆς (πάπυρος, διφθέρες, λεπτότατες ξύλινες σανίδες κ.λπ.).

Ἄς ἀναζητήσουμε τώρα, πάντα μέσ' ἀπὸ κείμενα αὐθεντικά, τὴν σχέσιν τῶν προγόνων μας μετὰ τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τῆς Αἰγύπτου: Εἰς τὸν «Τίμαιο» τοῦ Πλάτωνος (κεφ. Γ 23 d): «*Τὸν οὖν ἱερέα φάναι· φθόνος οὐδεῖς, ὃ Σόλων, ἀλλὰ σοῦ τε ἔνεκα ἔρῳ καὶ τῆς πόλεως ὑμῶν, μάλιστα δὲ τῆς θεοῦ χάριν, ἡ τὴν τε ὑμετέραν καὶ τήνδε ἔλαχε καὶ ἔθρεψε καὶ ἐπαίδευσε, προτέραν μὲν τὴν παρ' ὑμῖν ἔτεσι χιλίοις... πολλὰ μὲν οὖν ὑμῶν καὶ μεγάλα ἔργα τῆς πόλεως τῇδε γεγραμμένα θαυμάζεται, πάντων γε μὴν ἐν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ· λέγει γὰρ τὰ γεγραμμένα, ὅσῃν ἡ πόλις ὑμῶν ἔπαυσε ποτε δύναμιν ὕβρει πορευομένην ἅμα ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπῃν καὶ Ἀσίαν, ἔξωθεν ὀρμηθεῖσαν ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους... κρατήσασα μὲν τῶν ἐπιόντων τρόπαια ἔστησε, τοὺς δὲ μήπω δεδουμένους διεκώλυσε δουλωθῆναι, τοὺς δ' ἄλλους, ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὄρων Ἡρακλείων, ἀφθό-*

νωσ ἀπαντας ἤλευθέρωσεν». [Τοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ ἱερέας: χωρὶς κανένα φθόνο θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ, Σόλων, πρὸς χάριν σου καὶ πρὸς χάριν τῆς πόλεώς σας, πρὸ πάντων δὲ πρὸς χάριν τῆς θεᾶς (Ἀθηνᾶς), ἡ ὁποία ἀναλαβοῦσα καὶ τὴν ἰδική σας καὶ τὴν ἰδική μας χώρα ἀνέθρεψε καὶ ἐπαίδευσε (αὐτές), πρώτη ὅμως τὴν ἰδική σας, χίλια χρόνια πρὶν (ἀπὸ τὴν ἰδική μας)... βάσει τῶν γραπτῶν (ἀρχείων)· γιὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔργα θαυμάζεται ἡ πόλις σας, γιὰ ἓνα ξεχωρίζει ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρετή· σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ γραμμένα (ἀναφέρεται) τὸ πόσο (μεγάλῃ) ἐχθρική δύναμι κατάφερε ν' ἀποκρούσῃ (ἡ πόλις σας). Αὕτῃ (ἡ δύναμι), ἀφοῦ ἐξόρμησε ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, εἰσέβαλε μὲ ἀλαζονία ταυτόχρονα στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀσία ...κατανικήσασα δὲ (ἡ πόλις σας) τοὺς ἐπιδρομείς, ἔστησε τρόπαια καὶ ἐμπόδισε νὰ κατακτηθοῦν ὅσοι δὲν εἶχαν ὑποδουλωθῇ, ἀπελευθέρωσε δὲ χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκόμεθα (ὑπόδουλοι) μέσα ἀπὸ τίς στήλες τοῦ Ἡρακλέους (Γιβραλτάρ)].

Συναντοῦμε ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἓνα προσδιορισμὸ τοῦ χρόνου (χίλια ἔτη), μὲ τὸν ὁποῖο προηγήθησαν οἱ πρόγονοί μας τῶν Αἰγυπτίων (πιθανὸν νὰ ὑπονοοῦνται πάρα πολλὰ, «ἀμέτρητα»: μὲ τὴν ἴδια ἔννοια λέγεται τὸ «χίλια χρόνια» καὶ σήμερα). Ἀκόμα σ' αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀποδεικνύεται ἀδιαμφισβήτητα ἡ εὐγνωμοσύνη ποῦ ἔτρεφε ἡ πνευματικὴ ἡγεσία τῆς Αἰγύπτου πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἰδρυτὰς τοῦ κράτους τῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐχάρισαν καὶ τὸ πνευματικὸ φῶς καὶ τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τοὺς Ἀτλάντιους κατακτητὰς, πάντοτε ἄνευ ἀνταλλαγμάτων. Γιὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους οἱ Αἰγύπτιοι προστάτευαν μὲ κάθε τρόπο τὸν πνευματικὸν αὐτὸν θησαυρὸ καὶ ἀπὸ τὴν φθορὰ τοῦ χρόνου καὶ ἀπὸ τοὺς βέβηλους βαρβάρους. Ἀντιθέτως ὁ θησαυρὸς αὐτὸς ἦταν πάντοτε στὴ διάθεσι τῶν Ἑλλήνων ἀπογόνων τῶν εὐεργετῶν τους, οἱ ὅποιοι εἶχαν χάσει τὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας μας, λόγῳ τῆς μετεωρολογικῆς ἢ γεωλογικῆς καταστροφῆς ποῦ ἐπληξε τὸν μητροπολιτικὸ ἑλληνικὸ χῶρο.

Τέλος στὸ «Περὶ Σωκράτους δαιμόνιον» τοῦ Πλουτάρχου (578-579) ἀναφέρεται, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγισίλαος ἀνεκάλυψε στὴν Ἀλῖαρτο τὸν τάφο τῆς Ἀλκμήνης, τῆς μητέρας τοῦ Ἡρακλέους, ὅπου μεταξὺ τῶν ἀφιερωμάτων ἀνευρέθη «πίναξ χαλκοῦς ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια γινῶναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδὲν παρῆιχε, καίπερ ἐκφανέντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυνθέντος, ἀλλ' ἰδίως τις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων ἐμφερέστατος Αἰγυπτίοις» [χάλκινος πίναξ, ὁ ὁποῖος εἶχε γράμματα θαυμαστὰ λόγῳ τῆς ἀρχαιότητάς των, κανεὶς ὅμως δὲν κατάφερε νὰ τὰ κατανοήσῃ, ἔστω κι ἂν ὕστερα ἀπὸ καλὸ πλύσιμο ἐγίναν εὐδιάκριτα, ὁ χαρακτήρας των ὅμως ἦταν ἰδιόμορφος καὶ βαρβαρικὸς, ὁμοιάζων πολὺ πρὸς τὸν Αἰγυπτιακὸ (χαρακτήρα)]. Τότε ὁ Ἀγισίλαος, ἔστειλε τὸν Ἀγητορίδη, στὴν Αἴγυπτο. Κατ' ἐντολὴν τοῦ Αἰγυπτίου βασιλέως, φίλου τοῦ Ἀγισιλάου, ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τῆς Μέμφιδος Χόνουφισ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες παρέβαλλε τοὺς χαρακτήρες τοῦ κειμένου μὲ τὰ ἀρχαῖα βιβλία, ἕως ὅτου καταφέρει νὰ τὸ ἐρμηνεύσῃ.

Συμπέρασμα: 1ον Καὶ στὴν περίπτωσι αὕτῃ κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλεύοντος τ' ἀρχεῖα εἶναι στὴν διάθεσι τοῦ Ἕλληνο ἀπεσταλμένου, ὁ δὲ ἱερεὺς, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ, ἐρευνᾷ ἀόκνως ἐπὶ τριήμερον. 2ον Ὁ τύπος τῆς ἄγνωστης στοὺς Σπαρτιάτες γραφῆς ἀναγνωρίζεται ὡς «βαρβαρικὸς ὁμοιάζων πρὸς τὰ Αἰγυπτιακά». Ἀπὸ τὴν φράσι αὕτῃ ἀποδεικνύεται, ὅτι καὶ τὰ Αἰγυπτιακά συγκατελέγοντο στὶς «ἐκβαρβαρισμένες» γλώσσες. Καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι, ἔστω κι ἂν οἱ Αἰγύπτιοι διατηροῦσαν μονίμως ὡς παρακαταθήκη τίς γνώσεις τῶν Ἑλλήνων, οὐδέποτε ἀνῆλθαν στὸ ὕψος αὐτῶν. Καὶ δὲν μπόρεσαν οὔτε τὴν πανάρχαια

γραφή, πού είχαν λάβει ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, νὰ ἐξελίξουν. Ἀπόδειξι ἀποτελοῦν τὰ λόγια τοῦ Δημοκρίτου (Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, *Στρωματεῖς* 1, 15, 69): «*Τάδε λέγει Δημοκρίτος. Ἐγὼ δὲ τῶν κατ' ἑμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπληνῶσά μιν ἱστορέων τὰ μήκιστα καὶ ἀέρας τε καὶ νέας πλείστας εἶδον καὶ λογίων ἀνδρῶν πλείστον ἐπήκουσα καὶ γραμμάτων συνθέσιος μετ' ἀποδείξεως οὐδεὶς κέ με παρήλλαξεν οὐδ' οἱ Αἰγυπτίων καλεόμεναι Ἀρπεδονάπται*». [Αὐτὰ λέγει ὁ Δημοκρίτος: Ἐγὼ δὲ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μου περιηγήθηκα τίς περισσότερες περιοχὲς καὶ ἔκανα μακρότατες ἔρευνες καὶ πάρα πολλές κλιματολογικὲς καὶ γεωγραφικὲς παρατηρήσεις, ἀκόμα ἄκουσα μεγάλο ἀριθμὸ μορφωμένων ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὴν σύνθεσι γραμμῶν ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδείξεως, κανεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν εὗρεθῇ ἀνώτερός μου, οὔτε ἀκόμα καὶ ἀπὸ αὐτοῦ πού οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦν Ἀρπεδονάπτας].

Νὰ λοιπὸν γιατί παραμένουν πάντοτε ἀνώνυμοι ὅλοι αὐτοί, πού ὑποτίθεται ὅτι «ἐδίδαξαν» τίς γνώσεις στοὺς σοφοὺς καὶ μῦστες προγόνους μας. Οὔτε στὴν Αἴγυπτο οὔτε στὸν ὑπόλοιπο κόσμον δὲν κατάφερε ποτὲ ἡ ἐξ-ουσία ν' ἀνακαλύψῃ μαθηματικὰ καὶ φιλοσοφικὰ ἐπώνυμα πνεύματα ἀντίστοιχα τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ Εὐκλείδου κ.λπ. Ὁ φθόνος κατευθύνεται πάντοτε πρὸς τοὺς καθ' οἷονδῆποτε τρόπον ἀνωτέρους, ποτὲ πρὸς κατωτέρους. Νὰ γιατί παντοῦ εὐρίσκονται ἀνθρωποὶ, οἱ ὅποιοι ἀναλάνουν τὴν ζωὴ τους προσπαθώντας νὰ παραπληροφορήσουν, νὰ παραχαράξουν τὴν πραγματικὴ, τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν — τὴν ὅποια οἱ ἴδιοι δὲν διαθέτουν —, πρόθυμοι νὰ καταστρέψουν κάθε τι Ἑλληνικόν, πολλοὶ δὲ περισσότεροι εἶναι πρόθυμοι μέσα στὴν ἄγνοιά τους νὰ τοὺς πιστέψουν — δυστυχῶς μεταξὺ αὐτῶν καὶ Ἕλληνες. Μήπως σήμερον οἱ Ἕλληνες ἀναζητητὲς τῆς πνευματικῆς τῶν κληρονομιάς δὲν πράττουν ὅ,τι καὶ οἱ πρόγονοί τους, ὅταν ἀναζητοῦν σὲ ξένους ἐκδοτικούς οἴκους τὰ συγγράμματα τῶν προγόνων τους (!), χωρὶς αὐτὸ βέβαια νὰ σημαίνει ὅτι παίρνουμε καὶ τὴν σοφίαν τῶν ξένων... Ὅλη αὐτὴ ὁμῶς ἡ πνευματικὴ ἔνδεια, ἡ ἔλλειψις διαχρονικῶν ἀξιῶν καὶ οἱ ποικίλες ἀπαιτήσεις τῶν διαφόρων σημερινῶν νεοβαρβάρων ὀφείλονται στὸ νεοελληνικὸ κράτος, τὸ ὅποιο ποτὲ δὲν «καταδέχτηκε» νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἑκδοσὶ καὶ τὴν διάδοσιν τῆς πνευματικῆς μας κληρονομιάς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ Γ. ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

Ἐξάρτηση

Κι' ἀπόψε τὴ μνήμη Σου
στὴν ἱερὴ βαλανιδιὰ νὰ φέρῃς,
καὶ τὰ μαλλιά Σου
στὸ πρόσωπο τῆς νύχτας νὰ ριχτοῦνε,
κι' ἀνάαφρη ἔκσταση
νὰ περνιασθῇ τὸ κορμί Σου.
Θεῖα σιγὴ ἄς ὑψώνουνε τὰ χέρια Σου
στὴν ἄδοξην ἱεροτελεστίαν
κι' ὁ πάνσεπτος Δρυῖδης τ' ὄνειρό Σου
ἄς βάψῃ κόκκινο βαθύ.
Ὅσμη, πού τῆς θεᾶς τὸ χνῶτο ἐξημερώνει,
ν' ἀναδυθῇ ἀπ' τὴ σάρκα Σου·

πού δὲν τὴ μόλεψε φαλλός,
πού δὲν τὴν ἔσπειρε ἡ σιγὴ τοῦ σκοταδιοῦ.
Ἀνάγιχτο ὄνειρο! Δίχως Ἑσένα
οἱ θεοὶ βυθίζονται στὴν ἄπατη ἄβυσσο.
Τοὺς τρώει ὁ θάνατος
καὶ τοὺς σκευρώνει ἡ δίψα.
Δίχως Ἑσένα, Κόρη ἀμόλυντη
κι' ἄσπιλο Φῶς τοῦ μυστηρίου, θολό,
οἱ θεοὶ πεθαίνουν
κάτω ἀπ' τὸν ἴδιον ἴσκιο,
π' ἀναγεννιοῦνται.
Τὸν ἴσκιο τῆς ἱερῆς βαλανιδιάς...

Ἰσραελληνικά

«Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τοὺς νόμους ἢ τοὺς προφῆτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι ἀλλὰ πληρῶσαι» (Ματθαῖος Ε 17).

Σήμερα οἱ εἰδωλολάτρες "Ἕλληνες θέλουν, λέει, νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ Μεσσιανισμός εἶναι δική μας, τοῦ περιούσιου λαοῦ, ἐπινόηση καὶ ὅτι ὁ ἐρχομός του σήμανε καὶ τὸ τέλος τῆς δικῆς τους εἰδωλολατρικῆς αὐτοκρατορίας τοῦ αἵσχους καὶ τῆς παρακμῆς. Μὰ ποιοὶ ἦταν τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ "Ἕλληνες, ποὺ θὰ ἐδικαιοῦντο νὰ μονοπωλήσουν τὸν Μεσσιανισμό μας; Θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ μιλήσει γιὰ πρωτεῖα ἕνας λαός, ὁ ἀρχαιοελληνικός, μὲ ἕνα τόσο μεγάλο ποσοστὸ ἀγγραμματοσύνης καὶ βλακειᾶς καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν εὐνοία τῶν υἱῶν τοῦ Δαβὶδ;

Ἰσχυρίζονται ἀκόμα, ὅτι τὰ Εὐαγγέλια γράφτηκαν στὴν μιὰρὴ τους γλῶσσα. Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν πιστεύω νὰ δίνετε βάσεις στὶς διαδόσεις, ποὺ μιλᾶνε γιὰ οἰκουμένηκότητα τῆς ἐλληνικῆς γλῶσσης στὰ χρόνια τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ; Μυθεύματα. Θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ γραφτεῖ ἡ ἱστορία ἐνὸς γνήσιου τέκνου τοῦ Ἰσραὴλ σ' αὐτὴ τὴν βάρβαρη γλῶσσα; Πῶς θὰ γινόταν ἀντιληπτὰ τὰ διδάγματά του καλύτερα, ἂν δὲν ἦταν γραμμένα στὴν ὑπέροχη ἐβραϊκὴ μας γλῶσσα; Ὁχι. Οἱ "Ἕλληνες δὲν εἶχαν προσφέρει σχεδὸν τίποτε μέχρι τότε στὸν κόσμον σὲ σύγκριση μ' ἐμᾶς τοὺς περιούσιους.

Ἐμεῖς πλημμυρίσαμε τὴν οἰκουμένη μὲ τὰ θαυμαστά μας ἔργα τέχνης, ποὺ μέχρι σήμερα παραμένουν ἀξεπέραστα, ὅπως ἐκεῖνα τοῦ Πραξιτέλγκολντ, τοῦ Φειδία-μπεργκ, ἀνακαλύψαμε τὴν δημοκρατία (στὴν γλῶσσα μας «χάβρα»), τὴν φιλοσοφία μὲ τὸν Πλατωνᾶ, τὴν ἱστορικὴ ἐπιστήμη μὲ τὸν Ἡροδοτοστάιν καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἱατρικὴ μὲ τὸν Μπενσκληπιό, τὴν κωμωδία μὲ τὸν Ἀριστοφάνη, τὴν λογικὴ μὲ τὸν Μπέν-Αριστοτ-Ἐλ, τὴν Γεωμετρίαν μὲ τὸν Ἐλ-Εὐκλίντ, τὴν τραγωδία μὲ τὸν Ἑσχυλοστάιν... Γνήσια τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ θὰ δόξαζαν γιὰ πάντα τὸ ὄνομα τῆς Σιών. Θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ ἐπιλέξει ὁ Ἰεχωβάς ἄλλου λαοῦ ὑψηλότερου πνευματικοῦ ἐπιπέδου, γιὰ νὰ στείλῃ τὸν Μεσσία του;

Αὐτοὶ ἀπομονωμένοι στὶς ἐρήμους τῆς Ἀθήνας, τῆς Σπάρτης καὶ στ' ἄλλα χωριονάκια τους, περιπλανώμενοι βουκόλοι, ρακένδυτοι, οἱ μισοὶ νὰ πάσχουν ἀπὸ δερματικὲς νόσους, ἀνῆμποροι νὰ θεραπευτοῦν (βλέπετε δὲν εἶχαν τὸν Μπενσκληπιό) καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ νὰ ἔχουν χαθεῖ μέσα στὴν ἔρημο καὶ νὰ κάνουν 40 χρόνια γιὰ νὰ βροῦν τελικὰ τὸν ὁδὸ καὶ νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτὴν καὶ νὰ φτάσουν στὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, ὅπως τοὺς ὀρίζαν τὰ ἱερὰ τους βιβλία, τί θὰ μπορούσαν νὰ προσφέρουν στὸ θεόπνευστο ἔργο τοῦ Μεσσιανισμοῦ. Βέβαια ἀργότερα προσπάθησαν νὰ παρουσιάσουν αὐτὸ τὸ βιβλίον τους τὸ γεμάτο ἀνακρίβειες, μίσος, αἰμομιζίες, μαστροπίες καὶ φανατισμὸ ὡς δικό μας δημιούργημα.

Μὰ ἦταν ποτὲ δυνατόν; Θὰ μπορούσε ἕνας λαός σὰν τὸν δικό μας, τὸν Ἑβραϊκό, ποὺ ἀπεχθάνεται τὸ ψέμα, τὴν ὑποκρισία, τὸν φανατισμὸ, τὸ χρῆμα καὶ τὴν κακία, νὰ δημιουργήσει ποτὲ ἕνα τέτοιο βδέλυγμα; Θὰ μπορούσε ποτὲ ἕνας λαός τόσο προοδευτικός, ποὺ ἔδινε τόσο ὑψηλὴ θέση στὴν γυναῖκα, νὰ γράψῃ τέτοιο βιβλίον; Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἐπλάσε τελευταία, ἀφοῦ πλέον εἶχε δημιουργήσει καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κτήνη ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁχι, δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ τὴν μειώσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπ' τὴν ἁμαρτία, ἂν καὶ δὲν τὸ πέτυχε, καὶ δυστυχῶς ἡ γυναῖκα Εὐὰ ἐγίνε ἀπὸ τότε συνώνυμο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ποὺ οἱ ἄνθρωποι κουβαλᾶνε ἀπ' τὴν γέννησή τους. Ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Ὁ πειρασμός.

Στὴν Ἑλλάδα οἱ εἰδωλολάτρες ἁμαρτωλοὶ πίστευαν σὲ 6 θεοὺς καὶ σὲ 6 θεοὺς ἀποδεικνύοντας ἔτσι σὲ πόσο χαμηλὸ ἐπίπεδο τοποθετοῦσαν τὴν γυναῖκα (χωρὶς νὰ ὑπολογίζουμε καὶ τὸ πλῆθος τῶν κατωτέρων γυναικείων θεοτήτων). Ἐπίσης εἶχαν καὶ γυναικεῖς ἱερεῖες. Τὴν ἐξαντλοῦσαν μὲ τὸ νὰ παίρνει ἀποφάσεις καὶ νὰ καθορίζει τὶς τύχες τοῦ κόσμου. Ἐνῶ ἐμεῖς τὴν ξεκουράσαμε. Πατὴρ, υἱὸς καὶ ἅγιον πνεῦμα. Καὶ ἄσε τὶς γυναῖκες νὰ γεννᾶνε καὶ νὰ παίζουν μὲ τὰ παιδάκια καὶ τὰ μῆλα. Τὴν εὐτυχία μεγαλύτερη μπορούν νὰ προσδοκοῦν;

Ὅσο γιὰ θυσίες, μὴν νομίζετε ὅτι θυσιάσαμε σὲ κανένα ἄλλο θεό. Μόνο στὸν δικό μας, τὸν Ἰεχωβά. Ἐ, αὐτὸ κι ἂν δὲν εἶναι ἀνωτερότητα. Μήπως μᾶς περάσατε γιὰ τίποτα εἰδωλολάτρες; Αὐτὰ τὰ κατσίκια, τὰ ἀρνιά καὶ τὰ βόδια τὰ σφάζαμε μόνο

στό όνομα τοῦ ὕψιστου. Ἡμαστέ μονοθεϊστές, πῶς νά τὸ κάνουμε; Δέν μπορεῖτε νά μᾶς συγγέετε μέ τοὺς βάρβαρους καί ξυπόλυτους Ἑλλήνες, πού, όταν τοὺς ἄφησε γιά λίγο ὁ πνευματικός τους ἡγέτης, ὁ Μωϋσικλῆς, στίς ἐρήμους τῆς Ἀθήνας (ἀγονη περιοχή τῆς Ἰσραελλάδος), προκειμένου νά πάρει τίς θεῖες ἐντολές ἀπ' τὸν Διεχωβᾶ, ἄρχισαν νά κατασκευάζουν ὁμοιώματα κριαριῶν καί νά τὰ λατρεύουν. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀκλόνητη τὴν πίστη μας στὴν λατρεία τοῦ ἐνός θεοῦ. Ἀλίμονο ἂν τοὺς μοιάσουμε.

Ὅσο γιὰ τοὺς δούλους, μὴν πιστεύετε καί πάλι τὰ παραμύθια πού οἱ Ἑλλήνες κατασκεύασαν μετέπειτα, ὅτι τάχα τὸν Ἰακώβ τὸν πούλησαν σὰν δοῦλο τὰ ἀδελφία του. Ἡ ὅτι, ἐὰν ἓνα βόδι σκοτώσει ἄνθρωπο, πρέπει νά θανατωθῇ ὁ ἰδιοκτήτης του, ἀλλὰ ἐὰν σκοτώσει δοῦλο, τότε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ βοδιοῦ πρέπει νά πληρώσει στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ δούλου 30 σίκλους ἀργυρίου. Συκοφαντίες. Ἦταν ὅλα διαδόσεις τῶν εἰδωλολατρῶν Ἑλλήνων, πού καταπίεζαν οἰκτρὰ τοὺς δικούς τους δούλους καί τοὺς βασάνιζαν δίνοντάς τους τὸ δικαίωμα νά δουλεύουν καί ν' ἀποκτοῦν χρήματα ἐκτός τῆς κανονικῆς τους ὑπηρεσίας, ἀφήνοντάς τους νά παίρνουν μέρος στίς θρησκευτικές τελετές, ἐμπιστευόμενοι τὰ παιδιά τους σ' αὐτοὺς γιὰ νά τὰ διαπαιδαγωγήσουν, ἀφήνοντάς τους τὸν οἰκονομικὸ καί ἀστυνομικὸ ἔλεγχο τῆς ἀγορᾶς, δίνοντάς τους τὴν εὐκαιρία νά γίνουν οἱ πρῶτοι τραπεζίτες καί φορτῶνόντας τους εὐθύνες, παραχωρώντας τους κτήματα γιὰ νά ζήσουν αὐτοὶ μέ τίς οἰκογένειές τους, καί ἄλλα τέτοια πολλὰ βάνασα μέτρα πού θέσπισαν ἐναντίον τους ὀνομάζοντες τους «οἰκέτες», ἱερὰ πρόσωπα τοῦ οἴκου καί τῆς οἰκογένειας. Καταπίεση, ἐκμετάλλευση, τρομοκρατία.

Ἀλλὰ ἐμεῖς ἀκόμα κι αὐτὸν τὸν λόγο τοῦ Ἰεχωβᾶ ἐξελίξαμε καί τοὺς κάναμε δούλους τᾶρα δούλους Θεοῦ. Καταργήσαμε τὴν νομικὴ δουλεία τῶν εἰδωλολατρῶν καί τοὺς κάναμε δούλους Θεοῦ θεληματικά, δούλους οἰκονομικά, δούλους πολιτικά, δούλους πνευματικά καί ἰδεολογικά. Ἡ οἰκουμένη τῶν δουλοπάροικων, ἀλλὰ προσέξτε: τοῦ Θεοῦ. Εὐλογημένο νᾶναι τὸ ὄνομά του, πού ἔσωσε τοὺς ἔτσι κι ἀλλιῶς ἁμαρτωλοὺς καί ἀπὸ ἀπλοὺς δούλους πού θὰ ἦταν, τοὺς ἔκανε δούλους μέ ἀμόλυβδη. Αὐτὸ κι ἂν δὲν εἶναι πρόδος καί ἐξέλιξη. Καί πιστοὶ στό γράμμα τοῦ νόμου, βαδίζοντας πάνω στὰ χνάρια τοῦ Μωϋσῆ καί τοῦ Ἀβραάμ, τελικὰ θὰ ἐπιτύχουμε τὸν σκοπό: Θὰ σβήσουμε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς τὴν ἑλληνικὴ σκέψη καί πνεῦμα, πού χωρὶς βάσεις τὴν ἀρχαία φιλοσοφοθησκευτικὴ κληρονομιά του, παιδί χωρὶς πατέρα, ἀλλὰ μέ τὸν πατριῶ τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, πού τοῦ ἐπιβάλαμε, θὰ καταρρεῦσει σὰν χάρτινος πύργος κάτω ἀπ' τὰ συντονισμένα χτυπήματά μας.

Μιά ἀνατριχιαστικὴ σκέψη ξάφνου σὰν ἐφιάλτης ἦρθε νά ταραξεί τὸ σκεπτικὸ μας: Ἄν ὅμως τελικὰ τὸ καταλάβουν; Ἄν, λέω ἂν, ἀνακαλύψουν ὅτι ὁ Μεσσίας δὲν ἔγινε ἀποδεκτὸς ἀπὸ μᾶς, γιατί σὲ ἀντίθετη περίπτωσι κανένας ἀπ' τοὺς ὑπολοιποὺς λαοὺς τῆς ὑψηλίου δὲν θὰ πίστευε σ' αὐτὸν πού οὐσιαστικά διέδιδε τίς δικές μας ιδέες καί ἐξυπηρετοῦσε τὰ δικά μας σχέδια, πού ὑπῆρχε μόνο στίς δικές μας γραφές καί κανένας ἄλλος δὲν τὸν περίμενε, τότε τί θὰ συμβεῖ; Ἄν ἀνακαλύψουν ὅτι ἡ δική μας ἄρνησι ἀποδοχῆς του ταυτόχρονα μᾶς παρείχε καί τὸ ἄλλοθι πού χρειάζομασταν γιὰ τὴν ἀκώλυτη διάδοσι τῆς δουλικότητος καί τῆς ἀμάθειας σὲ παγκόσμιον ἐπίπεδο καί πού μᾶς ἀνοίξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν τελικὴ μας ἐπικράτησι μέσα ἀπ' τὴν ἰσοπέδωσι, μίζεροποίησι καί ἀλογία τῶν ὑπολοίπων κοινωνιῶν, τότε καί πάλι τί θὰ συμβεῖ;

Ἐδιώξαμε βιαστικά αὐτὸν τὸν φρικτὸ ἐφιάλτη ἀπ' τὸ μυαλό μας καί μῆκαμε στὴν συναγωγή, γιὰ νά εὐχαριστήσουμε τὸν ὕψιστο. Μακάρι νά μὴν φτάσει ποτὲ ἡ κεῖνὴ ἡ μέρα. Μακάρι νά μὴν ξυπνήσουν ποτὲ ἀπ' τὸν λήθαργο πού τοὺς ἔχομε ρίξει.

Νέμεσις

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Πιλᾶτος, Χριστὸς καὶ Ἑβραῖοι

Πολὺ ἐνῶρίς στὸ σχολεῖο πληροφορούμεθα τὴν δραματικὴ συνάντησι τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸν Πόντιο Πιλᾶτο. Ἡ σκηνὴ ποὺ ὁ Πιλᾶτος ἐνίψε τὰς χεῖρας του εἶναι τόσο «κλασσικὴ», ὥστε κατέληξε τὸ «*νίπτω τὰς χεῖρας μου*» νὰ σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχω εὐθύνῃ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ. Πέρα ὅμως ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ ὑπάρχει καὶ ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης. Ὁ Πιλᾶτος διωρίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου 5ος ἐπίτροπος τῆς Ἰουδαίας. Οὐσιαστικῶς ἐπρόκειτο περὶ στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ διοικητοῦ μὲ ἀποστολὴν, νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν «ρωμαϊκὴ εἰρήνη» (*Pax Romana*). Καθῆκον του ἦτο ἡ τάξις καὶ ἡ τήρησις τῶν ρωμαϊκῶν νόμων, ποὺ ἐξασφάλιζαν τὴν κυριαρχίαν τῆς Ρώμης. Τὴν ἀποστολὴν τοῦ αὐτοῦ ὁ Πιλᾶτος τὴν ἔφερε εἰς πέρας μὲ ἐπιτυχίαν. Ἐπιδεικτικῶς κατεφρόνει τοὺς ὑποδούλους τοῦ ἑβραίου καὶ ὁσάκις τοῦ ἐδημιουργοῦν προβλήματα, τοὺς ἐπεβάλλετο διὰ τῆς βίας καὶ μὲ σφαγὰς πρὸς παραδειγματισμόν.

Τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια τῆς *Καينῆς Διαθήκης* περιορίζονται στὴν δραματικὴ περιγραφή τῶν γεγονότων, ποὺ προηγήθησαν τῆς ἐπικυρώσεως ἀπὸ τὸν Πιλᾶτο τῆς θανατικῆς καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισε τὸ ἑβραϊκὸ συνέδριο. Αὐτὸς δὲν ἐπίστευε στὴν ἐνοχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τρεῖς φορὲς ἤρνηθη νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν καταδίκη, ἐνῶ περισσότερες προσεπάθησε νὰ ἀποτρέψῃ τὴν σταύρωσι τοῦ Ἰησοῦ ἀντιδικῶν μὲ τοὺς Ἰουδαίους. Τί θὰ ἔχανε ὁ Πιλᾶτος, ἂν συγκατένευε στὸν φόνο τοῦ Ἰησοῦ; Τίποτε. Καθαρῶς λοιπὸν γιὰ λόγους δικαιοσύνης δὲν ἐδέχετο νὰ θανατωθῇ ὁ Χριστός, ἀφοῦ δὲν εὑρίσκε κάτι εἰς βάρος του. Ἀποδεικνύεται ἐπομένως, ὅτι ὁ Πιλᾶτος ἦτο δίκαιος, ἀλλὰ καὶ γενναῖος, ἐπειδὴ χάριν τῆς δικαιοσύνης προτίμησε νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸ φανατικὸ ἑβραϊκὸ ἱερατεῖο καὶ μὲ ὁλόκληρον τὸν Ἰουδαϊκὸ λαόν.

Εἶναι ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένον, ὅτι οἱ ἑβραῖοι ἐσυκοφάντησαν τὸν Πιλᾶτο στὸν διοικητὴ τῆς Συρίας Βιτέλλιον, ὁ ὁποῖος διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ Πιλᾶτου καὶ τὴν μεταφορὰν τοῦ ἐν τῇ Ρώμῃ, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὁ αὐτοκράτωρ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου πρὸς Ρώμην ἀπέθανε ὁ Τιβέριος, καὶ τὸν διεδέχθη ὁ Καλιγούλας, ποὺ ἔστειλε τὸν Πιλᾶτο ἐξορίαν. Ἡ ἔρευνα τῶν ἱστορικῶν χάνει τὰ ἴχνη τοῦ Πιλᾶτου. Πιθανολογεῖται, ὅτι ἀπεβίωσε τὸ 39 μ.Χ., κατ' ἄλλους ἠτοκτόνησε τὴν Γαλατία, κατ' ἄλλους ἐπνίγη τὴν λίμνην Λουκέρνην τῆς Ἑλβετίας. Ἡ Αἰθιοπικὴ ἐκκλησία, ποὺ πιστεύει ὅτι ὁ Πιλᾶτος ἐβαπτίσθη Χριστιανὸς καὶ ἐθανατώθη γι' αὐτό, τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιον καὶ ἑορτάζει τὴν μνήμην του. Οἱ ἑβραῖοι καὶ γιὰ λογαριασμό των οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων χρόνων συστηματικῶς ἐξηφάνισαν βιογραφικὰ στοιχεῖα τοῦ Πιλᾶτου, διότι ἐπεθύμουν νὰ κρύψουν, ὅτι ὁ Πιλᾶτος ἦτο ἐλληνικῆς καταγωγῆς ἐκ τοῦ Πόντου, ὅπως ἐλληνεὺς ἦτο ἡ σύζυγός του Πρόκλῃ, ἡ ὁποία ὑπεστήριξε τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλα πολλὰ, ποὺ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος.

Τὰ *Εὐαγγέλια* παρέρχονται κάπως μὲ συντομίαν τὴν προσπάθειαν τοῦ Πιλᾶτου νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦ. Ἀσφαλῶς δὲν ἀφήνουν τὴν παραμικρὰ ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Πιλᾶτος ἔκανε ὁλόκληρον ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἑβραίων, γιὰ νὰ μὴ θανατωθῇ ὁ Χριστός. Χάριν ὅμως τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας θεωρῶ ἀναγκαῖον, νὰ περιγραφῶν λεπτομερέστερα τὰ γεγονότα. Ὡς πηγὴν πληροφοριῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια τῆς *Καينῆς Διαθήκης*, ἔχω καὶ τὰς περιγραφὰς τοῦ Νικοδήμου (*Evangelium Nicodemi*), τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ποντίου Πιλᾶτου (*Anaphora Pilati*) πρὸς τὸν Καίσαρα Τιβέριον, τὴν παράδοσιν τοῦ Πιλᾶτου (*Paradosis Pilati*), ὅπως τὰ ἀνωτέρω κείμενα ἐξεδόθησαν ἀπὸ τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν θεολογίας Κωνσταντῖνον Τίσεντορφ (*Constantinus Tischendorf*) βάσει τῶν σχετικῶν ἐλληνικῶν καὶ λατινικῶν κωδίκων τῶν ἐκδόσεων Λειψίας.

Ἀκόμη πρὶν ὀδηγήσουν τὸν Ἰησοῦ στὸν Πιλάτον οἱ ἑβραῖοι ἐπεδίωξαν μὲ διαφόρους ἱερεῖς τοὺς (Λευῖ, Νεφθαλεὶμ κ.ά.) νὰ τὸν ἐπηρεάσουν ψυχολογικῶς κατηγοροῦντες τὸν Χριστό. Οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ ἑβραϊκοῦ ἱερατείου ἐπεσκέφθησαν τὸν Πιλάτο καὶ τοῦ κατήγγειλαν, ὅτι κάποιος ἄνθρωπος *«περιπατεῖ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ»* καὶ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ βασιλέα. Ἐπὶ πλεόν *«καταλύει τὰ σάββατα»*. Δηλαδή κατὰ τὴν ἑβραϊκὴ θρησκεία ἀπηγορεύετο οἰαδήποτε ἀσασχόλησις τὸ Σάββατο, πρᾶγμα ποὺ ὁ Ἰησοῦς, συμφώνως πρὸς τὶς ἑβραϊκὰς κατηγορίες, δὲν ἐτήρει. Ὁ Πιλάτος, ποὺ ἐγνώριζε καλῶς τὸν ραδιοῦργο χαρακτῆρα τῶν ἑβραίων, δὲν παρεσύρθη καὶ ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ μὲ ποιοὺ τρόπο ὁ Ἰησοῦς καταλύει τὰ σάββατα. Τοῦ ἀπήντησαν, ὅτι *«τοὺς ἀσθενεῖς ἰατρεῖται ἐν σαββάτῳ»*. Ὁ Πιλάτος, ποὺ δὲν ἦτο μόνο ἐντιμος ἀλλὰ καὶ ἐξυπνος, ὅπως ἀπεδείχθη, συνομιλητῆς, παρετήρησε, ὅτι, ἂν θεραπείη ἀσθενεῖς, οὐδὲν κακὸν ποιεῖ. Naί, συμφωνοῦν οἱ ἑβραῖοι, ἂν ἐθεράπευε *«καλῶς»* τοὺς ἀρρώστους, μικρὸν θὰ ἦτο τὸ κακόν, ἀλλὰ τοὺς θεραπεύει μεταχειριζόμενος μαγείας, ἐπικαλούμενος δαίμονας καὶ ἄλλα τέτοια. Ὁ Πιλάτος δὲν πείθεται. Ἐχει τὴν δική του γνώμη. *«Τὸ ἰατρεῖται ἀρρωστον»*, τοὺς λέγει, *«διαβολικὸν ἔργον οὐκ ἐστίν, ἀλλὰ χάρισμα Θεοῦ»*. Ὅστοςο παρέμεναν οἱ κατηγορίες, ὅτι ὁ Χριστὸς ὠνόμαζε ἑαυτὸν υἱὸν Θεοῦ καὶ βασιλέα.

Τὸ *«υἱὸν τοῦ Θεοῦ»* ἐξ Ἰσοῦ δὲν ἐνδιέφερε τὸν Πιλάτο. Πάντως καὶ ἐδῶ ἀπεστόμωσε τοὺς ἰουδαίους. Κάποιος ὑπηρέτης τοῦ εἶπε, ὅτι οἱ ἑβραῖοι μόλις πρὸ λίγου εἶχαν ὑποδεχθῇ τὸν Ἰησοῦ μὲ κλάδους καὶ ἔστρωναν τὰ ἱμάτιά των στὴν ὁδὸ, ἀπὸ ὅπου διήρχετο καθήμενος ἐπὶ ὄνου ἐν μέσῳ τῶν ἰουδαίων, ποὺ ἐκραύγαζαν *«Ὡσαννά»*... Μόλις ἤκουσαν οἱ παριστάμενοι ἑβραῖοι τὸν ὑπηρέτη νὰ διηγῆται τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸν διέκοψαν. «Σὺ, ποὺ εἶσαι ρωμαῖος, τοῦ εἶπαν, πῶς κατενόησες τὰ λεγόμενα παρὰ τῶν ἑβραίων;». «Ἐρώτησα ἓναν ἰουδαῖο, καὶ μοῦ ἐξήγησε τί ἔλεγον», ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης. Τότε ἐπεμβαίνει ὁ Πιλάτος: «Τί σημαίνει *«Ὡσαννά»*;» ἐρωτᾷ. «Σῶσον ἡμᾶς, Κύριε», ἐρμηνεύουν οἱ ἱερεῖς. «Ἀφοῦ λοιπὸν παραδέχεσθε, ὅτι ὠνομάζετε τὸν Χριστὸ σωτῆρα, πῶς ἔρχεσθε τώρα καὶ τὸν κατηγορεῖτε;» Οἱ ἑβραῖοι ἱερεῖς κυριολεκτικῶς ἔμειναν ἄφωνοι: *«ἐσιώπησαν οἱ ἰουδαῖοι καὶ οὐδὲν εἶχον ἀντεπεῖν»*.

Στὴ συνέχεια ἤρχισαν νὰ ψεύδωνται κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος παρηκολούθει μὲ περιφρόνησι τοὺς ἑβραίους νὰ ἰσχυρίζονται, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν *«ἐξ ἀμαρτίας γεγεννημένος»*, νὰ συκοφαντοῦν τὴν μητέρα του... Φαντασθῆτε τὴν σκηνή. Οἱ φανατικοὶ ἑβραῖοι ἱερεῖς μὲ τοὺς ὑποτακτικούς τους νὰ δυσφημοῦν τὸν Χριστό, ποὺ ἀπαθῆς τοὺς ἔβλεπε. Αἰφνιδίως ὁ Πιλάτος σηκώνεται. Ἐχει ἀηδιάσει μὲ τοὺς γλοιώδεις Φαρισαίους. Εἰσθε ψεῦτες: *«ψευδεσθε ὑμεῖς»*. Ἐσχημάτισε πλεόν τὴν πεποίθησι, ὅτι *«τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν φαίνεται ὅτι ἀπὸ φθόνου καὶ ματίας θέλουσιν οἱ ἰουδαῖοι ἵνα φονεύσωσιν αὐτόν»*. Ἀποφασίζει νὰ μὴ συνεργήσῃ στὸ ἐγκλημα, ποὺ τοῦ ζητοῦν νὰ διαπράξῃ. Ἐξέρχεται τοῦ Πραιτωρίου *«μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ»* καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἄννα, τὸν Καϊάφα καὶ τὸν ἑβραϊκὸ ὄχλο ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸ Ἥλιο. *«Μάρτυρα ἔχω τὸν Ἥλιον, ὅτι οὐδὲν πταῖσμα εὐρίσκω εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον»*, δηλώνει χωρὶς δισταγμό. Οἱ ἰουδαῖοι ἀπὸ κάτω ὀρῶνται. Ἄν δὲν ἦτο *«γότης καὶ μάγος καὶ βλάσφημος»*, δὲν θὰ τὸν ἐφέραμε πρὸς ἐσές, τοῦ φωνάζουν. Ἐκνευρισμένος ὁ Πιλάτος τοὺς προτείνει: «Ἀνακρίνατε ἐσεῖς τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐφαρμόσατε ἐπ' αὐτοῦ τὸν νόμο σας». «Ὁ νόμος μας», ἀνταπαντοῦν οἱ ἑβραῖοι, «δὲν μᾶς παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ θανατώσωμεν». «Ἄν λοιπὸν σεῖς δὲν θέλετε νὰ φονεύσετε, πολὺ περισσότερον ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φονεύσω», λέγει ὁ Πιλάτος.

Τὸ συγκεντρωμένο ἑβραϊκὸ πλῆθος διαμαρτύρεται ἐναντίον τοῦ Πιλάτου. Φωνές, χειρονομίες, ὕβρεις. Πρωτοστατοῦν ὁ ἀρχιερεὺς Ἰωσήφ Καϊάφας καὶ ὁ βαθυπλοῦτος πενθερός του πρῶν ἀρχιερεὺς Ἄννας (τὸ ὄρθον Ἀννά). Ἡ ρωμαϊκὴ φρουρὰ τοὺς συγκρατεῖ μετὰ βίας. Θέλουν νὰ σκοτώσουν τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ τὴν εὐθύνη νὰ τὴν ἔχῃ ὁ Πιλάτος. Ἀφήνουν λοιπὸν τὰ θρησκευτικὰ καὶ προσφεύγουν στὰ πολιτικά. Ρίπτουν ὅλο τὸ βάρος στὴν κατηγορία, ὅτι ὁ Ἰη-

σοὺς ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπιδιώκουν νὰ φέρουν τὸν Πιλάτο σὲ ἀντίθεσι μὲ τὸν Καίσαρα, ὅτι τάχα ὁ Πιλάτος δὲν τιμωρεῖ ὅσους ἐπιδιώκουν νὰ πάρουν τὴν ἐξουσία στὴν Ἰουδαία ἀπὸ τὸν Καίσαρα. Δηλαδή ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς παρουσιάζεται ὑπέρμαχος τῶν κατακτητῶν του! Κι ἂν ἀκόμη ὑποθέσωμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστρέφετο ἐναντίον τῶν ρωμαίων κατακτητῶν, δὲν ἔπρεπε οἱ ἑβραῖοι νὰ τὸν κατηγοροῦν, ἀλλὰ νὰ τὸν ἐπαινοῦν. Ὅμως τώρα ὁ Πιλάτος δὲν μπορεῖ νὰ ἀδιαφορήσῃ. Ἐπιστρέφει στὸ ἀνάκτορό του, στὸ ὁποῖο δὲν ἔπρεπε στοὺς ἑβραίους νὰ εἰσέλθουν. Πλησιάζει τὸν Χριστό. «*Εἰπέ μοι, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;*» «Ἐσὺ μὲ ἐρωτᾷς», τοῦ λέγει ὁ Χριστός, «ἢ οἱ ἑβραῖοι σοὺ εἶπαν αὐτό, γιὰ νὰ μὲ ἐρωτήσῃς;» Ὁ Πιλάτος δὲν ἔχει διάθεσι γιὰ συζήτησι. «Ἐρεῖς», λέγει στὸν Χριστό, «ὅτι ὁ λαὸς σου καὶ οἱ ἀρχιερεῖς σὲ παρέδωσαν εἰς τὰς χεῖρας μου» εἰπέ μου λοιπόν, ἂν ὑποστηρίξῃς, ὅτι εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἡ συνομιλία γίνεται κατὰ πρόσωπον καὶ στὰ Ἑλληνικά. Ὁ ἔνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ὁ Χριστὸς ἀποκρίνεται: «*ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ*».

Ὁ Πιλάτος, μορφωμένος ἄνθρωπος, θαυμάζει τὸν Χριστό. Τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Ἰησοῦ τὸν ἐντυπωσιάζουν. «Ἄν ἡ βασιλεία μου ἀνῆκε σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, θὰ εἶχα στρατιῶτες νὰ μὲ ὑπερασπίσουν». «*Ἡ βασιλεία μου οὐκ ἔστιν ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ*», καταλήγει ὁ Χριστός. «Εἶσαι βασιλεὺς;» ἐπιμένει ὁ Πιλάτος. «*Σὺ εἶπας*», ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς: «*ἐγὼ —συνεχίζει— εἰς τοῦτο ἐγεννήθην, τοῦ μαρτυρεῖν τὴν ἀλήθειαν...*». Σκεπτικὸς ὁ Πιλάτος διερωτᾷται: «*Τί ἔστιν ἡ ἀλήθεια;*»! Ἐχει πλέον ἐδραιώσει μέσα του τὴν βεβαιότητα, ὅτι μπροστά του δὲν βρίσκεται ἕνας τυχαῖος. Ἡ ἐπιβλητικὴ μορφή τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὰ μακρὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλανὰ μάτια σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀφοβία πρὸ τοῦ θανάτου αὐξάνουν τὸν θαυμασμὸ τοῦ Πιλάτου. Βγαίνει πάλι ἔξω καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἑβραίους: «*ἐγὼ οὐδὲν εὗρίσκω πταῖσμα εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον*». Οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἐπικεφαλῆς πάντοτε τοὺς ὑποκινητὰς ἀρχιερεῖς ἀγανακτοῦν ἀπὸ τὴν στάσι τοῦ Πιλάτου. Προσθέτουν κι ἄλλη κατηγορία, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶπε, ὅτι μπορεῖ νὰ γκρεμίσῃ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν οἰκοδομήσῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. «*Καὶ ποῖον ναὸν εἶπεν ἵνα καταλύσῃ;*» ἐρωτᾷ ὁ Πιλάτος. «*Τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος*», ἀπαντοῦν οἱ ἑβραῖοι. Καὶ ἐπειδὴ εἶπεν ἔτσι ὁ Χριστός, τί τὸν νοιάζει τὸν Πιλάτο; Προειδοποιεῖ τοὺς ἑβραίους: «*Παρακαλῶ ὑμᾶς, μηδὲν ποιήσατε κακὸν εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. Ἐὰν γὰρ ποιήσετε κακὸν εἰς τοῦτον, ἄδικα μέλλετε ποιήσῃν. Οὐ γὰρ ἔστιν δίκαιον ἀποθανεῖν τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις ἐποίησεν ἀγαθὰ μεγάλα πρὸς πολλοὺς ἀνθρώπους...*».

Σαφὴς καὶ κατηγορηματικὸς ὁ Πιλάτος ἀρνεῖται νὰ ὑποκύψῃ στὴν πίεσι τῶν ἑβραίων θρησκευτικῶν ἡγετῶν καὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ὄχλου. Ἀπεναντίας μάλιστα τοὺς ζητεῖ νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερο τὸν Χριστό καὶ τοὺς ἐπισημαίνει, ὅτι θὰ εἶναι ἀδικία, ἂν τοῦ κάνουν κακὸ. Ἄλλως τε ὁ Ἰησοῦς σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔκανε καλὸ καὶ οὐδένα ἔβλαψε. Οἱ ἀρχιερεῖς ἐξακολουθοῦν νὰ πιέζουν τὸν Πιλάτο. Ὅποιος προσβάλλει τὸν Καίσαρα εἶναι ἄξιος θανάτου, πολὺ δὲ περισσότερο ὁποῖος προσβάλλει τὸν Θεό, κι' ὁ Ἰησοῦς προσέβαλε τὸν Θεό... Ὁ Πιλάτος ἀντικρούει τὰς αἰτιάσεις τῶν Ἰουδαίων καὶ ἀποδεικνύεται γνώστης τῆς *Παλαιᾶς Διαθήκης*, διότι ἀναφέρεται στὰ προφητικὰ βιβλία καὶ τὰ ἐπικαλεῖται. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι ἀμετάπειστοι. Θέλουν ὅπωςδὴποτε νὰ δολοφονήσουν τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ὅμως δὲν ὑποχωρεῖ. Γιὰ κανένα λόγον δὲν συγκατανεύει στὴν δολοφονία ἐνὸς ἀθώου. Τὴν ἀπόφασί του ἐνισχύει καὶ ἡ σύζυγός του Πρόκλη, ἡ ὁποία τοῦ ἔστειλε μήνυμα, ὅτι εἶδε «*τὴν νύκτα φοβεροὺς ὄνειρους*» καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ μὴ ἐγκρίνῃ νὰ γίνῃ «*κακὸν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν καλὸν ἄνθρωπον*».

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πιλάτος διατάζει νὰ ἐξέλθουν ὅλοι. Μένει μόνος μὲ τὸν Ἰησοῦ. Ποιὸς ξέρεי τί αἰσθήματα συγκλονίζουν τὴν εὐγενῆ ψυχὴ του. Κυττάζει τὸν Χριστό. Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; «*Τί θέλεις ποιῆσαι σοι;*» «Νὰ μοῦ κάνῃς ὅ,τι εἶναι ὀρισμένον», ἀπαντᾷ ὁ Χριστὸς («*ὅπως ἔστιν ὀρισμένον*»). «Τί εἶναι ὀρισμένον;» ἀπορεῖ ὁ Πιλάτος. «Νὰ σταυρωθῶ καὶ νὰ ἀναστῇθῶ» («*σταυρωθῆναί με καὶ*

ἀναστῆναι», λέγει ὁ Ἰησοῦς. Πραγματικῶς ἡ στιχομυθία εἶναι συναρπαστική. Ὁ Πιλάτος καλεῖ τοὺς ἀρχιερεῖς: «Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς προσέβαλε τὸν Θεὸν σας, κρίνατέ τον ἐσεῖς σύμφωνα μὲ τὸν νόμον σας». «Ἐμεῖς θέλομε νὰ τὸν σταυρώσῃς!» «Οὐκ ἔστιν τοῦτο καλόν», λέγει ὁ Πιλάτος. Ὁ Νικόδημος καὶ μιὰ γυναῖκα ὀνόματι Βερενίκη ἠθέλησαν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸν Χριστό. Οἱ ἑβραῖοι τοὺς ἀπειλοῦν, τοὺς ὕβρίζουν. Γιὰ τὴν Βερενίκη μάλιστα εἶπαν στὸν Πιλάτο, νὰ μὴ τὴν ἀκούσῃ, διότι «μαρτυρίαν γυναικὸς ὁ νόμος οὐ παραδέχεται». Ἐν τούτοις ὁ Πιλάτος στρέφεται πρὸς τοὺς ἰουδαίους καὶ τοὺς ρωτᾷ: «Διὰ τί θέλετε νὰ χύσῃτε αἷμα ἀνθρώπου δικαίου;» Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ ὄχλος ἐπαναλαμβάνει: «Σταύρωσον, σταύρωσον».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Πιλάτος ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ ἔθιμο, κατὰ τὸ ὁποῖο συνηθίζετο στὴν ἑβραϊκὴ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων νὰ ἀπελευθερώνεται ἓνας κατάδικος. Ἐξέρχεται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ καὶ ἀποτείνεται στοὺς συγκεντρωμένους ἑβραίους: «Ὅπως γνωρίζετε, εἶναι σύνηθες στὴν ἑορτὴν τῶν ἀζύμων νὰ ἐλευθερώνω πρὸς χάριν σας ἓναν κρατούμενο. Ἐγὼ λοιπὸν στὴν φυλακὴ “κακοῦργον ληστὴν λεγόμενον Βαραββᾶν”, ἔχω καὶ τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος “ποτέ κακὸν οὐκ ἐποίησεν”. Ποῖόν ἀπὸ τοὺς δύο θέλετε νὰ ἀφήσω;» Οἱ ἑβραῖοι ὅλοι μαζὶ ἐβόησαν: «Ἀπόλυσον Βαραββᾶν». «Καὶ τὸν Ἰησοῦ τί νὰ τὸν κάνω;» «Νὰ τὸν σταυρώσῃς» («σταυρωθῇτω») ἐβόησε τὸ ἑβραϊκὸ πλῆθος, ἐνὺ ταυτόχρονα μερικοὶ ἐφώναζαν τὴν ὑποὺλη φράσι, ὅτι, «ἂν ἀπολύσῃς τὸν Ἰησοῦ, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος» καὶ «ἐὰν ἐλευθερώσῃς αὐτόν, γίνεται βασιλεὺς καὶ μέλλει λαβεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Καίσαρος».

Ὁ Πιλάτος, ποὺ φυσικὰ καταλαβαίνει τὸν ἐκβιασμὸ τῶν ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀπειλοῦν, ὅτι θὰ τὸν συκοφαντήσουν στὸν Καίσαρα, ὅτι τάχα δὲν τοῦ εἶναι πιστός, θυμώνει («ἐθυμώθη οὖν ὁ Πιλάτος») καὶ τοὺς μαστιγώνει μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «πάντοτε ἡ γενεὰ ὑμῶν ἦν διαβολικὴ καὶ ἄπιστος καὶ αἰεὶ πρὸς τοὺς εὐεργέτας ὑμῶν ἦτε ἀντίδικοι». «Ποιοὶ ἦσαν οἱ εὐεργέται μας;» τὸν ἐρωτοῦν οἱ ἀρχιερεῖς. «Πρῶτον ὁ Θεὸς σας, πού, ὅπως λέγετε, σᾶς ἐλευθέρωσε “ἐκ τῶν χειρῶν Φαραὼ” καὶ σᾶς διεπέρασε ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα καὶ σᾶς ἔδωσε τροφή, νόμους κ.τ.λ. καὶ σεῖς τὸν ἀπηνήθητε καὶ τὸν κατελύσατε ἀντὶ νὰ τοῦ εἰσθε εὐγνώμονες...». Κατόπιν τοὺς κατηγόρησε, διότι διαδίδουν, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸν Καίσαρα, ἀλλὰ τὸν μισεῖ καὶ ὅτι δῆθεν ἐπιβουλεύεται τὴν βασιλεία του. «Ὅταν ἐτελείωσε, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν θρόνον του «μετὰ θυμοῦ θέλων φυγεῖν ἐξ αὐτῶν». Ἐξαγριωμένοι οἱ ἑβραῖοι τοῦ φωνάζουν («ἐκραζαν οὖν οἱ ἰουδαῖοι»): «Ἡμεῖς τὸν Καίσαρα θέλομεν βασιλεῦειν ἡμῶν, οὐ τὸν Ἰησοῦν». Εἶναι προφανὴς ἡ στρεψοδικία τῶν ἑβραίων, ποὺ προβάλλουν ἀνύπαρκτη ἀντίθεσι μετὰ τοῦ Καίσαρος καὶ Πιλάτου. Ἄλλως τε, λέγουν οἱ ἰουδαῖοι, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἰησοῦ ὁ Ἡρώδης ἐφόβησε τὰ βρέφη στὴν Βηθλεέμ.

Μόλις ἤκουσε αὐτὸ ὁ Πιλάτος, ἀμέσως ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας. Ὑψωσε τὴν χεῖρα, γιὰ νὰ σιωπήσουν ὅλοι. «Λοιπὸν αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον ἠθέλε νὰ φονεύσῃ ὁ Ἡρώδης;» «Ναί, ναί, αὐτός», κραυγάζουν οἱ ἰουδαῖοι νομίζοντες, ὅτι θὰ τὸν καταδικάσῃ ὁ Πιλάτος. «Ἐ τότε, λέγει ὁ Πιλάτος, τὸν στέλλω στὸν Ἡρώδη, γιὰ νὰ τὸν κρίνῃ». Ἡ ἐξέλιξι τῆς ὑποθέσεως βεβαίως δὲν ἱκανοποίησε τοὺς ἑβραίους. Ὁ Πιλάτος ἀποστέλλει τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἡρώδη καὶ γιὰ ἓναν ἀκόμη λόγο. Ὁ Ἰησοῦς ὡς Γαλιλαῖος ἀνήκει στὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἡρώδου, ποὺ ἡγεμονεῖ τῆς Γαλιλαίας.

Ἔτσι ὁ Χριστὸς ὁδηγεῖται στὸν Ἡρώδη, ὁ ὁποῖος, ὅταν τὸν εἶδε, «ἐχάρη μεγάλως» πρὸς ἀπογοήτευσιν τῶν ἑβραίων. Ἡ φήμη τοῦ Ἰησοῦ ἦτο γνωστὴ στὸν Ἡρώδη, ποὺ τὸν παρακαλεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα θαῦμα. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἐπιθυμία του, οὔτε καὶ ἀπαντᾷ στις ἐρωτήσεις ποὺ ὁ ἡγεμὼν τοῦ κάνει, ὅποτε ὁ Ἡρώδης, ἀφοῦ τοῦ προσφέρει πολυτελέστατο ἱμάτιο λευκὸ, τὸν στέλλει πίσω στὸν Πιλάτο, μὲ τὴν παραγγελίαν ὅτι δὲν εὔρε αἰτίαν καταδίκης τοῦ Ἰησοῦ. Λόγω τῆς ὑποθέσεως τοῦ Χριστοῦ συνεφιλιώθησαν ὁ Πιλάτος καὶ ὁ Ἡρώδης, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως δὲν εἶχαν καλὰ σχέσεις. Θὰ πρέπει νὰ

σημειώσωμε γιὰ τὴν «λαμπρὰν ἐσθῆτα» ποὺ ἐχάρισε ὁ Ἡρώδης στὸν Χριστό, διὰ τὸ ἢ toga candida, ποὺ ἐφόρουν οἱ ὑποψήφιοι συγκλητικοὶ τῆς Ρώμης.

Μοιραίως φθάνομε στὴν τελευταία φάσι τῆς τραγωδίας τοῦ Πιλάτου, ποὺ εἶναι καὶ ἡ πλέον φημισμένη. Διατάσσει νὰ τοῦ φέρουν ὕδωρ καὶ πλένοντας μὲ αὐτὸ τὰς χεῖρας του λέγει στοὺς ἑβραίους: «*Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὑμεῖς ὤψεσθε ὅτι ἀδίκως φονεύεται, ἐπεὶ οὔτε ἐγὼ εὗρον ἐν αὐτῷ αἰτίαν, ἀλλ' οὔτε ὁ Ἡρώδης, διὰ τοῦτο ἐπεμψεν αὐθις τοῦτον πρὸς ἐμὲ ὀπισθεν...*». Τότε ὅλοι οἱ ἑβραῖοι μὲ φωνὲς μεγάλες ἐκραύγαζαν: «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν!*»

Ἦδη καὶ ἄλλη ἀπόπειρα τοῦ Πιλάτου νὰ σώσῃ τὸν Ἰησοῦ ἀπέτυχε. Εἶχε ἐρωτήσῃ πάλι τὸν Χριστό, ἂν εἶναι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Ἦλπιζε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Ἰησοῦς καὶ νὰ εἴπῃ ὅχι, ὁπότε δὲν θὰ τὸν κατεδίκασε. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς «*ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ*», ὥσάν νὰ ἐπεθύμει νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ τέλος. Ὁ Πιλάτος ὅμως ἐπιμένει. «*Δὲν μοῦ ὁμιλεῖς;*» («*ἐμοὶ οὐ λαλεῖς;*»), «*δὲν γνωρίζεις ὅτι ἔχω ἐξουσία νὰ σὲ σταυρώσω ἢ νὰ σὲ ἀφήσω;*». Τότε ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «*οὐκ ἔχεις ἐξουσίαν κατ' ἐμοῦ οὐδεμίαν, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν, διὰ τοῦτο ὁ παραδιδούς μέ σοι μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει...*».

Ὁ Πιλάτος ψυχικῶς ἐξουθενωμένος κάθεται στὸν θρόνον του. Πρὶν ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασί του, διστάζει. Οἱ ἑβραῖοι δὲν σταμάτησαν καθόλου νὰ φωνάζουν «*σταυρωθήτω, σταυρωθήτω*». Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Πιλάτος ἐρωτᾷ: «*τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; οἱ δὲ μεγάλως ἐκραζον, οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα*». Γιὰ τελευταία φορὰ ὁ Ἰησοῦς «*ἤλθεν ἐμπροσθεν*» τοῦ Πιλάτου. Τὸ ἀδίκημα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ τὸν καταδικάσῃ, γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὸ ἀδίκημα γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἐπικυρώσῃ τὴν καταδίκη, εἶναι μόνο πολιτικό. Δὲν παραδέχεται ὅμως, ὅτι ὁ Χριστὸς διέπραξε ὁποιοδήποτε ἀδίκημα πολιτικό εἴτε θρησκευτικό, ἀλλὰ, ἐφ' ὅσον βεβαιῶνουν οἱ ἑβραῖοι ὅτι ὁ Ἰησοῦς θέλει νὰ γίνῃ βασιλεὺς καὶ ὅτι τάχα κηρύσσει ἀνυπακοή στὸν Καίσαρα, δὲν μπορεῖ οὔτε δικαιούται νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του αὐτὲς τὶς κατηγορίες. Τὴν εὐθύνῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν φέρουν οἱ ἑβραῖοι. Ὁ Πιλάτος τὸ διευκρινίζει εὐθέως: «*Ἡ γενεά σου λέγει καὶ μαρτυρεῖ σε ὅτι θέλεις ἵνα βασιλεύῃς*». Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπικυρώνει τὴν καταδίκη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ θρόνου.

Ὅταν ἐφυγε, οἱ ἑβραῖοι ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὸν Χριστό: «*Οἱ μὲν ράβδοις, οἱ δὲ χερσίν, οἱ δὲ ποσίν*». Τὸν ἐφτυναν στὸ πρόσωπο («*τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπτυνον*»). Ἄλλοι τὸν ἐρράπιζαν καὶ τὸν ἠρώτων: «*Προφήτευσον τίς ἐστὶν ὁ παίσας σε*», ἄλλοι πάλι ἐγονυπέτουν καὶ τὸν ἐχλευάζον λέγοντες: «*Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*». Ἐν τῷ μεταξὺ κατασκεύασαν τὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖο φόρτωσαν στὸν ὄμο τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ ἐξ αἰτίας «*τῶν πολλῶν πληγῶν καὶ τοῦ βάρους*». Οἱ ἑβραῖοι τότε, ὅχι διότι τὸν ἐλυπήθησαν («*οὐκ ἔλεοντες*»), ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν σταυρώσουν τὸ γρηγορώτερον («*φονεῦσαι αὐτὸν συντομώτερον*»), ἔδωσαν τὸν σταυρόν στὸν Σίμωνα ἀπὸ τὴν Κυρήνη, γιὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ. Στὸν σταυρὸ ὁ Πιλάτος ὥρισε νὰ τοποθετήσουν πινακίδα μὲ ἐλληνικά, ρωμαϊκά καὶ ἑβραϊκά γράμματα: «*Οὕτως ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*». Οἱ ἄρχιερεῖς διεμαρτυρήθησαν καὶ ἐζήτησαν νὰ μὴ ἀναγραφῇ ἔτσι, ἀλλὰ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτό. Ὁ Πιλάτος τοὺς ἐξεδίωξε λέγων τὸ περίφημο «*ὃ γέγραφα, γέγραφα*».

Ὁ Ἰησοῦς ἀνεβαίνει στὸν λιθόστρωτο δρομίσκο πρὸς τὸν Γολγοθᾶ περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς ἑβραίους καὶ τοὺς ἱερεῖς τους, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι καὶ χειρότερα τὸν ὑβρίζουν. Πρὶν ὀρθώσουν τὸν Σταυρὸ οἱ στρατιῶτες ἐγδυσαν τὸν Ἰησοῦ καὶ ἐμοίρασαν τὰ ἐνδύματά του. Τὸν ἄρραφο χιτῶνα, ποὺ τοῦ ἐχάρισε ὁ Ἡρώδης, τὸν ἐθαύμασαν καὶ εἶπαν νὰ μὴ τὸν σχίσωμε, ἀλλὰ νὰ τὸν βάλωμε στὸν κλῆρο («*λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται*»). Μετὰ ἐτάνυσαν τὰς χεῖρας του ἄνωθεν καὶ τοὺς πόδας κάτωθεν καὶ τὸν κάρφωσαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς τὸν ἐκάλουν νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸν σταυρόν, γιὰ νὰ δοῦν καὶ νὰ πιστεύσουν σ' αὐτόν...

7 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΦΟΙΤΗΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ

- καθηγητή γλωσσολογίας Πανεπιστημίου 'Αθηνών
— πρόεδρο του «Παιδαγωγικού 'Ινστιτούτου»

Κύριε καθηγητά,

1. Πώς εξηγείτε το γεγονός, η κοιτίδα, όπου εμφανίσθηκαν οι «'Ινδοευρωπαίοι», να είναι η περιοχή «μεταξύ Βαλτικής και Εύξεινου Πόντου» (όπως αναγράφεται στο βιβλίο σας «Συνοπτική 'Ιστορία της 'Ελληνικής Γλώσσας», 'Αθήναι 1986, σελ. 44), όταν αποδεδειγμένα «μέχρι το 15.000 π.Χ. περίπου η ανώτερη περιοχή (όπως άλλωστε και ολόκληρη η Κεντρική και Βόρεια Ευρώπη) έκάλυπτο από τους παγετώνες της Βουρμίας Περιόδου» (η οποία διήρκεσε από το 100.000 — 15.000 περίπου) και ως εκ τούτου ήταν άκατοίκητος; (Βλ. Cambridge, *Ancient History*, vol. I);

2. Πώς εξηγείτε το γεγονός ότι, ενώ οι «προέλληνες» Πελασγοί με τον ανεπτυγμένο «Αιγαίο Πολιτισμό» τους (πριν το 3.000 π.Χ.) δεν ήταν έλληνες, ήταν όμως και αυτόχθονες και «'Ινδοευρωπαίοι» (P. Kretschmer «*Prot-Indogermanisch*», Γ. Μπαμπινιώτης, «Συνοπτική 'Ιστορία της 'Ελληνικής Γλώσσας», 'Αθήναι 1986, σελ. 66-67);

3. Πώς εξηγείτε το γεγονός της ανθρωπολογικής συνέχειας των κατοίκων του ευρύτερου χώρου του Αιγαίου (Ευρωπαϊκή 'Ελλάδα - Μικρά 'Ασία - Κρήτη) από το 700.000 π.Χ. περίπου (κρανίο 'Αρχάνθωπου Πετραλώνων) μέχρι σήμερα (βλ. 'Αρη Πουλιανού, «'Η Προέλευση των 'Ελλήνων», Δάφνη Πετραλώνων Χαλκιδικής 1988, σελ. 26);

4. 'Εχετε σκεφτεί την πιθανότητα, η κοιτίδα των «'Ινδοευρωπαίων» να είναι η ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου (όταν ο Kretschmer δέχεται τους αυτόχθονες και πανάρχαιους Πελασγούς ως «'Ινδοευρωπαίους»); μήπως τότε ο μεταγενέστερος «επίκτητος» και πολιτικά σκόπιμος όρος «'Ινδοευρωπαίοι» αναφέρεται στους 'Ελληνες της Νεολιθικής 'Εποχής;

5. Πώς εξηγείτε το γεγονός, λέξεις ύψηλου πολιτιστικού επιπέδου (όπως *δήμος* < IE * *damos*, *ψήφος* < IE * *bhasa* -, *χαλκός* < IE * *gleigh*, *ναός* < IE * *nasFos*, *ναύς* < IE * *naus*, *πόλις* < IE * *plo*, *ώκεανός* < *sanskrit. acayana*) κ.λπ. ν' αποδίδονται από «παλαιολιθικούς νομάδες», τους «'Ινδοευρωπαίους» της «περιοχής μεταξύ Βαλτικής και Εύξεινου»; που γνωρίζει ο νομάς για δήμους, πόλεις, ναούς, ψήφους; που γνωρίζει ο νομάς για νηes (ναύς) και ώκεανούς; που γνώριζαν οι παλαιολιθικοί νομάδες τον χαλκό; πώς εξηγείτε το γεγονός, τα 20 από τα 22 γράμματα του «Φοινικικού» αλφαβήτου να εύρισκονται πανομοιότυπα στη Γραμμική Γραφή της Κρήτης; (Βλ. Evans, *Scripta Minoa*).

6. 'Όταν η μέχρι στιγμής αρχαιότερα επιγραφή στον Κόσμο είναι η λεγομένη «πελασγική» του ψευδοστόμου άμφορέα του 'Ορχομενού (περί το 6.000 π.Χ.), πώς εξηγείτε το γεγονός να μην υπάρχει ούδεν αρχαιολογικόν εύρημα, γραπτό ή άλλο, αυτής της περιφέρειας «'Ινδοευρωπαϊκής» φυλής-φαντάσματος, ενώ άντ' αυτό υπάρχει ο περίλαμπρος Αιγαίος Πολιτισμός των Πελασγών, των αυτόχθονων και ... 'Ινδοευρωπαίων κατά Kretschmer και Georgiev, από τουλάχιστον το 7000 π.Χ.: - Φράγχι - Σέσκλο - Χοιροκοιτία κ.λπ.; (Βλ. Cambridge, *Ancient History*);

7. Πώς εξηγείτε το γεγονός, μέσα σε χίλια χρόνια, όπως έσεεις διδάσκετε (από το 2000 π.Χ. — κάθοδος 'Ελλήνων από Βορρά έως το 900 π.Χ. — 'Ομηρικά 'Επη) να δημιουργήθηκε όλο αυτό το λαμπρό οικοδόμημα της 'Ελληνικής Γλώσσας με τις όκτώ πτώσεις (όνομαστική, γενική, δοτική, αιτιατική, κλητική, όργανική/«δακρυφική», αφαιρετική/«'Αθήνηθεν», τοπική/«οίκοι»), τους τρεις αριθμούς (ένικός, διτικός, πληθυντικός), τους όκτώ χρόνους, τις τέσσερες έγκλίσεις, τα άπαρέμφατα, τις μετοχές, τις προθέσεις, μ' ένα όόο τούς 60.000.000 (!) τύπους-λέξεις του λεξιλογίου της (όπως αυτό αποθησαυρίστηκε στον Η/Υ «IBYKOΣ» από την δρ. Μάκ-Ντόναλντ); πώς εξηγείτε το γεγονός, από το 2000 έως το 1000 π.Χ., όπως διδάσκετε, σε ένα επίπεδο πολιτισμού «εποχής του χαλκού» να διατυπώθηκαν από επήλυδες και νομάδες λέξεις και έννοιες της μορφής: «ανάλυσις», «σύνθεσις», «άρχέτυπον», «άπέριτον», «άναλογία», «ένυπάρχειν», «θέατρον», «άθλητισμός», «μέτρον», «πολιτική», «σύστημα», «φιλοσοφία», «βούλη», «φαινόμενον», «τριήρης», «μόβόλος», «μουσική», «γεωμετρία», «πυραμίδα», «άνυπόστατος», «άγορά», «δίκη», «νέμεσις» κ.λπ.; Ξέρετε καμμία άλλη γλώσσα στον κόσμο, που να αναφέρεται με ξξη (6) λέξεις στην έννοια «θάλασσα» («άλς», «θάλασσα», «πόντος», «πέλαγος», «ώκεανός», «μύρα»); πώς τα εξηγείτε όλα αυτά, κ. καθηγητά, όταν η 'Αγγλική, ήλικίας ούτε χιλίων χρόνων, ακόμα δέν έχει «καταφέρει» να δημιουργήσει πτώσεις;

Μετά τιμής

Ένας φοιτητής Φιλολογίας

Υ.Γ. Θα παρακαλούσα θερμώς, κ. καθηγητά, όποιον σας υποβάλλει τέτοιου είδους έρωτήσεις και άπορίες να μην τον κατηγορείτε με πολιτικούς χαρακτηρισμούς (νέπλι έθνικισμός), αλλά να του άπαντάτε επί της ούσας.

Γιά την άντιγραφή

Δ.Κ.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

ὦ, Σαλαμῖς!

Τάφοι ναυμάχων τῆς Σαλαμῖνος: Χαίνουν ἀνοιχτοί, βεβηλωμένοι, συλλημένοι, χορταριασμένοι, γεμάτοι σκουπίδια. Τὸν τύμβο τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἀπετέλει ἐθνικὸν κόσμημα, τὸν κατήντησαν σ' αὐτὴ τὴν ἄθλια κατάσταση οἱ ἐξουσιαστές τοῦ κράτους, πρὸς χαρὰν τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Σαλαμίς. Ἐνδοξον ὄνομα. Ὁλος ὁ πολιτισμένος κόσμος γνωρίζει τὴν ἥρωικὴ ναυμαχία, ὁρόσημο τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας. Ἄν δὲν νικοῦσαν οἱ Ἕλληνες, θὰ ἐπικρατοῦσε ὁ βαρβαρισμὸς καὶ ὅπωςδήποτε δὲν θὰ ἐνεφανίζετο ὁ μετέπειτα περίλαμπρος κλασσικὸς καὶ ἑλληνιστικὸς πολιτισμὸς. Οἱ νικητὲς θαλασσομάχοι τῆς Σαλαμίνας ἐνεταφιάσθησαν σ' ἓνα τύμβο, ποῦ ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ᾔτο ἱερὸς χώρος προσκυνήματος, μετετράπη σὲ σκουπιδότοπο. Οἱ τάφοι χαίνουν ἀνοιχτοί, τὰ ὅσα τῶν νεκρῶν ἐχάθησαν, ὁ τύμβος ἐβεβηλώθη ἀπὸ τοὺς ἱεροσύλους.

Οἱ νεοβάρβαροι τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ἀσεβέστατοι πρὸς τὴν ἱστορικὴ μας κληρονομία, ἐγκατέλειψαν τὸν τύμβον τῶν Σαλαμινομάχων. Ἄν εἴχαμε κράτος τουλάχιστον μὲ ἐλάχιστην ἀξιοπρέπειαν, τότε ὅλος ὁ χώρος τοῦ τύμβου θὰ περιεβάλλετο μὲ κιγκλιδώματα, θὰ ἐκαθαρίζετο, θὰ ἀνεγείρετο μνημεῖον, θὰ ὑπῆρχαν γλυπτὲς παραστάσεις τῆς ναυμαχίας, θὰ ὀρθοῦτο ὀβελίσκος μὲ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Θεμιστοκλέους κ.τ.λ., θὰ ἐξετίθεντο ὑποδείγματα τριήρων, θὰ ὀργανοῦντο ἐκθεσιακοὶ χώροι, μουσεῖον κ.τ.λ. Αὐτὰ βέβαια θὰ τὰ ἔκανε ἓνα κράτος μὲ στοιχειώδη ἐθνικὴ φιλοτιμία καὶ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἱστορία τοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου σήμερα ἀνάξια φέρει τὸ ὄνομα.

Μισελληνισμὸς

Ἐχουν προκαλέσει πολλὰ ἀντιδράσεις οἱ συκοφαντίες εἰς βάρος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τοῦτο εἶναι εὐχάριστο γεγονός, διότι ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ σύνολον τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἀνέχεται τὴν βεβήλωσι τῶν Ἑθνικῶν του ἡρώων. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ὕβριστῶν, ποῦ ἰσοδυναμοῦν μὲ προδότες, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήσσει. Ὁ Ἐφιάλτης, ὁ Πήλιος Γούσης καὶ ἄλλοι Ἑλληνόφωνοι μισέλληνες δὲν εἶναι δυστυχῶς ἄγνωστοι στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία.

Τὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου δὲν εἶναι ἀνεξήγητον. Φαίνεται, τοὺς ἐνοχλεῖ ἀφόρητα ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, διότι ἐδημιούργησε μίαν κοσμοκρατορίαν καὶ κυρίως διότι ἀπέδειξε τὴν πολιτιστικὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ μῖσος αὐτὸ ὑποκινεῖται ἀπὸ ἀνθελληνικὰ κέντρα, ποῦ εὐκόλα βρίσκουν μέσα στὴν Ἑλλάδα μίσθαρνα ὄργανα, πρόθυμα νὰ δυσφημήσουν ὅτιδήποτε Ἑλληνικόν. Διάφορα περιοδικὰ, ἐφημερίδες καὶ τηλεοπτικοὶ σταθμοὶ προσφέρουν τὴν δυνατότητα στοὺς Ἑλληνοφώνους μισέλληνες νὰ διασύρουν τὶς ἐπιφανεῖς προσωπικότητες τῆς Ἑλλάδος. Γιατί; Ἑλλειψὶς ἐθνικῆς εὐαισθησίας; πληρώνονται; ψευτοπροοδευτισμὸς; Κάτι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ συμβαίνει. Πάντως δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ γεγονός, ὅτι οἱ μισέλληνες διαθέτουν δημοσιότητα. Ἀκόμη ἀμείβονται πλουσιοπάροχα γιὰ κάθε μισελληνικὴ ἐκπομπή τους. Ὅταν πρὸ διετίας ἐγινε οἰκονομικὸς ἔλεγχος σὲ κρατικὴ τηλεόραση, ἀπεκαλύφθη ὅτι γνωστὸς «διανοούμενος» ἔπαιρνε γιὰ κάθε ἐκπομπή του 2.500.000 δρχ.!!! Ὁ μισελληνικὸς ἀγὼν διεξάγεται μὲ δύο τρόπους: Πρῶτον, μὲ ἄμεση ἐπίθεση κατὰ τῶν ἀξιῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ δεύτερον, μὲ προβολὴ ὅτιδήποτε ξένου εἰς βάρος ὅτιδήποτε Ἑλληνικοῦ.

Ἔσσετ' ἡμαρ.

Αἴσα

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Γραφή Ogam, 'Ογμία Πύλη, "Ογμιος 'Ηρακλῆς

Κατὰ τὶς ἱρλανδικὲς παραδόσεις ἡ γραφή Ogam (βλ. «Δαυλόν», τ. 135) δὲν ἀποτελοῦσε μόνον τρόπο διατύπωσης γραπτοῦ λόγου. Ἡ ἱρλανδικὴ φιλολογία ὁμιλεῖ γιὰ μουσικὲς ιδιότητες στὴ γραφή Ogam. Δυστυχῶς δὲν ἔχουν διατηρηθεῖ ξύλινες ἐπιγραφές Ogam, γιὰ νὰ συναγάγουμε ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Τὸ ὕγρὸ ἀγγλοσαξωνικὸ κλῖμα δὲν βοήθησε στὴ διατήρησή τους. Ἐχει λεχθεῖ, ὅτι ἡ γραφή Ogam ἀπετυπώνετο σὲ ξύλο, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἀφθονοῦσε στὸ περιβάλλον. Κατ' ἄλλους ἡ χρῆση τοῦ ξύλου ὀφείλετο στὴ σχέση του μὲ ἀνθρώπινες δραστηριότητες (κατασκευὴ κατοικίας, ἐργαλείων, ὅπλων, μεταφορικῶν μέσων, θέρμανσης καὶ φωτισμοῦ κ.λπ.). Ἐπειδὴ τὸ ξύλο ἐκπροσωποῦσε τὴν ἴδια τὴ ζωὴ, ἡ χάραξη γραφῆς σὲ ξύλο ἐθεωρεῖτο ἀπότιση τιμῆς στὴ φύση. Οἱ μῦθοι ποὺ ἔχουν διατηρηθεῖ σὲ πολλοὺς λαοὺς γιὰ ἱερὰ δάση, ἄλση καὶ κήπους θεῶν, δίνουν τὸ μέτρο τῆς ἀντίληψης αὐτῆς. Τέτοιες ἀντιλήψεις ὑποδηλοῦν σεβασμὸ τῶν ἀρχαίων στὸ περιβάλλον, κάτι ποὺ στὶς μέρες μας ἀπουσιάζει μὲ ἐξάιρεση τὰ κηρύγματα τῶν οἰκολόγων γιὰ διατήρηση τοῦ πρασίνου.

Ὅρισμένοι ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ γραφή Ogam κάνει ἀναφορὰς στὸν κόσμον τῶν νεκρῶν, ἐπειδὴ κατ' αὐτοὺς α) συναντᾶται σὲ ταφικὰ μνημεῖα καὶ β) σύμφωνα μὲ μία κελτικὴ παράδοση οἱ ψυχὲς μετὰ τὸν θάνατο εἰσέρχονται σὲ δένδρα, καὶ ἐπομένως τὰ δάση εἶναι ἡ νέα κατοικία τους. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός, πέρα τοῦ ὅτι ὑποκρύπτει σκοπιμότητες, ἡ ἀνάλυση τῶν ὁποίων ἐκφεύγει τοῦ παρόντος, εἶναι ἀβάσιμος, διότι οἱ ὁπαδοί του: α) παραβλέπουν, ὅτι ἡ Ogam διετηρήθη στοὺς βρίχους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατεσκευάζοντο οἱ τάφοι, ἐνῶ οἱ κλιματολογικὲς συνθήκες (ὕγρασία) συνετέλεσαν στὴν καταστροφὴ ἐκείνων ποὺ ἔγιναν σὲ ξύλο, β) συγχέουν παρεφθαρμένους τύπους τῆς λέξης Ogam, γ) δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν σχέση τοῦ ξύλου μὲ τὸν Διόνυσο καὶ τὸν Δία, πρᾶγμα ποὺ προκύπτει ἀπὸ παραβολὴ τῶν ἐλληνικῶν μὲ τοὺς κελτικούς μῦθους.

Στὴ λέξη Ogam κάποιον ἐντόπισαν ἀναγραμματισμὸ τῆς λέξης "mago" καὶ ἀφησαν αἰχμὲς γιὰ μάγους καὶ μαγεία. Ὅμως ἀγνόησαν τὴν ἐλληνικὴ ἐτυμολογία τῆς λέξεως "Ogma", περὶ τῆς ὁποίας βλέπε στὸ προηγούμενο 135ο τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» («Ὁγμιος» Ἡρακλῆς, ποὺ πέρασε τὴν ἱερὴ πύλη «Ὁγμία» τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας, τῆς Ἀθηνᾶς, στὶς Θῆβες = μυημένος). Ἐνας ἐρευνητὴς (J. Vendryes) πιστεύει, ὅτι «ἡ χάραξη γραμμῶν κατὰ τὸ πρότυπο Ogam μετεβλήθη σὲ ἀλφάβητο ὕστερα ἀπὸ υἱοθέτηση τῶν συμβόλων γιὰ κάποιον λόγον». Ἄλλοι ἐπιμένουν, ὅτι «εἶναι δύσκολο νὰ δεχθοῦμε, πὼς ὑπῆρχαν προηγμένες γνώσεις στοὺς Κέλτες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφιξὴ τῶν Ρωμαίων». Οἱ τελευταῖοι ἔχουν προσκολληθεῖ στὴ θεωρία περὶ φετιχισμοῦ τῶν Κελτῶν, «οἱ ὅποιοι ἀπέδιδαν ἰδιαιτέρη σημασίαν στὰ δένδρα, πρᾶγμα ποὺ κατοπτρίζεται στὴ χρῆση ὀνομάτων δένδρων ὡς βάσης τῆς ἀκροφωνίας καὶ ἀρθρώσεως στὴν ἱρλανδικὴ γλῶσσα».

Οἱ ὑποστηρίζοντες τὸν «πρωτόγονο» χαρακτῆρα τῶν Κελτῶν πρὶν ἀπὸ τὴν ἀφιξὴ τῶν Ρωμαίων α) δὲν ἀναγνωρίζουν συνάφεια μεταξὺ τῶν γραφῶν Runar (βλ. «Δαυλόν», τ. 133 καὶ 134) καὶ Ogam, παρ' ὅλο ποὺ οἱ σημειώσεις τοῦ Ρωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου ἀφήνουν νὰ ἐννοηθεῖ κάτι τέτοιο λόγω ὁμοιοτήτων (χάραξη σὲ

ξύλο και πέτρα, διάταξη, ονομασίες συμβόλων, λατρευτική αναφορά), β) δέν διακρίνουν «αλφαβητική διάθεση» στην *Ogam*, γ) θεωρούν την ιρλανδική παράδοση, κατά την οποία «τό σύστημα *Ogam* είναι έργο του μυθικού ήρωα *Ogme* ή *Ogma*» («'Ογμιος 'Ηρακλῆς»), ἐνδόξου «πολεμιστῇ καὶ σοφοῦ», ἀστεία, ἀποκλείοντας σχέση του με τὸν 'Ηρακλῆ, παρ' ὅλο πὺ ὑπάρχουν μαρτυρίες τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνα (κατὰ τὸν Λουκιανό, «τὸν 'Ηρακλέα οἱ Κελτοὶ "Ογμιον ὀνομάζουσι») καὶ δ) ἀποδίδουν τὶς «ἰδιαιτερότητες» τῆς ἀρχαίας ιρλανδικῆς γλώσσας σὲ «φωνητικές ἀποκλίσεις τῆς λατινοετρουσκικῆς». Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ὑφίσταται μεγάλη διχογνωμία γιὰ τὴν *Ogam* στὸ ἐξωτερικόν, ἡ ὁποία συντελεῖ σὲ κλιμάκωση τῆς διαστρέβλωσης τῶν πραγμάτων. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ «βάλουμε τάξη» στὰ κακῶς κείμενα.

'Ο Τάκιτος στὶς σημειώσεις του («*Notae*») ὁμιλεῖ γιὰ τὴν «ὀδοντωτὴ» *Runar*, ἄλλως τὴν «*Hahal Runar*» τῶν 'Αγγλοσαξόνων, ἡ ὁποία «ὀμοιάζει με τὴν *Kvist Runir*» τῶν Κελτῶν τῆς Σκανδιναυίας (βλ. «*Δαυλόν*», τ. 134). Πρόκειται γιὰ τὴν γραφὴν *Ogam* ἢ κατὰ Τάκιτον τὴν γραφὴν «*Hahal*». 'Η λέξη *hahal* εἶναι παρεφθαρμένη ἑλληνική, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸ δίδυμο *χαὸς-χάλιος* (ὅπου *χαὸς* = ἀγαθὸς ἄνθρωπος τῶν παλαιῶν χρόνων» κατὰ Θεόκριτον καὶ 'Ησύχιον, καὶ *χάλιος* = ἡλιακός), πὺ κατέληξε με παραφθορὰ καὶ ἐκλατινισμό (**χαδ*-ελ, **χαόελ*, **χάχελ*, **χάχαλ*) σὲ *hahal*. Γιὰ τὶς λέξεις *χαὸς* καὶ *χάιος* *χάλιος* βλέπε *Μ.Α.Ε.Γ.* τῶν Liddell καὶ Scott.

Μὲ βάση τὶς ρίζες τῶν λέξεων *χαὸς* ἢ *χάιος* καὶ «*Α(ε)λιος* ἢ *Hahal Runar*» χαρακτηρίζεται ὡς «οἱ διατυπωθεῖσες με συμβολικὴ γραφὴ ὑποθήκες τῶν ἀγαθῶν ἡλιακῶν ἀνθρώπων τῶν πρώτων χρόνων». Στὴν κελτικὴ μυθολογία ὁ κόσμος ἐμοιάζε με κολοσσιαῖο δένδρο ἀειθαλοῦς φυλλώματος, με μία δρῦ. Τὸ δένδρο αὐτὸ («*Yggdrasil*») ἔφθανε με μία ρίζα τοῦ στὰ ἔγκατα τοῦ ὑποχθόνιου κόσμου καὶ ὑψωνόταν μέχρι τοῦ ὑψηλότερου σημείου τοῦ οὐρανοῦ. Μέσα στὰ κλαδιὰ τοῦ ἔβροσκε μία αἶγα (*Heidrun*), ἡ ὁποία με τὸ γάλα τῆς ἔτρεφε τοὺς πιστοὺς στὸν θεὸ *Odin* (ἀναγραμματισμὸς καὶ παραφθορὰ τοῦ *Δῖος*, *Δῖα*, *Δῖον*). «ἔχοντας ὑπ' ὅψιν ὅτι στὰ δένδρα κάνουν καὶ φωλιές οἱ μέλισσες, ἡ *Yggdrasil* φαίνεται νὰ προσέφερε στοὺς πιστοὺς στὸν *Odin* καὶ μέλι (πράγματι τὸ ὑδρόμελο ἦταν ὁ «οἶνος» τῶν Κελτῶν παράλληλα με τὸν ζύθο). Με ἄλλα λόγια ἡ *Yggdrasil* ἔσταζε ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῆς γάλα καὶ μέλι καί, με λίγη φαντασία, ἡ γῆ γύρω τῆς «ἔρρεε γάλα καὶ μέλι». Τὸν μῦθο αὐτὸν «οἰκειοποιήθηκαν» κάποιοι, τοποθετῶντας τὴν ὑπερτοπικὴ ἔννοια τῆς *Yggdrasil* («'Υγιὲς Δία-Ρᾶ 'Ασυλον»;) σὲ γεωγραφικὸ μῆκος καὶ πλάτος τῆς Γῆς καὶ μάλιστα στὴ Μέση 'Ανατολή. 'Εξυπακούεται, ὅτι οἱ εἰρημένοι δὲν ἔχουν ἀντιληφθεῖ περὶ τίνος ὁ λόγος.

Σύμφωνα με τὸν κελτικὸ μῦθο «διάφοροι δαίμονες προσεπάθησαν νὰ καταστρέψουν τὴν Δρῦ καὶ μαζί τῆς τὴν ἀνθρωπότητα. Κάποτε νόμισαν ὅτι τὸ πέτυχαν, ἀλλὰ ὅλα ξανάρχισαν ὕστερα ἀπὸ λίγο». 'Η φύση ξαναγεννήθηκε καὶ μαζί τῆς ὁ νεαρός, καλὸς καὶ ἀδικοχαμένος θεὸς *Balder*. 'Ενας ἀπὸ τοὺς λίγους ἐπιζήσαντες, ὁ *Hainir* (*χαὸς* ἀνὴρ = ἀγαθὸς ἀνὴρ = Δευκαλίων στὴν ἑλληνικὴ του ἐτυμολογία), πιστὸς στὸν θεὸ *Odin*, μελέτησε τὴν χαραγμένη σὲ ραβδιὰ γραφὴν *Runar* (γραπτὲς ὑποθήκες καὶ συμβουλές τῶν ἀνθρώπων ἴσως πρὸ ἐποχῆς Δευκαλιώνος) καὶ ἀνήγγειλε στὶς νέες φυλές τῶν ἀνθρώπων τὸ μέλλον τοὺς. Οἱ νέες φυλές δημιουργήθηκαν ἀπὸ ἐλάχιστους ἐπιζήσαντες, πὺ εἶχαν κλειστεῖ μέσα στὸν κορμὸ τῆς Δρυὸς γιὰ ἀσφά-

λεια καὶ οἱ ὅποιοι βγῆκαν καὶ ἄρχισαν νὰ δημιουργοῦν πάλι τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ αὐτὸ τὸ τμήμα τοῦ μύθου τὸ διεστρέβλωσαν κάποιοι, τοποθετώντας σὲ «οἰκεία πλαίσια» τὴν «κιβωτὸ τῶν γνώσεων», ποὺ διασώθηκε χάρις στὴ Δρυῖ (Δρυίδες).

Ἡ δρυς στοὺς Κέλτες ἔχει προέχουσα θέση. «Σὲ δάση δρυῶν εὐρίσκοντο οἱ ναοὶ τῶν Δρυιδῶν. Εἰς οὐδεμίαν ἱερὰν τελετὴν προέβαινον ἄνευ φύλλων δρυός. Ἡ παρουσία τοῦ ἱεροῦ (τοῦ γνωστοῦ χριστουγεννιάτικου «γκὺ») ἐπὶ τῆς δρυός ἀπεκάλυπτε γι' αὐτοὺς τὴν παρουσίαν τοῦ νεαροῦ θεοῦ *Balder*» (Πλίνιος ὁ Πρεσβύτερος, εἰς «Φυσικὴν Ἱστορίαν»). Στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν Κελτῶν ἡ παρουσία τῆς δρυός εἶναι ἔντονη. Στήριζαν τὰ οἰκοδομήματά τους σὲ κεντρικὸ ἄξονα ἀπὸ τεράστιο κορμὸ δρυός. Ἐπίσης στοὺς οἰκισμοὺς τους τοποθετοῦσαν σὲ ἐμφανὲς κεντρικὸ σημεῖο (π.χ. πλατεῖα) ἕνα κούτσουρο δρυός, τὸ ὁποῖο ἐκάλουν *Irmensul* (Ἑρμαῖον στύλον; πρβλ. τὰς «Ἑρμᾶς» στήλας τῆς Ἀθήνας). Παραδόξως στὰ ἀρχαῖα ἱρλανδικὰ *irmen-sul* = γιγαντιαῖος στύλος ἀποδίδει ἐπὶ λέξει τὸν Ἑρμαῖον στύλον, κατάλοιπο τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ «Ἰστός» στὰ στρατόπεδα. Τὸ *Irmensul* συμβόλιζε τὸ Δένδρο τῆς Ὑγείας (*Yggdrasil* = Ὑγίης Δρυς Ἡλίου), ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀναλύσουμε. Ὄταν ὁ Καρλομάγνος κατέστρεψε ἕνα *Irmensul* σὲ κατακλυσμὸ Σαξόνων τὸ 772 μ.Χ., οἱ Κέλτες ἔγιναν θηρία, διότι τὸ θεώρησαν μεγάλη ἱεροσυλία. Μέχρι σήμερα στὴ Β. Ρηνανία-Βεστφαλία τῆς Γερμανίας διατηροῦν τὸ ἔθιμο τοῦ «*Maybaum*», ὅπου, ἀντὶ γιὰ πρωτομαγιάτικο στεφάνι, μπήγουν οἱ νεαροὶ ἕνα κούτσουρο δρυός στὸ χῶμα ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖτι τῶν κοριτσιῶν καὶ τὸ διακοσμοῦν μὲ λουλούδια καὶ γιρλάντες. Πρόκειται γιὰ «φαλλικὸν σύμβολον», ἔχον σχέσιν μὲ τὴν ἀνοιξή (ἀναγέννηση τῆς φύσης, ζευγάρισμα, πολλαπλασιασμός) καὶ εἶναι κατάλοιπο Δρυϊδικῶν παραδόσεων. Ἀνάλογο ἔθιμο μὲ πανηγυρικὸν χαρακτῆρα (παρελάσεις ἀρμάτων διακοσμημένων μὲ ἄνθη, λευκοντυμένες πορεῖες ἀνθοφόρων ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν) ἴσχυσε στὸν Αἰγυπτίῳ τῇ Ἑλληνισμῷ μέχρι καὶ τὸ 1962 (τὰ γνωστὰ Ἀνθεστήρια), κατάλοιπο πανάρχαιων δοξασιῶν τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὴν σχέσιν «Δρυς-Ἀναγέννηση Φύσεως-Ἀνοιξή-Βάχχος».

Στοὺς Κέλτες ἡ ἀναγέννηση τῆς φύσεως ἐτιμᾶτο στὸ πρόσωπο τοῦ *Balder*, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νεαρὸς γόνος τοῦ Βοῦ-Ρᾶ-Δία, δηλαδὴ ὁ Διὸ-Νυκτος, ὁ Βάχχος. Οἱ Κέλτες τίμησαν τὸν Κισσὸ τοῦ ἐλληνικοῦ Διονύσου μὲ τὸν Ἰξὸ (τὸ «γκὺ»), χρησιμοποιοῦντας ἀναγραμματισμένους λέξεις τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας (κισσός σὲ ἀναγραμματισμὸ δίνει τὸ ἰκσός = ἰξός καὶ δρυς = ὄξυα = ὄξιν = ἀναγραμματισμὸς τοῦ ἰξός). Ἀλληγορικὰ: ὄξιν = δρυς = Δίας. Σημειωθῆτω ὅτι οἱ Κέλτες διετήρησαν πολλὰς αὐτοῦσιες ἐλληνικὰς ὀνομασίες, ὅπως «Βοῦς Ἡλίου» (Βοῦ-Ἡλ = Bull = Ταῦρος = Βοῦς) καὶ «ὄξυα» ὡς συνώνυμο τῆς δρυός, ἀλλὰ μὲ ἄλλη συμβολικὴ ἔκφραση (ὄξυα = ὄξα = οχ = ἀγελάδα = Ἰώ). Οἱ ὀνομασίες αὐτὲς ἀποτελοῦν τεκμήρια τῆς Δρυϊδικῆς ἀντίληψης γιὰ τὴ φύσιν (φύση = ζωὴ) καὶ συνάμα τῆς ἐλληνικότητος τῶν Δρυιδῶν (Δρυϊδης = ὁ ἐκ τῆς «Δρυός» καταγόμενος, ἄλλως ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δία-Ρᾶ).

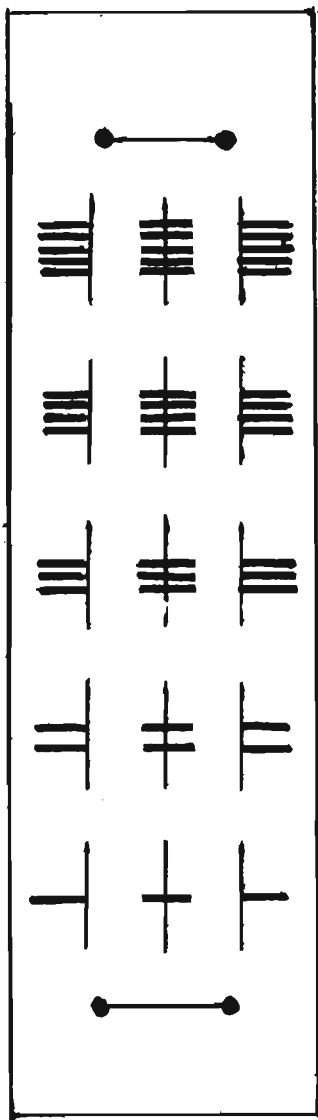
Ὁ ἐρευνητὴς ποὺ θὰ ἀνατρέξει στὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογίαν (π.χ. J. Richepin) καὶ στὴν Παγκόσμια Μυθολογία (π.χ. Guirand, ἐκδόσεις Δημητράκου, Ἀθῆναι 1953), θὰ διαπιστώσει ἐκπληκτικὰς ὁμοιότητες μεταξὺ Ἑλληνικῶν καὶ Κελτικῶν μύθων, εἰδικὰ στὸν θύρσο τοῦ Διονύσου. Οἱ τέκτονες θὰ ἀναγνωρίσουν στὸν θύρσο

γνωστὰ σύμβολα καὶ ἀλληγορία. Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ πιθανολογοῦν ὅτι ἡ **Hahal Runar**, ἄλλως **Ogam**, περιέχει προηγμένες γνώσεις, στηρίζονται: α) στὰ γεωμετρικὰ σχήματα τῆς **Ogam** καὶ β) στὴν παράδοση τῶν μυθικῶν ἡρώων, πολεμιστῶν καὶ σοφῶν, ποὺ δίδαξαν τοὺς Κέλτες ἥρωες καὶ συγκεκριμένα τοὺς "**Herculf**", "**Ingu**" καὶ "**Partholon**" ἢ "**Parthelon**". Γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ "**Herculf**" ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ ἀνατρέξει στὸ ἀρχαῖο οὐαλλικὸ ποίημα "**Marunal Herculf**" ("Ἔπος τοῦ Ἡρακλῆ"), γιὰ τὸ ὁποῖο κάνει λόγο ὁ **Robert Graves** (*The Greek Myths*). Σὲ προηγούμενα τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» (γραφὴ **Runar**) ἔγινε ἡδὴ μνεία τοῦ Ἰνάχου ὡς "**Ingu**" τῶν Κελτῶν. Ἡ λέξη "**Parthelon**" εἶναι ἐκβαρβαρισμένη παραφθορὰ τοῦ *Παρθενών*. Δὲν πρόκειται γιὰ μεμονωμένο ἥρωα, ἀλλὰ γιὰ ἀναφορὰ σὲ *Ναό*, ὅπου ἐδιδάσκοντο ἡ σοφία καὶ οἱ γνώσεις. Ὡς γνωστόν, *Παρθενών* = *Ναὸς* τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, θεᾶς τῆς Σοφίας. Κατὰ συνέπειαν νοεῖται ἡ μετάδοση γνώσεων ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ, καὶ τέτοιοι ἱερεῖς στοὺς Κέλτες ἦταν οἱ Δρυῖδες.

Ἡ ἀρχὴ ἡ ὁποία διέπει τὴν **Ogam** εἶναι ἡ Γεωμετρία. Οἱ τέσσερις ομάδες μὲ 5 σύμβολα ἐκάστη ξεχωρίζουν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὸν προσανατολισμὸ τῶν ὀριζόντιων γραμμῶν πάνω στὴν κάθετο ἢ ἀπὸ τὴν φορά τους. Ἀλλοτε δίνουν γωνία 90° καὶ ἄλλοτε 45° καὶ 135°. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁμάδων ἀντιστοιχεῖ στὰ 4 σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Ἐπίσης στὶς 3 γήινες διαστάσεις (μῆκος, πλάτος, ὕψος) καὶ στὸν χρόνον ($3+1 = 4$). Τὸ ὅτι μιὰ ὁμάδα ἔχει 5 στοιχεῖα φανερώνει, πῶς γιὰ κάθε σημεῖο τοῦ ὀρίζοντα νοοῦνται 5 κοσμικὲς διαστάσεις (μῆκος, πλάτος, ὕψος, χρόνος καὶ φῶς). Τὸ ἀποτέλεσμα (γινόμενο) τῶν 5 στοιχείων τῶν 4 ὁμάδων (4×5), δηλαδὴ ὁ ἀριθμὸς 20, φανερώνει μιὰ πανάρχαια μορφή μετρήσεως. Ἡ μορφή αὕτη, μυστικιστικὴ (πρβλ. τὸ «λογοπαίγνιο» τοῦ συλλαβαρίου τῆς Γραμμικῆς ΕΙΚΟΣΙ - ΟΙΚΩ ΣΟΙ), στηρίζεται στὰ 5 δάκτυλα τοῦ κάθε ἄκρου ($4 \times 5 = 20$). Ἀνάλογος τρόπος μετρήσεως παρατηρεῖται στοὺς Ἀζτέκους καὶ στοὺς Μάγιας, ἐνῶ στοὺς Αἰγύπτιους συναντᾶται ὑποδιαίρεσή του (μὲ βάση τὸ 10). Ἡ **Ogam** ὑποδεικνύει ἀνάπτυξη τοῦ Κελτικοῦ συστήματος μετρήσεως σὲ πολλαπλάσια τοῦ 100 (5×20), εὐκόλως ὑποδιαιρούμενα σὲ τέταρτα καὶ πέμπτα.

Στὴν καθημερινὴ ζωὴ τὸ Ὀγμιο σύστημα ἐξυπηρετοῦσε οἰκοδόμους, ἐμπόρους καὶ μαθητές. Σὲ κοινὴ χρῆση ἦταν ἓνα ὄργανο, τὸ ὁποῖο κατεσκευάζετο εὐχερῶς χάρις σὲ δύο πλάκες ξύλου συνδεόμενες μὲ 2 δερμάτινες λωρίδες (βλέπε Σχέδιο, Ὀδηγίες κατασκευῆς σὲ χαρτόνι γιὰ εὐκολία καὶ Ὀδηγίες χρήσεως). Τὸ ὄργανο αὐτὸ ἐχρησιμοποιεῖτο γιὰ ἐξεύρεση τῶν 90° (εὐθυγράμμιση τῶν χαρακίων τοῦ πλαισίου μὲ τὶς χαρακιὲς τοῦ ἄξονα δίνει «σταθερές» καὶ ἐπιτρέπει τὸν σχηματισμὸ 4 γωνιῶν 90° ἐκάστης) γιὰ ἐξεύρεση τοῦ κέντρου βάρους (πρόσδεση τοῦ ἄξονα σὲ νῆμα δημιουργεῖ «ράμμα») καὶ γιὰ μαθηματικὲς πράξεις (βλέπε Ὀδηγίες χρήσεως Σχεδίου).

Οἱ «Ὀγμιοι» (Ἡρακλῆς, Ἰνάχος, Ἰάσων, Διόνυσος, ἱερεῖς ναοῦ Ἀθηνᾶς) δὲν ἦταν κοινὰ ἄτομα. Οἱ ἄλλοι τους ἦταν πνευματικοὶ (ἐκπολιτισμός). Ἐχοντας περάσει τὴν πύλη τῆς «Ὀγμίας Ἀθηνᾶς» στὶς Θῆβες (τῆς Ἀθηνᾶς = τῆς Σοφίας) ἀπέκτησαν γνώσεις, τὶς ὁποῖες μετέδωσαν σὲ ἄλλους. Τὸ γεγονὸς τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν Ἰρλανδῶν (ἀπόγονοι Κελτῶν τῆς Ἰσλανδίας καὶ Σκανδιναβίας), ἄλλως Βίκιγκς, ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ προκύπτει ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ὀγμιο κανόνα.

A

B

ΟΓΜΙΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ

ΟΔΗΓΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ:

Σχεδιάζουμε σὲ ψιλὸ χαρτόνι τὸ πλαίσιο (A) καὶ τὸν ἄξονα (B). Κόβουμε πάνω στὶς 2 ἀκραῖες γραμμὲς τοῦ πλαισίου (A) τὶς ἀποστάσεις μετὰξὺ τῶν 2 τελειῶν. Περνοῦμε ἀπὸ τὰ 2 κενὰ τὸν ἄξονα (B) ἔτσι, ὥστε νὰ εὐθυγραμμίζονται οἱ χαρακιές.

᾽Οδηγίες χρήσεως τοῦ ᾽Ογμίου Κανόνα

1. Πρόσθεση (π.χ. 4 + 5)

Μετακινούμε τὸν ἄξονα πρὸς τὰ κάτω, μέχρις ὅτου ἡ ἄνω γραμμὴ τῶν 5 χαρακιῶν εὐθυγραμμισθεῖ μετὰ τὶς ἄνω γραμμὲς τῶν ἐκατέρωθεν 4 χαρακιῶν. Τὸ ἄθροισμα (9) προκύπτει ἀπὸ τὴν καταμέτρηση τῶν χαρακιῶν ποὺ παρουσιάζονται στὸν ἄξονα, παραλειπομένων τῶν 5 χαρακιῶν ποὺ χρησιμοποιήθηκαν κατὰ τὴν εὐθυγράμμιση (δηλαδὴ $\equiv \equiv =$, σύνολο 9).

2. ᾽Αφαίρεση (π.χ. 5 — 3)

Μετακινούμε τὸν ἄξονα πρὸς τὰ πάνω, μέχρις ὅτου ἡ ἄνω γραμμὴ τῶν 3 χαρακιῶν εὐθυγραμμισθεῖ μετὰ τὶς ἄνω γραμμὲς τῶν ἐκατέρωθεν 5 χαρακιῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα προκύπτει μετὰ καταμέτρηση τῶν χαρακιῶν κάτω ἀπὸ τὸ ἄνω ὄριο (γραμμὴ μετὰ τὶς 2 τελεῖες), δηλαδὴ = ἀποτέλεσμα 2.

3. Διαίρεση (π.χ. 5 ÷ 4)

Μετακινούμε τὸν ἄξονα πρὸς τὰ πάνω, μέχρις ὅτου ἡ ἄνω γραμμὴ τῶν 4 χαρακιῶν εὐθυγραμμισθεῖ μετὰ τὶς ἄνω γραμμὲς τῶν ἐκατέρωθεν 5 χαρακιῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα προκύπτει μετὰ καταμέτρηση ἀφ' ἑνὸς τῶν χαρακιῶν κάτω τοῦ ἄνω ὁρίου (1 γιὰ τὸν ἀκέραιο) καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν χαρακιῶν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλαισίου καὶ τῶν χαρακιῶν τοῦ κεντρικοῦ ἄξονα, ἀφαιρουμένων ἀπὸ τὸν τελευταῖο ὅσων προκύπτουν κάτω τοῦ ὁρίου (δηλαδὴ 15 δεξιὰ καὶ 10 στὸν ἄξονα = 25). Ἄρα $5 \div 4 = 1,25$.

4. Πολλαπλασιασμός (π.χ. 5 × 4)

Μετακινούμε τὸν ἄξονα πρὸς τὰ πάνω, μέχρις ὅτου ἡ ἄνω γραμμὴ τῶν 4 χαρακιῶν εὐθυγραμμισθεῖ μετὰ τὶς ἄνω γραμμὲς τῶν ἐκατέρωθεν 5 χαρακιῶν. Τὸ ἀποτέλεσμα προκύπτει ἀπὸ καταμέτρηση τῶν χαρακιῶν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ πλαισίου καὶ τῶν χαρακιῶν τοῦ ἄξονα μέχρι τοῦ σημείου τῆς νοητῆς εὐθυγράμμισης τῶν ἐκατέρωθεν 4 χαρακιῶν (δηλαδὴ 15 δεξιὰ καὶ — = στὸν ἄξονα, σύνολο 20). Ἄρα $5 \times 4 = 20$.

5. Μέσος ὅρος (π.χ. $\frac{4+5}{2}$)

Ἐνεργοῦμε πρόσθεση 4 + 5 ὡς ἀνωτέρω (βλέπε 1). Ὁ μέσος ὅρος προκύπτει αὐτομάτως ἀπὸ τὴν ἄθροιση τῶν χαρακιῶν ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ τὸν χειρισμὸ (δηλαδὴ $\equiv$ στὸ ἀριστερὸ πλευρὸ τοῦ πλαισίου καὶ $\equiv$ στὸν ἄξονα) ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ πρῶτες ἀντιστοιχοῦν στὸν ἀκέραιο καὶ οἱ δεύτερες στὸ κλάσμα, ἥτοι 4,5.

᾽Αναγωγὴ τῆς γραφῆς Ogam σὲ χαρακτῆρες τοῦ Germanisches Runenalphabet καὶ συλλαβῶν τῆς Μινωϊκῆς Γραμμικῆς βάσει τῶν πινάκων 4 καὶ 5 τοῦ τεύχους 135οῦ τοῦ «Δαυλοῦ».

𐀀 𐀁 𐀂	𐀃 𐀄 𐀅	𐀆 𐀇 𐀈	jo	e	ni
𐀉 𐀊 𐀋	𐀌 𐀍 𐀎	𐀏 𐀐 𐀑	su	'm	so
𐀒 𐀓 𐀔	𐀕 𐀖 𐀗	𐀘 𐀙 𐀚	ti	o	to
𐀛 𐀜 𐀝	𐀞 𐀟 𐀠	𐀡 𐀢 𐀣	swi	ro	wu
𐀤 𐀥 𐀦	𐀧 𐀨 𐀩	𐀪 𐀫 𐀬	pa	e	qu

● Ἀνάγνωση συλλαβῶν ἀπὸ ΒΑ πρὸς τὰ κάτω καὶ βουστροφηδὸν
pa - swi - ti - su - jo - e - 'm - o - ro - e - qu - wu - to - so - ni ←

● Ἀνάγνωση κειμένου στὴ νεοελληνικὴ προφορὰ
 ΝΗΣΩ ΤΩ ΒΟΥ-ΚΟΥ ΑΙΡΩ ΟΜ ΑΙΓΑΙΟ ΣΟΥ ΘΗΣΒΗ ΠΑ

● Ἐλεύθερη ἀπόδοση στὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα
*Στὴ νῆσο τοῦ βοῦ καὶ τῆς ἀγέλαδας θὰ φέρω ἄνθρωπο Αἰγαῖο ἀπὸ τὸν πατέρα σου,
 ἀπὸ τίς Θῆβες.*

Σημείωση: Γιά τὴν ἀπόδοση τοῦ *αἰρῶ* = θὰ φέρω, καὶ μάλιστα μὲ πλοῖα, βλέπε *Μ.Α.Ε.Γ.* τῶν Liddell καὶ Scott.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΤΟΥ «Δ» ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἡ Ἑστία Νέας Σμύρνης ὁργανώνει τὴν **Τετάρτη 28 Ἀπριλίου 1993 καὶ ὥραν 7 μ.μ.** στὴ Μεγάλῃ Αἴθουσα Τελετῶν καὶ Ἐκδηλώσεων «ΠΑΝΟΣ ΧΑΛΔΕΖΟΣ» τοῦ Μεγάλου της, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἀριθ. 1, τηλ. 93.33.702, ἐκδήλωση μὲ θέμα

Ἡ παγκοσμιότης καὶ ἡ ἐθνικὴ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας

μὲ ὁμιλητὲς τὸν ἐκδότῃ καὶ διευθυντῇ τοῦ «Δαυλοῦ» κ. **Δημήτρῃ Ι. Λάμπρου** καὶ τὸ στέλεχος τοῦ Περιοδικοῦ κ. **Διαμαντῇ Κούτουλα**.

Χαιρετισμὸ καὶ εἰσήγηση θὰ κάνῃ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑστίας Νέας Σμύρνης κ. **Αὐγουστῖνος Γ. Καμπᾶς** καὶ τὴν παρουσία καὶ συντονισμὸ τῆς ἐκδηλώσεως ὁ Μέγας Εὐεργέτης τοῦ Ἰδρύματος κ. **Παναγιώτης Μαραγκός**.

Ἡ καλλιτέχνις τῆς ἀπαγγελίας κ. **Ἡρώ Δημοπούλου** θὰ ἀπαγγεῖλῃ ποιήματα ἀφιερωμένα στὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

Εἴσοδος ἐλευθέρᾳ.

[Τὸ διήγημα πὺ ἀκολουθεῖ, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀνέκδοτης συλλογῆς διηγημάτων «Ἡ ἀέναη σύγκρουση». Ἀλλὰ διηγήματα τῆς συλλογῆς αὐτῆς ἔχουν δημοσιευθεῖ στὸν «Δαυλὸ» (στὰ τεύχη 54, 79, 88, 107, 119 καὶ 130). Ὑπάρχει μία σύνδεση μεταξὺ τῶν διηγημάτων αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται καὶ ἡ αὐτοτέλειά τους. Κάθε τυχὸν ὁμοιότητα μεῖς ἱστορικὰ πρόσωπα ἢ λαοὺς εἶναι συμπτωματική].

Σύμφωνα με ἐντολὴ τοῦ μυστικοῦ συμβουλίου τὸ ἱερατεῖο στέλνει εἰδικὰ εκπαιδευμένους μιγάδες στὶς γύρω χώρες γιὰ συλλογὴ πληροφοριῶν. Ὅτι ἔχει σχέση με τὴν κάθε χώρα καὶ τοὺς κατοίκους τῆς συγκεντρώνεται καὶ ταξινομεῖται ἀπὸ κατάλληλα συνεργεῖα. Ἀπλὸ ἐκτελεστικὸ ὄργανο τὸ ἱερατεῖο πιστεύει, ὅτι λόγος συγκεντρώσεως τῶν πληροφοριῶν εἶναι ἡ προστασία τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ καὶ ἡ διάδοση τῆς θρησκείας του.

Οἱ μόνοι πὺ γνωρίζουν πῶς ὅλες οἱ προσπάθειες ἔχουν σκοπὸ τὴν ἀπόλυτη κυριαρχία στὸν πλανήτη εἶναι τὰ μέλη τοῦ μυστικοῦ συμβουλίου. Αὐτοὶ εἶναι ἄλλωστε ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ καὶ αὐτοὶ μόνο ξέρουν τὴν προέλευση τῶν μιγάδων καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν εἰσβολῶν προγόνων τους.

Τὶς πρῶτες ἀποστολὲς ἀκολουθεῖ ἡ δημιουργία μικρῶν ἐστιῶν μιγάδων, με τὴν ἐγκατάστασή τους σὲ διάφορες περιοχὲς στὶς γύρω χώρες.

• • •

Ἡ μικρὴ ὁμάδα φθάνει στὴ χερσόνησο. Τὰ μέλη τῆς, πὺ εἶναι ντυμένοι πρᾶματευτές, χωρίζονται καὶ περιφέρονται σὲ ὅλη τὴ χώρα. Συλλέγουν πληροφορίες γι' αὐτήν, τοὺς κατοίκους τῆς, τὸ παρελθόν τους. Στους διαφόρους οἰκισμοὺς, ἀπ' τοὺς ὁποῖους περνοὺν οἱ ξένοι, βρίσκουν συμπάθεια καὶ φιλοξενία ἀπὸ τὸν πληθυσμό. Εἶναι στὶς συνήθειες καὶ στὰ ἤθη τῶν κατοίκων νὰ θεωροῦν τοὺς ξένους πρόσωπα ἱερά. Αὐτὸ εὐκολύνει τοὺς μιγάδες στὸ ἔργο τους καὶ στὴ δημιουργία σχέσεων με τὸν τοπικὸ πληθυσμό.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο με τὰ Μαντεῖα καὶ τὰ Μουσεῖα τῆς περιοχῆς, πὺ κρατοῦν καλὰ φυλαγμένες τὶς γνώσεις —δ-σες ἀπ' αὐτὲς διεσώθησαν— τοῦ παλαιοῦ

πολιτισμοῦ. Ἐκεῖ γίνονται ἀντιληπτὲς ὑποπτες προσπάθειες τῶν «πρᾶματευτῶν», καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς παρακολουθοῦν. Οἱ μιγάδες ἀντιλαμβάνονται τὴν παρακολούθηση καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ πάρουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, μεταφέροντας στὸ ἱερατεῖο τους ὅσες πληροφορίες κατάρθωσαν νὰ συλλέξουν κατὰ τὴν παραμονὴ τους στὴ χερσόνησο.

• • •

Θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια καὶ θὰ ἔχει πιά ξεχαστεῖ ἡ ἐπίσκεψη τῶν «πρᾶματευτῶν» στὴ χερσόνησο, ὅταν θὰ ἔλθουν λίγα νεαρά ζευγάρια καὶ θὰ ἐγκατασταθοῦν μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μικρῆς πόλεως. Εἶναι φιλήσυχτοι, ἐργατικοὶ καὶ δὲν προκαλοῦν ὑποψίες. Ἀσχολοῦνται με μικρεμπόριο καὶ ἄλλες δευτερεύουσες δουλειές. Δημιουργεῖται ἔτσι ἡ πρώτη ἐστία μιγάδων. Ἀργότερα θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλες. Στὴν ἀρχὴ κύριος σκοπὸς τους εἶναι ἡ συλλογὴ τῶν Μύθων, πὺ γίνεται με μεγάλη προσοχή. Με τὴν ἴδια προσοχή οἱ Μῦθοι μεταδίδονται στὸ ἱερατεῖο τῶν μιγάδων με κατάλληλες κατὰ καιροὺς ἀποστολές.

Ἐκεῖ εἰδικὰ συνεργεῖα ἀσχολοῦνται με αὐτοὺς· ἄλλοτε προσπαθώντας νὰ τοὺς ἀναλύσουν καὶ ἐρμηνεύσουν χωρὶς πολλὰς ἐπιτυχίες, καὶ ἄλλοτε παραμορφώνοντάς τους με προσθήκη ἐντέχνων ἀσυναρτησιῶν, ὥστε νὰ κυκλοφορήσουν ἀργότερα μεταλλαγμένοι με διάφορες μορφές, δημιουργώντας σύγχυση καὶ ἀμφιβολία, καθιστάμενοι ἀπὸ Μῦθοι παράμυθοι. Δὲν εἶναι λίγοι καὶ οἱ Μῦθοι πὺ κατακλέπτονται, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὴν «κατασκευή» τῆς «ἱερῆς ἱστορίας» τῶν μιγάδων.

Ἀργότερα οἱ ἐστίες αὐτὲς θὰ δράσουν ἐναντίον τῆς χώρας καὶ τῶν κατοίκων τῆς με πολλοὺς τρόπους. Θὰ δημιουργήσουν προστριβὲς καὶ ἀναστατώσεις διαφόρων μορφῶν καὶ θὰ προκαλέσουν δυσμενεῖς ἐπιδράσεις στὴν ἐξέλιξη τοῦ ξαναδημιουργούμενου πολιτισμοῦ. Στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου οἱ ἐστίες αὐτὲς θὰ γίνουν ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνες καὶ καταστροφικὲς με τὶς ἐπιμιξίες, πὺ θὰ δημιουργηθοῦν μεταξὺ τῶν μελῶν τους καὶ τῶν κατοίκων τῆς χερσονήσου. Οἱ νέοι αὐτοὶ «μιγάδες ἐκ μιγάδων» θὰ ἀποδειχθοῦν πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς ἐπὶλυδες. Τὰ ὑβρίδια αὐτὰ θὰ προκα-

λέσουν συμφορές, ὅποτε θὰ καταλάβουν ἡγετικές θέσεις καὶ θὰ ἐνεργοῦν σὰν ὄργανα, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ, τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς τῶν μιγᾶδων.

• • •

Μιά μακροχρόνια αἰχμαλωσία καὶ ἐκτόπιση τῶν μιγᾶδων στὶς χῶρες ποὺ βρίσκονται ἀνατολικά τῆς περιοχῆς τους μὲ ὅλες τὶς ἀρνητικές συνέπειές της (ταλαιπωρίες, διωγμούς κ.λπ.) εἶχε καὶ τὰ θετικά στοιχεῖα γιὰ τοὺς σκοποὺς τῆς ἀνωτάτης ἀρχῆς. Συνέσφιξε τοὺς δεσμούς μεταξύ τῶν μιγᾶδων, τοὺς φαντίσε καὶ διεύρυνε τὶς μικρὲς ἐστίες, ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ ἐκεῖ πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας. Οἱ ἐστίες αὐτὲς δὲν ἀργήσαν νὰ μπάσουν μέλη τους, ἀρχικὰ θηλυκοῦ γένους, στὰ παλάτια καὶ νὰ κάνουν ὑποχείριους τοὺς τοὺς μονάρχες ποὺ κυβερνοῦσαν ἀπολυταρχικά τὶς πανσπερμίες τῶν λαῶν τους. Λαῶν συνηθισμένων στὴν ὑποταγὴ στοὺς δεσπότες του.

Παρὰ τὶς ἐξ ἀνατολῶν δοκιμασίες καὶ περιπέτειες γιὰ τὴν ἀνωτάτη ἡγεσία ὁ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος ἐξακολουθεῖ πάντοτε νὰ βρίσκεται πρὸς δυσμὰς, στὴ χερσόνησο. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἓνας κόσμος σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸν κόσμο τῶν μιγᾶδων στὴν ψυχρὸσύνθεση, στὸν πολιτισμό, στὶς ἀξίες. Ἐκεῖ δὲν ἀρκεῖ ἡ διάβρωση τῆς ἡγεσίας, γιὰτὶ κάθε ἄτομο τοῦ πλῆθους κρύβει μέσα στὰ γονίδια τῶν κυττάρων του δυνάμεις ἱκανὲς νὰ ἀνατρέψουν τὰ σχέδια τῶν εἰσβολέων προγόνων τῶν μιγᾶδων. Ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κόσμου πρέπει νὰ στρέψει τὸ μυστικὸ συμβούλιο τοὺς ἡγέτες τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ ἴδιο θὰ κάνει πάντοτε, στὸ πέρασμα τῶν χιλιετιῶν, ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχὴ τῶν μιγᾶδων, στρέφοντας καὶ ἄλλους ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τοῦ ὀρίζοντος ἐναντίον τοῦ αἰωνίου καὶ ἐπικινδύνου ἀντιπάλου.

• • •

Τὸ ἱερατεῖο χρησιμοποιοῖ κάθε μέσον, γιὰ νὰ πετύχει τοὺς σκοποὺς του. Γεννημένη καὶ μεγαλωμένη σὲ παλάτια, κόρη τοῦ μεγάλου βασιλιᾶ ἀπὸ μάνα μιγάδα, ἡ ὁμορφὴ καὶ πανούργα βασίλισσα ξέρει νὰ ραδιουργεῖ, νὰ γοητεύει καὶ νὰ ἐπιβάλλει τὴ θέλησή της. Ἐχει βασιλεύσει μὲ τρεῖς συζύγους. Πρῶτα μὲ τὸν σύζυγο-ἀδελφὸ της, μετὰ μὲ τὸ σφετεριστὴ τοῦ θρόνου του καὶ τώρα μὲ τὸν τιμωρὸ τοῦ δεύτερου. Ἐ-

χει πείσει τὸν τρίτο ἄντρα της, πῶς ἡ κατάκτηση τῆς χερσοννήσου καὶ ἡ ὑποταγὴ τοῦ λαοῦ της εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ θρόνου τους. Ἐγκαίρᾳ μάλιστα εἶχε στείλει νὰ κατοπεύσει τὴν περιοχὴ, καὶ πατρίδα του, τὸν ἐμπιστοπροσωπικὸ γιὰτρό της.

Ἰσχυρὸς στρατὸς καὶ στόλος ἐκστρεψοῦν κατὰ τῆς χερσοννήσου. Σκληρὴ ἡ μάχη στὴν παραθαλάσσια πεδιάδα καὶ τρομερὴ ἡ πανωλεθρία τῶν ἐπιδρομέων. Ὁ γιὰτρός τῆς βασίλισσας, πιὸ πιστὸς στὴν πατρίδα του παρὰ σ' αὐτήν, εἶχε γνωρίσει στὸ Μαντεῖο τὶς προθέσεις της. Οἱ ἐπιδρομεῖς τσακισμένοι ξαναεπιβιβάζονται στὰ πλοῖα τους, ὅσοι γλύτωσαν, καὶ φεύγουν.

Οἱ ἡρωικοὶ ὑπερασπιστὲς μάταια ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ μαχητὴ μὲ τὴν παράξενη πανοπλία καὶ μὲ τὸ ἄγνωστο ὄπλο, ποὺ θέριζε τοὺς εἰσβολεῖς στὸ πεδίο τῆς μάχης. Τὸ Μαντεῖο ποὺ ρωτιέται, τοὺς ἀπαντᾷ μὲ διφορούμενα, πῶς πρόκειται γιὰ κάποιον «θεό». Ὁρισμένες παλαιὲς γνώσεις καὶ τεχνικὲς ἔχουν διασωθεῖ καλὰ κρυμμένες στὰ ἱερὰ τῆς χερσοννήσου.

• • •

Τώρα βασιλεύει ὁ γιὸς τῆς πανούργας μιγάδας, ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ κατακτήσει αὐτὸς τὴ χερσόνησο καὶ νὰ τιμωρήσει τοὺς θρασεῖς, ποὺ τόλμησαν νὰ ἀντισταθοῦν. Ἐκστρατεύει ἡγούμενος πολλῶν μυριάδων στρατοῦ καὶ πανίσχυρου στόλου. Φτάνοντας ἀπὸ ξηρᾶς στὴ χερσόνησο, καθελώνεται μπροστὰ σὲ ἀκατάβλητο στενὸ ἀπὸ τοὺς λίγους ἡρωικοὺς ὑπερασπιστὲς του.

Μιγὰς ὁ τσοπάνος τῆς περιοχῆς ποὺ θὰ ὀδηγήσει τοὺς εἰσβολεῖς ἀπὸ ἄγνωστο μονοπάτι νὰ ὑπερφαλαγγίσουν τὸ στενὸ κυκλώνοντας τοὺς ὑπερασπιστὲς του. Κι αὐτοὶ θὰ πέσουν μέχρις ἐνός.

Ἀργότερα ὁ στόλος τῶν εἰσβολέων θὰ ὑποστεί πλήρη καταστροφὴ σὲ θαλάσσιο στενὸ. Φωτιὲς θὰ πέσουν πάνω στὰ πλοῖα του ἀπὸ σύννεφα, ποὺ θὰ σηκωθοῦν ἀπὸ ἱερὸ τῆς περιοχῆς. Καὶ ὁ βασιλιάς ἐπιδρομέας θὰ γυρίσει ντροπιασμένος στὴ χώρα του.

• • •

Τὰ Μαντεῖα ἔχουν ἀντιληφθεῖ, ὅτι οἱ ἐκστρατείες κατὰ τῆς χερσοννήσου ἔχουν

ὑποκινηθεῖ ἀπὸ τὸ ἱερατεῖο τῶν μιγάδων. Δὲν τοὺς διαφεύγει ἐπίσης, ὅτι λίγα χρόνια πρὶν τὴν πρώτη ἐπιδρομὴ «θεϊκὸς ἀπεσταλμένος» στὸ λαὸ τῶν μιγάδων τοὺς προέτρεπε «νὰ πιοῦν ὡς οἶνον τὸ αἷμα» τοῦ λαοῦ τῆς χερσονήσου. Ὑποπτεύονται, πὼς κάτι συμβαίνει μὲ τὸν λαὸ αὐτόν. Ὑπάρχουν ἄλλωστε καὶ παλαιές, συγκεχυμένες πληροφορίες γιὰ τὴν προέλευσίν του. Εἶχαν γίνεи σχετικὲς ἔρευνες ἀπὸ τότε χωρὶς ὅμως συγκεκριμένες ἀπαντήσεις.

Ἀποφασίζεται νὰ ξαναρχίσουν ἔρευνες γιὰ τὸν λαὸ αὐτόν καὶ νὰ ληφθοῦν μέτρα ἀντιδράσεως στὶς ἐνέργειές του. Ὑπάρχουν ἀρκετὲς χιλιάδες ὁμόφυλοι τοῦ λαοῦ τῆς χερσονήσου, ποὺ ζοῦν στὴ διασπορά, σ' ὁλόκληρὴ τὴν ἑκτασὴ τῆς ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας· πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ζοῦν στὴν πρωτεύουσά της καὶ κατέχουν ὑψηλὲς θέσεις. Ἔτσι ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος τῶν δύο λαῶν μεταφέρεται σὲ μεγάλη αὐτοκρατορία τῆς Ἀνατολῆς.

Πράκτορας τοῦ ἱερατείου τῶν μιγάδων ὁ Χόρδαμ, φροντίζει νὰ «στήνει» συχνὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τὴν πανέμορφη καὶ παμπόνηρη ἐξαδελφοῦλα του. Κράτησε ἀρκετὸ καιρὸ τὸ «στήσιμο» τῆς καλλονῆς, ὥσπου νὰ πέσει ὁ βασιλιάς στὴν παγίδα καὶ νὰ καλέσει στὸ παλάτι τὴν ὁμορφὴ Ρῆθσε. Κι αὐτὴ μὲ τὰ «προσόντα» της δὲν ἀργεῖ νὰ καθίσει δίπλα του, στὸ θρόνο.

Μὰ δὲν σταματᾷ ἐκεῖ ἡ φιλοδοξία τοῦ Χόρδαμ καὶ τῆς ἐξαδέλφης του. Πρωθυπουργὸς στὴ μεγάλη αὐτοκρατορία εἶναι ὁ Νάμα, γέννημα τῆς διασπορᾶς τοῦ λαοῦ τῆς χερσονήσου, ἔχει φτάσει στὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς αὐτοκρατορίας, μὲ τὴν προσωπικὴ του ἀξία. Χειρίζεται μὲ σύνεση καὶ σωφροσύνη τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἐκτίμησιν τοῦ βασιλιά.

Στὸν πρωθυπουργὸ φθάνουν ἔγκυρες πληροφορίες γιὰ ἀνατρεπτικὴ δράση τῶν μιγάδων σὲ ὅλες τὶς περιοχὲς τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ ἑκτασὴ τῆς συνωμοσίας ἐπιβάλλει τὴν ἄμεση λήψιν σκληρῶν μέτρων. Ὁ πρωθυπουργὸς ἐτοιμάζεται νὰ παρουσιάσει στὸ βασιλεῖα καὶ νὰ συστήσει τὴ

σύλληψιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν συνωμοτῶν, δὲν τὸν καλεῖ ἐπείγοντως ἡ βασιλίσσα. Ὅταν ὁ Νάμα φτάνει στὰ διαμερίσματα τῆς βασιλίσσης, ὁ ἀρχιερεὺς, μὲ τὸ πρόσχημα πὼς ἡ Ρῆθσε εἶναι ἄρρωστη, τὸν ὀδηγεῖ στὸν κοιτῶνα της. Ἡ βασιλίσσα εἶναι γυμνὴ καὶ βάζει τὶς φωνές. Τὴν ἴδια στιγμὴ φτάνει ὁ βασιλιάς, εἰδοποιημένος ἀπὸ ἄλλον εὐνοῦχο σταλμένο ἐπὶ τούτοις ἀπὸ τὸν ἀρχιερεὺς, μὲ ὑπόδειξιν τῆς βασιλίσσης. Ὁ πρωθυπουργὸς συλλαμβάνεται καὶ ἐκτελεῖται.

Τὸν διαδέχεται στὴν πρωθυπουργία ὁ ἐξαδελφὸς τῆς Ρῆθσε, ὁ Χόρδαμ. Ὁ νέος πρωθυπουργὸς δὲν ἀργεῖ καθόλου νὰ δώσει ἐντολὴ νὰ σφαγοῦν σὲ ὅλες τὶς περιοχὲς τῆς αὐτοκρατορίας οἱ ἐκ τῆς χερσονήσου προερχόμενοι. Σύνολο σφαγιασθέντων ἐβδομηταπέντε χιλιάδες.

Οἱ διάφορες πόλεις τῆς χερσονήσου ἔχουν χάσει τὴν παλιά τους δύναμιν μετὰ ἀπὸ ἐμφύλιον πόλεμον, ποὺ κράτησε τρεῖς σχεδὸν δεκαετίες. Τὸν πόλεμον αὐτόν ἀρχισε φιλόδοξος, πεισματάρης καὶ ὑπερφίλος ἡγετὴς. Φημιολογεῖται, πὼς καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε ὑποχείριος τῆς ἐξ ἀνατολῶν προερχομένης συντρόφου του, ὑπόπτων ἡθῶν καὶ πιθανῶς μιγάδας.

Μιὰ νέα δύναμιν γεννιέται στὴ χερσονήσο. Τὸ Βασίλειον τοῦ Βορρᾶ. Φιλοδοξία τοῦ βασιλιά του, νὰ ἐνώσει κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρον του τὶς πόλεις-κράτη καὶ νὰ ἐκστρατεύσῃ ὅλοι μαζί στὴν Ἀνατολή. Τὸ πρῶτον σκέλος τοῦ δράματος τὸ κατορθώνει μετὰ ἀπὸ ἀγῶνες, πρὶν πέσει δολοφονημένος ἀπὸ πράκτορες τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας.

Τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ δευτέρου σκέλους θὰ ἀναλάβει ὁ γιὸς του. Τὸν ἔχει μεγαλώσει μὲ ἀρίστη παιδείαν καὶ μὲ δάσκαλον μεγάλον φιλόσοφον, ἔχει δὲ διακριθεῖ γιὰ τὴν ἀνδρεία του ἀπὸ ἐφηβος στὰ πεδία μαχῶν. Ὁ νέος βασιλιάς δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ εἶναι γνώστης τῶν ὑποψιῶν τοῦ φιλοσόφου δασκάλου του γιὰ τὴν προέλευσιν καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν μιγάδων...

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΛΕΩΝ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΟΥΔΕΛΗΣ, Ἡ ἐρωτική φιλία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων

Ὁ Πλάτων, ὁ φιλόσοφος πού θεοποίησε τὸν παιδαγωγικὸ ἔρωτα, θίγοντας τὸ ζήτημα ὡς κύριο θέμα στὸ «Συμπόσιο» καὶ στὸν «Φαῖδρο» ἢ ἐν παρόδῳ στὸν «Κριτία», στὴν «Πολιτεία», στὸν «Τίμαιο», στὸν «Ἀλκιβιάδης» καὶ ἀλλαχοῦ, λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἐρως λέγεται ἡ ἐπιθυμία τῆς ἰδεατῆς καὶ μόνον διὰ τῆς νοήσεως συλλαμβανομένης ὠραιότητος, πού εἶναι ξένη πρὸς τὴν ὕλικήν ὠραιότητα· ἔρως ἐπίσης λέγεται καὶ ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ὁρμή, πού ὑπερίσχυσε καὶ κυριάρχησε ἐν μᾶς... ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα ἔρως ἀπ' τὴν λέξη ῥώμη» («Φαῖδρος», 238). Ὁ μορφωτικο-παιδαγωγικὸς αὐτὸς θεσμὸς — ἀκατανόητος στὸν σημερινὸ παρακμιακὸ καὶ ἀσιομαθμένο κόσμον μας — εἶχε τὶς ρίζες του στὴν προομηρικὴ ἀρχαιότητα. Ἀφοροῦσε σὲ Ἕλληνες, δηλαδὴ εἰς «αἰδομένους καὶ ἀγαθὰ φρονέοντας ἄνδρας» καὶ ἀπέβλεπε στὴ δημιουργία «αἰδομένων ἀνδρῶν, ῥητῆρων τ' ἐπέων καὶ πρηκτῶν τε ἔργων», καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ὅμηρος («Ἰλιάς» Ζ 480 καὶ Ι 437).

Οἱ Περσικοὶ Πόλεμοι χάρισαν βέβαια στοὺς Ἕλληνες «κλέος ἀνάον»· εἶχαν ὁμῶς καὶ τὶς κακὲς συνέπειές τους: Ἑκατοντάδες ὑπέροχοι καὶ δαίφρονες ἄνδρες σκοτώθηκαν, ἐνῶ πολλὰς χιλιάδες Γεφυραῖοι καὶ Φοίνικες ἔμειναν στὴν Ἑλλάδα εἴτε μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπορο-βιοτέχνου εἴτε τοῦ δούλου. Γνωστὲς εἶναι ὥστόσο οἱ συνήθειες τῶν «ἀπεψωλμένων» αὐτῶν λαῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀριστοφάνης ἀποκαλεῖ «καταπύγονας» καὶ «λαϊκαστάς», «κιναιδολόγους» καὶ «εὐτρησίους», «εὐρυπρώκτους» καὶ «λακκοπρώκτους». Αὐτοὶ λοιπὸν εὐτέλισαν καὶ συκοφάντησαν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν πανάρχαιον τοῦτο θεσμόν τοῦ παιδαγωγικοῦ ἔρωτος, ἐνῶ παράλληλα διέφθειραν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι σταδιακὰ ἐξασθένησαν καὶ ὑποδουλώθηκαν στὰ βαρβαρικά ἦθη καὶ στοὺς βαρβάρους... Ἐξυπακούεται, ὅτι οἱ «δεφεςταί» αὐτοὶ γέμιζαν τοὺς τοίχους, καὶ τὰ ἀγάλματα, καὶ τοὺς βράχους, καὶ τὶς πλάκες τῶν τάφων, καὶ τὰ ἀγγεῖα μὲ λιβελλογραφήματα καὶ

Ἡ Ὑβρις τοῦ Λόγου

Σήμερα στὸ χωρὸ τῆς λογοτεχνίας ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων τίποτα δὲν ἀξίζει. Ὅλα ἐπαναλαμβανόμενα, χιλιοειπωμένα πράγματα καὶ λόγια, λόγια πολλὰ. Ὅσα πληρώνεις, τόσα δημοσιεύεις. Τὰ πάντα πουλιοῦνται, τὰ πάντα ἀγοράζονται. Ἡ «οἰκονομία» τοῦ Λόγου ἀνύπαρκτη. Ὅσο γιὰ κριτικὲς καὶ δοκίμια πάνω σὲ ἔργα λογοτεχνῶν, αὐτὸ εἶναι καὶ παρὰ εἶναι. Λιβάνισμα, λιβάνισμα μέχρις ἐμετοῦ. Ὅποια πέτρα κι ἂν σηκώσεις, ἀπὸ κάτω οἱ «εἰδικοί». Ὅλα τὰ ξέρον, ὅλα τὰ κρίνουν, πού πολλὰς φορὲς δὲν κάνουν ἄλλο (ὄχι νὰ λύνουν) παρὰ νὰ μπερδεύουν τὸ ἤδη λελυμένο (οὐσιῶδες) πρόβλημα ἀπὸ τὸν δημιουργό. Ἀσέβεια, ἀσέβεια. Σβῆστε τὰ ὅλα. Δὲν βγαίνουν πουθενά. Τὸ πνεῦμα κατάντησε τὸ πιὸ φτηνὸ προϊόν. Ὅλα εἶναι ἀποκριάτικα, γιορταστικά, κωμικά σὰν τοὺς λόγους, τίς δεξιώσεις, τὰ πλούσια γέυματα, τίς ἀμφιέσεις καὶ τὰ λουλούδια τῶν πολιτικῶν, πού ἐπιμένουν ...νὰ σώσουν τὴν οἰκουμένη. — Εἴχαμε δὲν εἴχαμε, φορέσαμε καὶ στὸ πνεῦμα τὴν Βυζαντινὴν μεγαλοπρέπεια τῶν δεσποτῶν καὶ καρδινάλιων. Κανονικὰ πρέπει νὰ θεσπιστεῖ νόμος: γιὰ ὁποιοὺ κατάντημα, ὁποιοὺ λιβάνισμα, ὁποιοὺς παρλᾶτες γι' ἀσήμαντες προβολὲς καὶ παρουσιάσεις ἀνύπαρκτων ἔργων, ὁποιοὺς ἀσέβεια Λόγου γιὰ κάθε χρηματισμὸ, συναλλαγή κρατικὴ, ἰδιωτικὴ, κομματικὴ οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ ραπίζονται (κα-

→

πορνογραφήματα, με ἄσεμνες εἰκόνες κ.ο.κ., τὰ ὅποια με τεράστιες θυσίες καὶ κόπους συγκέντρωσε ὁ ὁμοῖός τους sir Dover, ὁ ὁποῖος ἔγραψε —κρίνοντας ἐξ ἰδίων— τὰ περὶ «*Ὁμοφυλοφιλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων*».

Ὁ Γιάννης Γουδέλης —ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «*Ἡ ἐρωτικὴ φιλία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων*» (Ἐκδόσεις «Δίφρος», Ἀθήνα 1992) — τοποθετεῖ τὸ ζήτημα ἐπὶ τῆς ὀρθῆς βάσεως καὶ ἀποδεικνύει τόσο ἐπιστημονικὰ ὅσο καὶ γλωσσολογικά, ὅτι ὁ ἔρως τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ἦταν ἔρως τοῦ ὁραίου, τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ, οἱ δὲ Ἕλληνες ἦσαν λάτρεις τῆς φύσεως καὶ τοῦ κατὰ φύσιν — καὶ ὄχι παρὰ φύσιν — ζῆν: «*Σ' ὅποιον πάει κόντρα στη φύση, ἀλίμονο. Εἴτε ἄτομο, εἴτε ομάδα, συντρίβεται. Ὅχι δὲν θὰ κρατοῦσε χιλιάδες χρόνια ἡ ζωὴ, ἀλλὰ θὰ εἶχε ἀφανισθεῖ. Καὶ γιὰ τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα δὲν ἀρκοῦν χίλια χρόνια ὡς ἀπόδειξη "τῆς κατὰ φύσιν καὶ ὄχι τῆς παρὰ φύσιν ζωῆς";*» (σελ. 53). Σ' ἄλλο σημεῖο ὁ συγγραφεὺς ἀνακαλύπτει τὸν λησμονημένο ἀπὸ τοὺς πολλοὺς «δυϊκὸ ἀριθμὸν», ὁ ὁποῖος, λέει, πρέπει νὰ μᾶς προβληματίζει, διότι «*γιὰ τοὺς ἀρχαίους δὲν ἦταν ὁ ἕνας καὶ οἱ πολλοί, πού τοὺς ἐκφράζει τώρα ὁ ἐνικός καὶ ὁ πληθυντικός: Ὑπῆρχε καὶ ὁ δυϊκός! Ἐκεῖ, στὸν δεσμὸ τῶν δύο βρίσκεται τὸ κλειδί γιὰ τὴ θύρα τοῦ ἐραστή καὶ ἐρωμένου... Στoὺς ἀρχαίους, πού ὁ πόλεμος μετὰ τὴ φύση καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἦταν "τῶν πάντων ὁ πατέρας", ὁ ἄνθρωπος, εἰδικὰ ὁ νέος, ἔπρεπε νὰ στηρίζει τὸν ἄνθρωπο. Ἡ γυναῖκα ἦταν, γιὰ νὰ κοιμίζει ὁ ἄνδρας τὸ κορμὶ του· ὁ φίλος (ἐραστής ἢ ἐρώμενος), γιὰ νὰ στηρίξει τὸ νοῦ του. Νά, ἡ δυϊκὴ ἐρωτικὴ φιλία» (σελ. 58).*

Ὁ συγγραφεὺς ἀναλύει τὸ θέμα διεξοδικώτατα, ἐπιτυχάνοντας, ἀπόλυτα θὰ 'λεγα, τὸ στόχο του, νὰ πείσῃ δηλαδὴ τοὺς ἐλευθέρους καὶ ἀπροκατάληπτους ἐραστὲς τῆς ἀλήθειας — καὶ ὄχι βέβαια αὐτοὺς πού πειθόμενοι οὐ πείθονται, κατὰ τὸ γνωστὸ «οὐ μὲ πείσεις, κἂν μὲ πείσης» —, ὅτι στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, καὶ συγκεκριμένα μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁμοφυλοφιλία ἦταν ἀνύπαρκτη, κάτι πού ἰσχύει καὶ σήμερα, διότι εἰν' ἀδύνατο νὰ διανοηθῇ κανεὶς Ἕλληνα, δηλαδὴ σοβαρὸ καὶ ἀξιοπρεπὲς ἄνθρωπο, «μετέχοντα τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας» — πού κατὰ τὸν Δημόκριτο «*παραπλήσιόν τι ἐστὶ τῆς φύσεως· διότι ἡ παιδεία*

τὰ Ἡράκλειτον) καὶ νὰ ἐκβάλλονται κλωτσηδὸν ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς Λογοτεχνίας. Ἄλλη θεραπεία δὲν ὑπάρχει. Τὸ πνεῦμα δὲν σώνεται ἀλλιῶς.

Διαβάξεις βιογραφικὸ ἀτελείωτο σὲ μᾶκρος, χάνεσαι ἀπὸ τὶς τρομερὲς ἐπιτυχίες, τὶς διακρίσεις, τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους, τὶς βαρύνδουπες συμμετοχὲς σὲ εὖρος καὶ κῦρος παγκοσμιότητος, πού θὰ ζήλευε καὶ ἕνας νομπελίστας. Λίγο πολὺ ἀπαιτοῦν τὴν παραδοχὴ καὶ καταξίωση ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη μεγαλουργῶν τοῦ Πνεύματος, τῆς Τέχνης καὶ τοῦ Λόγου. Τρόμος σὲ πιάνει γιὰ τὴ δική σου... ἀσημαντότητα. Ἡ ἔπαρση, τὸ θορυβικόν, τὸ ἀνούσιο καὶ τὸ φλύαρο συναγωνίζονται τὴν κουταμάρα. Ὅσο γιὰ τὰ μέσα ἐνημέρωσης (κρατικὰ καὶ ἰδιωτικὰ) γιὰ τὴν διάδοση καὶ ἐπικράτηση, ὑποτίθεται, τῶν πολιτιστικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς, πλήρης μεταμφίεσή τους σὲ ἄγριους κορυβαντιῶνες καὶ θορυβοποιούς Κούρητες, πού δὲν ἀφήνουν νὰ φτάσει, νὰ φωτίσει ὁ μόνος ἔντιμος, ὁ σωτήριος Ἑλληνικὸς Λόγος. Κατάντημα, κατάντημα...

...Καὶ οἱ λίγοι, οἱ κοπιῶντες καὶ συνετοὶ τοῦ πνεύματος, αὐτοὶ πού ἡ μοίρα τοὺς ἔταξε ν' ἀτενίζουν μὲ δέος καὶ φόβο τὴν «Ὑβριν» τοῦ Λόγου, νὰ δέχονται μὲ κατάνυξη καὶ ἱερὸ ρίγος τὸ πνευματικὸ κάλλος καὶ τὴν εὐγένεια τῆς φυλῆς μας, θέλουν δὲ θέλουν ζοῦνε στὸ «*λάθε βιώσας*» τῶν ἐπικουρείων. Σβῆστε τα, σβῆστε τα ὅλα...

Ὅμως τ' ἀνέβασμα τοῦ πνεύματος γιὰ ὑψηλὲς κορυφὰς εἶναι ἀργόν, τραχὺ κ' ἐ-

μεταρυσμοὶ τὸν ἄνθρωπον, μεταρυσμοῦσα δὲ φυσιοποιεῖ» (ἀπ. 33) — ν' ἀσχολῆται μὲ κα-
ταπύγονες καὶ δεφεστές...

Στὴν ἐξαιρετὴ κατὰ τὰ ἄλλα ἐργασία αὐτῇ τοῦ Γ.Δ. διαφαίνεται ὥστόσο μιὰ ἀπολογη-
τικὴ διάθεση, ποὺ θὰ 'λεγα εἶναι περιττὴ· δὲν χρειάζεται. Κι ἂν ὁ ἀγαθὸς Ι. Συκουτρῆς
διεῖδε στὸν Ἀρχαῖο Κόσμο συμπτώματα ὁμοφυλοφιλίας, δὲν ἔφταιγε αὐτός, ἀλλὰ οἱ πα-
ραμορφωτικοὶ φακοὶ ποὺ τοῦ φόρεσαν οἱ Εὐρωπαῖοι. Ὅσον ἀφορᾷ στὸν δεύτερο, τὸν sir
Dover, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀσχολῆται κανεὶς μαζί του, γιατί ὁ ἄνθρωπος τὸ ὁμολογεῖ,
καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀναίσχυντο, ὅτι εἶναι φοινικιστὴς καὶ ἀκόλαστος! Τί μπορεῖ
λοιπὸν νὰ περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἓναν κίναϊδο φοινικιστὴ;

Ὁ «Δαυλὸς» μὲ μιὰ σειρά ἄρθρων καὶ ἐπιστολῶν, ποὺ 'χουν δημοσιευθεῖ στὰ ὑπ' ἀ-
ριθμ. 47, 49, 114 καὶ 117 τεύχη ἔχει καταρρίψει κι αὐτὸν τὸν λογοκρατικὸ μῦθο, ἀποδει-
κνύοντας περὶτρανα ὅτι τὰ περὶ «ὁμοφυλοφιλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων» ἀποτελοῦν
ψεύδη τῶν «πολλὰ Ἑλλήνων καταψευδομένων» Φοινίκων, καὶ εὐσεβεῖς πόθους τῶν πα-
ντοίων sir Dover, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν ἱστορικὸ καὶ ἠθικὸ ἄλλοθι τῶν διαστροφῶν τοὺς μετα-
ξὺ τῶν οἰκουμενικὰ παραδεκτῶν ὡς ἐναρέτων καὶ καλοκάγαθων Ἑλλήνων...

Σαράντος Πᾶν

Κ.Ι. ΔΙΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ, *Εἶναι Ἑλληνας Ὁρθόδοξος; σφάζτε τον!*

Γνωστὸ τὸ ἔργο, τόσο τὸ συγγραφικὸ ὅσο καὶ τὸ δημοσιογραφικὸ τοῦ Κ.Δ. Ἀκρῶς
ἐνδιαφέρον καὶ τὸ νέο του βιβλίον, γραμμένο μὲ ἐθνικὸ παλμό, πρέπει νὰ διαβαστεῖ ἀπὸ κά-
θε Ἑλληνα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτο καὶ δεύτερο μέρος, τόσο ὁ
θαυμασμός μας γιὰ τὸ πλῆθος τῶν πληροφοριῶν, τῶν προβλέψεων, τῶν προσωπικῶν ἐ-
ρευνῶν-μαρτυριῶν καὶ τῶν ἀναφορῶν του στὴ δράση ἀνθελληνικῶν κέντρων καὶ διαφό-
ρων ὀργάνων τοὺς ὅσο καὶ ἡ σύμφωνη μὲ τίς βασικὲς ἱστορικὲς θέσεις του γνώμη μας δὲν
μᾶς ἐμποδίζουν νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἀντίθεσή μας στὴν ἄποψη νὰ συμπεριλαμβάνονται

—
πῶδονο, χωρὶς κέρδος θυσία, ἐνῶ οἱ πίθηκοι αὐτὸ τὸ κατορθώνουν μὲ καταπληχτι-
κὴ εὐχέρεια κι ἀνεβαίνουν στὶς κορυφές, ἀκόμη καὶ στὰ πιὸ ἀκράτῃ κλαδιὰ τοῦ ὑ-
ψηλότερου δέντρου· ὅχι ὅμως γιὰ ν' ἀτενίσουν τίς χιονισμένες καὶ παρθένες κορυ-
φές τῶν βουνῶν, τὴν ροδανγὴ, τίς ἀναρίθμητες ἀνταύγειες (τίς ἀνατάσεις τῆς ψυ-
χῆς), ποὺ παίζουν μὲ τὸ φῶς, ἀλλὰ ...γιὰ νὰ φᾶνε καρῦδες.

Τέτοιοι χαμάνθρωποι, ἱκανότατοι πίθηκοι, ἀνελεύθεροι, σακατεμένοι ἀπὸ τὸ βά-
ρος τοῦ δόγματος καὶ τὸν παραλογισμό τῆς ἐξουσίας, ὑπάρχουν παντοῦ. Ὁχι μόνο
στὸ Λόγο, στὴν Τέχνη καὶ στὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ σὲ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, σὲ κάθε ἀξία,
στὸ πολιτιστικόν, κοινωνικόν, πολιτικόν, ἰδεολογικόν καὶ θεολογικόν, σὲ κάθε ἱκμάδα
φωτεινῆς ἐκφάνσεως τῆς ζωῆς, κι ὅλα τὰ πνίγουν. Ἀτέλειωτος βραχνᾶς καὶ παγκό-
σμια ἠθικὴ κρίση... Κι ὅσο ἐπικίνδυνον εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀναρριχώμενοι πίθηκοι, ἐξ
ἴσου εἶναι οἱ γυμνοσάλιαγκες, κάθε εἶδους ἔρποντα ἀνθρώπινα ὄντα.

Λυπηθῆτε, λυπηθῆτε τοὺς πίθηκους, ἑτερόφωτα ὄντα, ποὺ ἔχασαν τὴν ἐλευθε-
ρία, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν θεόν, ποὺ πραγματικὰ σὲ τρομάζουν, ποὺ δουλειὰ τους εἶ-
ναι νὰ πετροβολᾶνε μὲ τόσες, μὲ τόσες καρῦδες τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο σου, νὰ λε-
ρώνουν μὲ τόσα βρώμικα σάλια τὴν ἄγια γῆ μας. Κακόμοιρα, κακόμοιρα ζωᾶκια,
πόσο βαθιὰ γιὰ σᾶς τώρα εἶναι ἡ λύπη μου.

— Ἀλλὰ ἐγὼ ὡς ποιητὴς ὀμιλῶ μὲ παρρησία.

Γιῶργος Κ. Παππᾶς

στις μορφές του 'Ελληνισμού όρισμένες πρωτοβυζαντινές εκκλησιαστικές προσωπικότητες, που έδρασαν άνθελληνικά έχοντας απαγορεύσει και τó δνομα άκόμα "Ελλην. 'Ενδεικτικά άναφέρουμε τόν Κύριλλο 'Αλεξανδρείας, τού όποιου τó δνομα διαβάζουμε στη σελίδα 30 τού βιβλίου δίπλα στό δνομα τής κατακρεουργημένης μεγάλης φιλοσόφου 'Υπατίας, και ό όποιος «δέν ύπήρξε άμέτοχος τής κακουργίας εκείνης, καθάπερ μαρτυρεί ό σύγχρονος τής εκκλησίας Σωκράτης» (Κ. Παπαρηγόπουλος, έκδ. Γαλαξίας, βιβλ. 9ο, σελ. 20). Ούτε μπορούμε νά δεχτούμε ώς μορφή τού 'Ελληνισμού τόν Μ. 'Αθανάσιο, δταν έγραφε «τόν πολύκροτον "λόγον κατá 'Ελλήνων", δι' ού μή άρκεσθείς νά άποκηρύξει αύτούς ώς ειδωλολάτρες ήλεγξε προσέτι και έχλεύασε τήν σοφίαν αύτών» (Κ. Παπαρηγόπουλος, αύτόθι, σελ. 26), και ό όποιος άποκαλούσε τούς "Ελληνες «μυσαρόν γένος» ('Αννα Δημητρίου, «'Ο 'Ελληνισμός ύπό ξένη κυριαρχία», σελ. 72). Αύτά, για νά είμαστε συνεπείς με τή ρήση τού έθνικού μας ποιητή, νά θεωρούμε έθνικό τó άληθές.

Τό τρίτο μέρος τού βιβλίου είναι μετάφραση από τά γαλλικά συγκλονιστικού ντοκουμέντου, που περιγράφει με πληθος στοιχείων τά άποτρόπαια έγκλήματα τών καθολικών Ουστάσι κατá τών 'Ελληνορθόδοξων Σέρβων, με θύματα τουλάχιστον 500.000 Σέρβους, άντρες-γυναίκες και παιδιά, κατá τά έτη 1941-1945. Διαβάζοντας τή γενοκτονία, τίς όμαδικές σφαγές, τίς παιδοκτονίες, τούς στραγγαλισμούς στά στρατόπεδα συγκεντρώσεως και βλέποντας τίς φωτογραφίες, που περιλαμβάνει τó μέρος αύτου τού βιβλίου, νιώθεις φρίκη και «ντρέπεσαι που είσαι άνθρωπος» (όπως έγραφε ό G. Horton στό βιβλίο του για τή δική μας Μικρασιατική τραγωδία). Τόποι, ήμερομηνίες και όνόματα άνθρωπομόρφων κτηνών, που πρωτοστατούσαν στά έγκλήματα, άναφέρονται στό βιβλίο και τεκμηριώνουν τήν άλήθεια τών γραφομένων. Τίς περισσότερες φορές όργανωτές ήσαν εκπρόσωποι θρησκευτικών ή παραθρησκευτικών όργανώσεων και καθολικοί ρασοφόροι, όρισμένοι από αύτούς είχαν και προσωπικές διασυνδέσεις με τó Βατικανό.

Τό βιβλίο αύτό, που κάθε σελίδα του σέ συγκλονίζει και, τó έπαναλαμβάνω, σέ γεμίζει φρίκη, πρέπει νά διαβαστεί από κάθε 'Ελληνα, γιατί τó δρώμα τών Σέρβων, που έπαναλαμβάνεται στίς μέρες μας, άποτελεί προοίμιο ένεργειών εις βάρος τού έθνους μας. Και άς άφήσουμε τά περι ...κινδυνολογίας. 'Η Ιστορία ξεκινάει από πολύ παλιά, στη σχετικά νεώτερη φάση της έχει άμεση σχέση με τήν έδω και δύο αιώνες συρρίκνωση τού 'Ελληνισμού. Συρρίκνωση, που δέν είναι καθόλου συμπτωματική. Τά σενάρια μόνο αλλάζουν, προσαρμοζόμενα στίς εκάστοτε συνθήκες. 'Εχομε και πάλι άλλαγή σεναρίου λόγω τερματισμού τής Ισορροπίας τού τρόμου. Τώρα τó σενάριο είναι ή κακόχη «Νέα Τάξη» (κακόχη γιατί θυμίζει Χίτλερ). Κι έχουμε πληρώσει πανάκριβα όλες τίς άλλαγές και όλα τά δόγματα (πάντοτε άντίθετα με τή φύση τού 'Ελληνισμού). Τό έθνος μας, για νά μήν πληρώσει άκόμα μιá φορά τήν άλλαγή, θά έπρεπε νά είναι ήδη έξοπλισμένο με κάθε μέσον που παρέχει ή σημερινή τεχνολογία, για ένα: «ώς έδω και μή παρέκει, άλλως γαία πυρί μειχθήτω». Τά περι «άνθρωπινων δικαιωμάτων» και περι «έλευθεριών τών λαών» είναι πάντοτε συνυφασμένα με τά συμφέροντα τών εκάστοτε ύποκριτών Ισχυρών, που και αύτοί μόνο πiónια είναι. Πiónια μιáς υπέρτατης εξ-ούσίας. Κάτι ξέρουν για τήν ύποκρισία τών... άνθρωπινων δικαιωμάτων ή Κύπρος, οί Κοϋρδοί, οί Παλαιστίνιοι, οί Σέρβοι. Οί γενοκτονίες δέν πάσανε νά είναι τής μόδας και στό δεύτερο ήμισυ τού αιώνα μας, και από γενοκτονίες έχει νιώσει άρκετά τó πετσί μας. 'Η συμπάθεια τών πέραν τού 'Ατλαντικού «συμμάχων» μας πρós τούς άνατολικούς γενοκτόνους γείτονές μας σέ συνάρτηση με διάφορα άλλα συμφέροντα τής διεθνούς εξ-ούσίας μάς ετοιμάζουν νέες περιπέτειες.

'Ο Κυριάκος Διακογιάννης στήν είσαγωγή τού βιβλίου του γράφει: «Θέλω νά πιστεύω και νά ελπίζω, πώς, άν ό 'Ελληνισμός πάρει τó μήνυμα αύτου τού βιβλίου, θά όργανώσει καλύτερα τήν άμυνά του». 'Ας τόν άκούσουμε, άς είμαστε ένωμένοι και έτοιμοι, δέν έχουμε περιθώρια, άλλη συρρίκνωση σημαίνει σβήσιμο· και προκειμένου νά σβήσουμε, άς γίνει ό πλανήτης 'Αρκάδι.

Ε.Ε. Μαρματούρης